

Hào Môn Lãnh Thê

Contents

Hào Môn Lãnh Thê	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	19
15. Chương 15	20
16. Chương 16	22
17. Chương 17	23
18. Chương 18	24
19. Chương 19	26
20. Chương 20	27
21. Chương 21	28
22. Chương 22	30
23. Chương 23	31
24. Chương 24	32
25. Chương 25	33
26. Chương 26	35
27. Chương 27	36
28. Chương 28	37
29. Chương 29	39
30. Chương 30	40
31. Chương 31	41
32. Chương 32	42
33. Chương 33	43
34. Chương 34	45
35. Chương 35	46
36. Chương 36	47
37. Chương 37	49
38. Chương 38	50
39. Chương 39	51
40. Chương 40	52
41. Chương 41	53

42. Chương 42	54
43. Chương 43	56
44. Chương 44	57
45. Chương 45	58
46. Chương 46	59
47. Chương 47	61
48. Chương 48	62
49. Chương 49	63
50. Chương 50	64
51. Chương 51	66
52. Chương 52	67
53. Chương 53	68
54. Chương 54	69
55. Chương 55	70
56. Chương 56	72
57. Chương 57	73
58. Chương 58	74
59. Chương 59	76
60. Chương 60	77
61. Chương 61	78
62. Chương 62	81
63. Chương 63 End	82

Hào Môn Lãnh Thê

Giới thiệu

Tướng Mặc , một thiên kim giàu có. Vân Phong , một người bán hàn luôn mơ ước một bước lên mây

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-mon-lanh-the>

1. Chương 1

1|Thoáng lạnh

Trời dần dần sáng , sáng sớm ánh mặt trời chói mắt còn chưa thoải mái chiếu xuống , trong phòng ngủ đã truyền đến tiếng rời giường rất nhỏ.

Tướng Mặc gần đây luôn ngủ rất nông , chỉ một âm thanh rất nhỏ cũng có thể đánh thức cô , hướng chỉ là âm thanh phát ra kia là từ người bên gối mình.

Anh đứng dậy từ cạnh giường , trong chớp mắt thoáng lạnh .

Nhưng cô đã thành thói quen , anh luôn luôn như thế .

Tưởng Mặc nhắm mắt lại , lặng lẽ ở trong lòng đếm thời gian , một giây , hai giây , ba giây , bốn giây ...

Cô biết anh đang mặc quần áo , động tác rất chậm rất chậm , chắc là sợ đánh thức cô .

Anh quay về hướng gương lớn , đầu tiên là mặc áo sơmi lên , sau đó là quần dài , đương nhiên , quần áo này đều được anh lấy ra từ trong tủ quần áo trước đây , quần áo rải rác trên sàn là kết quả của việc phóng túng đêm qua , đã không thích hợp để mặc tiếp.

Từ tiếng sột soạt rất nhỏ phát ra chỗ anh ,cô có thể biết , anh đang đeo caravat , trước sau như một , anh vẫn không thành thực lắm , thậm chí cô còn có thể tượng tượng được vẻ mặt bất đắc dĩ của anh hiện lên trên gương .

Một phút đồng hồ sau , anh mặc đồ xong . Con số Tưởng Mặc lặng lẽ đếm trong lòng cũng vừa tới sáu mươi.

Sau đó , anh nhẹ nhàng mở cửa rời đi .

Lúc này Tưởng Mặc mới chậm rãi mở mắt ra , trong không khí còn sót lại dư vị của anh .

Anh , là Vân Phong . Là chồng của cô . Người chồng kết hôn bốn năm.

Bốn năm , hơn một ngàn bốn trăm ngày đêm , dài biết bao .

Bốn năm dài đủ để đôi vợ chồng đạt tới mức tâm ý tương thông , nhưng mà , Tưởng Mặc chưa bao giờ cảm thấy mình và anh thân mật khăng khít , cho dù tối hôm qua bọn họ mới nhiệt tình ôm nhau.

Bởi vì cô trước giờ đều không thể chạm đến tim của anh .

Vân Phong , người cũng như tên , ở trong lòng Tưởng Mặc , anh giống như một đám mây lơ lửng trên trời , có được cả cuộc đời của anh , nhưng cô vĩnh viễn không thể đuổi kịp bước đi của anh .

Anh lại giống như một cơn gió , nhưng không phải cơn gió dữ dội , mà là một luồng gió ấm áp ôn nhu , nhưng lại đủ để trái tim của cô nổi lên một cơn bão .

Đây là chồng của cô , đây là hôn nhân của cô , đây là một sai lầm .

Tưởng Mặc không biết mình rốt cuộc làm sao , vì sao lại rơi vào một vòng xoáy tình yêu không thể tự kiềm chế như vậy ?

Chỉ cần nghĩ tới Vân Phong , dù rằng đã qua bốn năm , lòng của cô vẫn y như trước , vẫn giống như một cô gái nhỏ chưa hiểu chuyện , trái tim tràn ngập tình yêu say đắm .

Nhưng , thử thách của năm tháng , trải qua hôn nhân , đã làm cô không còn khờ dại , cô biết chồng cô không yêu cô , tuyệt đối không , anh cưới cô là có suy tính khác , nguyên nhân trực tiếp nhất chính là cô là con gái Tưởng gia.

Cho dù cô không phải đứa con gái được yêu chiều nhất trong Tưởng Gia , nhưng vì dòng họ của cô , làm cho anh cảm thấy cần cô . Anh cần cô để bước lên đỉnh núi quyền quý.

Cô là cháu gái của Tưởng Kế Xương , là con gái của Tưởng Lực Hành , là con gái nhỏ nhất của Tưởng Gia.

Cũng là đứa bé được cưng chiều ít nhất , nhưng những lời này chỉ thích hợp ở nhà người khác , không thích hợp ở Tưởng Gia , bởi vì Tưởng Gia không phải gia đình bình thường , là chính trị thế gia, là thương nghiệp quyền quý.

Cô cũng không phải cô gái bình thường , mẹ của cô không phải vợ lớn .

Cô còn có một anh trai , Tưởng Ngạn Chiêu . Là con trai của bác gái, là con cả của ba ba , cũng là con trai độc nhất .

Cô còn có một chị , một người chị cùng cha cùng mẹ , Tưởng Hàm . Xinh đẹp , thông minh , một người chị tài giỏi .

Nhưng Tưởng Mặc chưa bao giờ cảm thấy mình giống chị , thậm chí tương tự cũng không , điều này làm cho cô từ nhỏ đã rất đau lòng , ở trước mặt chị gái cô giống như một con vịt con xấu xí vĩnh viễn không thể trở thành thiên nga , cô luôn luôn tự ti.

Trước khi gặp gỡ Vân Phong , cô sống trong thế giới tự ti , không ai khích lệ cô , không ai cho cô tự tin , cho nên , cô yêu anh , yêu không có thuốc nào cứu được.

2. Chương 2

2 | Mới gặp

Từ nhỏ đến lớn , chuyện Tưởng Mặc không thích nhất chính là dịp lễ tết.

Bởi vì cô không muốn đi theo ba mẹ , anh chị cùng trở về nhà lớn của ông nội , ở đó có một loại không khí khiến cô cảm thấy bị thương hơn cả.

Anh trai là đứa cháu trời , rất được cưng chiều ;

Chị gái mặc dù là con vợ hai , nhưng xinh đẹp thông minh , sự cưng chiều của ông nội với chị cũng không thua gì đối với cháu trai .

Thực ra , Tưởng Mặc biết mình không phải ghen tị , ngược lại còn phải thở phào nhẹ nhõm , mẹ cuối cùng cũng có một người con gái không chịu thua kém , có thể đứng vững ở trong nhà này.

Tưởng Mặc không xinh đẹp , không xuất sắc , khiến cô luôn sống ở trong ánh hào quang của anh chị , luôn luôn sống trong cuộc sống tự ti.

Khi Vân Phong xuất hiện , làm cho cô thoát khỏi ngày tháng của quá khứ , kéo cô ra khỏi bóng ma , cô nên cảm kích anh , nên yêu anh .

Nghĩ đến đây , Tưởng Mặc lại nhớ tới bốn năm trước , ngày hôm đó không phải ngày bình thường , cái ngày lần đầu tiên gặp anh .

Không nhớ rõ hôm đó là bữa tiệc của nhân vật nổi tiếng nào , trong biệt thự cao cấp , tràn ngập đủ loại màu sắc lấp lánh .

Cô theo sau người nhà đi đến bữa tiệc , đó là thời khắc đau khổ nhất của cô , nhưng một lần tham dự này đã thay đổi cuộc đời cô , bởi vì ngày đó , cô gặp được Vân Phong.

Biệt thự hai tầng lấy thang lầu làm không gian đi lại , sau tình huống Tưởng Mặc nhất định phải ra mặt thì chỉ có một mình đi lại trên lầu . Cũng giống như trước đây.

Từng tiếng piano duyên dáng đệm theo từng bước chân lên thang lầu , cô bị từng chuỗi rèm thuỷ tinh rủ xuống hấp dẫn ánh mắt .

Tầm rèm thuỷ tinh mờ ảo như dãy ngân hà , ở bậc thang lầu chạm nổi hoa sen đá làm tôn lên từng bước đi , tạo cho người ta một cảm giác thanh lịch thoải mái.

Khách khứa đang tụ tập , nói vậy chỉ có một mình cô mới nhàm chán như vậy đi , khoé miệng Tưởng Mặc vẽ ra một nụ cười khổ .

Mắt cô nhìn lên từng viên thuỷ tinh trên rèm che , cảm giác nó như là từng giọt mưa.

Vào thời khắc giọt mưa rơi xuống kia , ở sâu trong tâm hồn cô cũng ngưng đọng , vì chớp mắt này mà hoá thành vĩnh hằng ...

Mưa , cứ như vậy rả rích rơi xuống dưới , nhưng nó không làm ẩm ướt vạt áo của bất kỳ ai , chỉ là những quãng sáng thanh thấu trên thuỷ tinh , lặng yên khảm vào tâm tư.

Tưởng Mặc không chú ý tới giờ phút này ở trong một góc nhỏ dưới lầu , luôn có hai người đang chăm chú nhìn cô .

Chính là cô .

Lần đầu tiên Vân Phong thấy cô , đã nhận định cô .

Bạc môi thổ lộ “Tôi muốn cô ấy.”

Khí thế rất đủ , cũng rất kiên định , có quyết tâm nhất định phải được.

Người bạn tốt Sở Khinh Dương bên cạnh Vân Phong nhan mày lại . Tổ về không đồng ý .

“Cậu biết thân phận của cô ấy không ?”

“Con gái Tưởng Gia , vậy là đủ .”

Sở Khinh Dương rất hiểu người bạn cố chấp này của anh , biết mình nhiều lời vô ích.

Nhưng , Vân Phong là bạn của anh , anh vẫn nên cố gắng khuyên can.

“Vân Phong , dáng vẻ cô ấy không giống như là con gái Tưởng Gia.”

Đánh giá một cách khách quan , thì đúng là vậy .

3. Chương 3

3 | Dụ yêu

Tưởng Gia , nói thật là khiến hầu hết mọi người ghen tị, tung hoành trong giới trính trị , quét phạt thương trường .

Mà người Tưởng Gia cũng gần như không thể soi xét . Thế hệ trước vứt sang một bên không nói , chỉ riêng Tưởng Ngạn Chiêu cũng đủ để toàn trường khiếp sợ ; Tưởng Gia còn có một con gái trong nhà , chính là Tưởng Hàm , ai nói phụ nữ không bằng đàn ông , ở trên người cô hoàn toàn không thể áp dụng. Còn Tưởng Mặc cô gái đáng thương này , không có đầu óc thông minh lanh lợi của anh trai , không có dáng vẻ xinh đẹp của chị , rất ảm đạm , quá nhợt nhạt.

Tưởng Mặc , không tính là xinh đẹp.

Ngũ quan rất bình thường , có lẽ cô sinh ra ở trong một gia đình bình thường , nhiều nhất cũng được coi là con gái rượu , nhưng cô lại sinh ra ở Tưởng Gia , chỉ có thể đem một mặt không xuất sắc của cô so sánh rõ ràng hơn .

Cô rất cao rất gầy , có cảm giác mơ hồ không nắm bắt được , nhưng Vân Phong lại có lòng tin có thể nắm chặt cô.

Khoé miệng Vân Phong khẽ nhếch lên , “Cô ta trước giờ không có ai biết đến , thế nhưng sẽ rất nhanh dấy lên một trận sóng lớn .”

Sở Khinh Dương chuyên chú nhìn anh vài giây , vẫy tay về phía người phục vụ muốn hai ly champagne.

“Chúc cậu thành công.”

Vân Phong cầm lấy một ly trong đó , một ngụm đẳng cấp , vị tuyệt hảo này làm anh nhin không được tán thưởng , không hổ là tiệc của nhân vật nổi tiếng , một chi tiết nhỏ cũng không thể qua loa.

“Sẽ ... Nhưng không phải hôm nay .”

Tâm tư Vân Phong thâm trầm , làm cho người ta sợ hãi . Anh quá thông minh , rất hiệu quả và có ích , rất biết nắm bắt lòng người , mà xuất thân thấp kém để cho anh nhìn thấy hết muôn mặt thế gian , càng hiểu rõ cái gì cần tấn công , cái gì cần lấy lui làm tiến , khi nào nên co rút tự nhiên .

Vì thế , anh cầm champagne , kiên định đi từng bước về hướng Tưởng Mặc , đi vào nhân sinh của cô.

Bước lên thang lầu , Vân Phong đã thu hồi ánh mắt thâm trầm ban nãy , đội lên lớp mặt nạ độc nhất vô nhị ở đây , đó chính là xúc động , khẩn trương , bất an .

Lớp mặt nạ không thích hợp với nơi này.

Vân Phong lặng lẽ tiếp cận cô , trong lòng mang theo cảm xúc cướp đoạt mãnh liệt , giống như một con báo săn mồi đang từng bước tới gần con mồi của mình , nhưng biểu hiện ra ngoài của anh đều hoàn toàn là tĩnh lặng.

Anh bây giờ là một tên ngốc với cái tâm tư đơn thuần , diễn cái thân phận chân thật của anh , chỉ là một trợ lý nhỏ , ông chủ tạm thời có việc mới ohái anh tham dự.

Hoàn cảnh như vậy không thích hợp với anh , điều này lại một lần nữa làm anh nhớ lại bóng ma quá khứ ở trong lòng anh.

Không , Vân Phong lắc đầu , ném đi suy nghĩ miên man của mình.

Vân Phong hít thở thật sâu , nội tâm bình tĩnh , nhìn chén rượu sang quý trong tay . Tay , nhẹ nhàng buông lỏng.

Mảnh vỡ rơi xuống đất vang lên tiếng trong trẻo .

Theo đó là tiếng anh chán nản kêu lên “Không xong ...”

Bả vai Tưởng Mặc run lên hạ xuống , bị tách khỏi suy nghĩ đang đắm chìm trong hạt thủy tinh , cô ngạc nhiên quay đầu lại .

Là ai không cẩn thận như vậy , phạm sai lầm ở nơi như thế này ?

Tưởng Mặc rất rõ nơi này không cho phép một sai lầm gì , trên mặt ngay lập tức tràn ngập vẻ đồng tình.

Cô chậm rãi quay đầu lại .

4. Chương 4

4 | Dự yêu 2

Hai người bốn mắt nhìn nhau , Vân Phong có vẻ càng ngốc hơn , không biết nên thu dọn tàn cuộc như thế nào , xấu hổ đứng tại chỗ.

Tưởng Mặc chú ý tới sự xấu hổ của anh , âu phục anh sáng màu , cổ tay áo thậm chí còn hơi ướt , vẻ đồng cảm trong mắt rõ hơn , loại ánh mắt này rất tự nhiên , rất thuần khiết.

Vân Phong chán nản nhìn về phía cô giải thích “Thật xin lỗi , tiểu thư , tôi không phải cố ý , có làm cô sợ không?”

Tưởng Mặc không nói gì , chỉ lắc đầu.

Vân Phong thấy thái độ cô lạnh lùng như vậy , cảm thấy làm biểu diễn này của mình hình như chưa thu được kết quả , vì thế ra sức diễn xuất hơn .

Ngữ khí của anh có vẻ rất khấn trương , “Tiểu thư , à .. Xin hỏi , cô có thể nói cho tôi biết nên làm thế nào để dọn sạch mấy mảnh vỡ này không?” Vân Phong quay đầu nhìn chung quanh , tiếp đó bộ dạng rất là khó xử. “Nơi này hình như không có dụng cụ gì?”

Tướng Mặc nghe thấy lời của anh thì rất bất ngờ , dụng cụ ? Cô làm sao biết ? Cô là tiểu thư Tướng Gia áo cơm không lo chưa từng đụng chạm qua thứ gì .

Tướng Mặc thấy sự bối rối trong mắt anh , dường như có cảm giác quen thuộc , là loại cảm giác bất an quen thuộc , đó cũng là cảm giác cô thường có , không được tự nhiên , trong nội tâm dâng lên một cảm giác đồng bệnh tương liên.

Anh ta cũng không thích hợp ở nơi này – đây là đánh giá Tướng Mặc cho anh.

Cô lặng lẽ mở miệng , “Anh không cần tự dọn , có phục vụ đi qua sẽ tự động dọn sạch.”

“À... Thật sao ? Cám ơn cô.”

“Không cần khách khí , anh không cần quá khấn trương ... Áo của anh , không có việc gì chứ?”

Vân Phong xấu hổ giơ tay lên , nhìn về phía cổ tay áo , bị Champagne vấy vào “Không xong rồi , đây là bộ âu phục sáng màu duy nhất của tôi.”

Sau khi anh nói xong , nhìn thấy rõ ánh mắt của Tướng Mặc ngay lập tức trừng lớn , a , đúng là , thiên kim danh môn làm sao lại nghĩ đến loại keo kiệt như vậy ?

Tướng Mặc ngơ ngác nhìn anh , mãi cho đến khi phục vụ đi qua , cô mới giật mình nhớ ra , vấy tay gọi.

Phục vụ ở đây đều biết cô là tiểu thư Tướng Gia , “Tướng tiểu thư , xin hỏi có gì dặn dò?”

“À , vừa rồi tôi không cẩn thận đánh vỡ ly này , phiền cô dọn sạch hộ.”

Vân Phong và Tướng Mặc đều có thể nhìn ra nét giật mình trong mắt phục vụ , tiểu thư Tướng Gia sao có thể thiếu chừng mực như vậy?

Tướng Mặc mỉm cười , sắc mặt ửng đỏ.

Vân Phong nhìn thấy nụ cười khê của Tướng Mặc , tim đập không khỏi nhanh hơn.

Lý trí lập tức nói cho anh biết , không nên quên , đây chỉ là diễn trò , không cần nhập vai quá sâu , cô cũng không có dung nhan nghiêng nước nghiêng thành , chỉ là công cụ của mình mà thôi.

Tướng Mặc rất thoải mái giúp anh giải quyết xấu hổ , Vân Phong làm bộ như rất cảm kích.

“Tiểu thư , cám ơn cô.”

Tướng Mặc vẫn lắc đầu , mỉm cười , “Không sao , chỉ là chuyện nhỏ.”

Vân Phong cảm thấy nụ cười của cô thật chói mắt , vì sao cô có thể cười thuần khiết như vậy , nụ cười kia sao lại sạch sẽ vậy.

Cô là người con gái ít được cưng chiều nhất Tướng Gia , anh nhìn ra được sự tự ti của anh , ánh mắt của cô là một ánh mắt đơn thuần như vậy ? Vì sao cô còn có thể cười đến mê người như vậy ?

Vân Phong hoàn toàn không tự chủ được rơi vào đáy mắt trong suốt của cô .

Mê người?

Đột nhiên , Vân Phong cảm thấy mình dành cho cô rất nhiều sự máy lý trí , trong lòng nghiêm khắc trách móc mình nặng nề , anh không thể nào quên mục đích của mình , anh phải tiếp tục “kế hoạch dụ dỗ” của anh .

5. Chương 5

5 | Dụ yêu 3

Vân Phong cố hết sức xây dựng hình tượng ngốc nghếch , khản trương và bất an , không thể nghỉ nhờ là đã để lại cho Tưởng Mặc một ấn tượng sâu sắc.

Bởi vì ở trong này , có rất nhiều công tử danh môn , rất nhiều thân sĩ phong độ , đối với Tưởng Mặc được sinh ra trong Tưởng Gia mà nói , đã quá quen thuộc.

Cho nên , Vân Phong chắc chắn , chỉ có kích động , chưa gặp qua cảnh đời giống như anh , mới có thể khiến cho cô liếc mắt nhìn một cái.

Mà , mục đích của anh đã đạt được.

Họ chuyện trò đơn giản .

Vân Phong phát hiện giọng nói của cô rất êm tai , nhẹ nhàng , tinh tế lại ôn nhu.

Anh giải thích về sự ngưng ngừng của chính mình , “Khụ , để cô che cười rồi , tôi thật sự không quen thuộc với hoàn cảnh này , chỉ sợ cô chê cười , thực sự tôi rất căng thẳng .”

“Căng thẳng? Anh ... Là lần đầu tiên tham gia loại tiệc rượu này sao ?” Tưởng Mặc cẩn thận đoán .

“Đúng , là tổng giám đốc của chứng khoán Giang Nam để tôi thay ông tới , ông ấy là ông chủ của tôi , tạm thời có việc bảo tôi tới , tôi không có chuẩn bị gì , cho nên rất căng thẳng.”

“Chứng khoán Giang Nam? Anh đang làm việc ở đó , áp lực rất lớn đi?”

Tưởng Mặc tuy không giống chị gái Tưởng Hàm tung hoành thương trường , nhưng là nhân vật nổi tiếng gia đình quyền quý , và một công ty nổi tiếng , cô vẫn hiểu biết một ít , cho nên cô biết Chứng khoán Giang Nam rất có địa vị .

“Đúng vậy , tôi cảm thấy mình không thích hợp lắm với bầu không khí cạnh tranh khốc liệt ở đó, tôi chỉ muốn làm tốt chuyện thuộc bốn phần của mình thôi.”

Vân Phong cố ý nói mình không tranh sự đời , không có dã tâm gì.

Sau đó , anh không thăm thăm dò chuyện của cô , đương nhiên cũng là giả dối.

“Còn cô ? Tôi nhìn dáng vẻ của cô , hẳn là thư ký , đúng không?” Vân Phong làm bộ như hoàn toàn không biết gì về cô , thậm chí cả tên cũng không tìm hiểu , bởi vì như vậy có vẻ rất đường đột.

Tưởng Mặc trong lòng cả kinh , cô giống thư ký sao? Phân vân không biết nên nói cho anh biết thân phận thật của mình hay không ?

Tưởng Mặc nhẹ nhàng cắn môi dưới , “Ừm ... Tôi còn chưa tốt nghiệp , hiện tại đang thực tập , công ty muốn tôi hiểu qua trường hợp lớn mà thôi.”

“Ra là vậy ? Cô còn trẻ thật , còn chưa tốt nghiệp.”

Vân Phong cố ý làm bộ như kinh ngạc , nhưng anh có phần thật sự không biết , Tưởng Mặc đúng thật là còn nửa năm nữa mới tốt nghiệp.

Vân Phong tiếp lời của cô làm đề tài nói tiếp : “Đúng vậy , thực tập sinh chưa tốt nghiệp nên đi đến mấy chỗ lớn tìm hiểu , tránh cho sau này giống như tôi , ngốc vô cùng .”

Tưởng Mặc bị sự “thành thật” của anh cảm động , khen ngợi một cách đơn thuần : “Anh thật là thành thật.

Thành thật ? Hừ . Vân Phong khinh thường .

Ở trong lòng ah , đã tắt nhiều năm không còn hai chữ “thành thật” này .

Anh đã không còn nhớ được từ lúc nào thì bắt đầu , anh có thể mặt không biến sắc nói dối , có thể mặt không biến sắc diễn kịch , hơn nữa còn diễn rất giống.

Hiện giờ , cô cho anh cái đánh giá này , thật sự là châm chọc.

Vân Phong đáp lại bằng một nụ cười lịch sự , tránh đề tài này đi.

Anh thoáng nhìn qua đồng hồ , làm bộ như rất vội “Thật xin lỗi , tôi phải đi rồi , quản lý chờ tôi gọi điện trả lời nói cho ông ấy nữa.”

Tướng Mặc mỉm cười gật đầu

Vân Phong cũng gật đầu , “Tạm biệt.”

Lần đầu tiên bắt chuyện , anh cố ý lui mà tiến , không để lại tên , không để lại điện thoại liên lạc , thật sự giống như tình cờ gặp gỡ.

6. Chương 6

6 | Dụ tình 1

Lần thứ nhất làm bộ như ngẫu nhiên gặp nhau , không có rung động kích thích gì.

Đây là mục đích của Vân Phong , nhưng đó không phải biểu hiện anh lui bước , đó là lấy lui để tiến.

Nói như vậy , lần thứ hai gặp mặt , chính là tác động của “duyên phận”.

Bắt đầu từ ngày đó , Vân Phong tiến hành điều tra toàn bộ bối cảnh của Tướng Mặc.

Ngoài gia thế hiển hách anh đã biết ra , anh tìm hiểu toàn bộ chuyện của cô , trường học của cô , thành tích của cô , bạn bè của cô , sở thích của cô , thói quen của cô , và cả , hành tung của cô...

Vân Phong yên lặng chờ đợi ngoài cửa khu nhà cao cấp của Tướng Gia , đương nhiên , anh không vào được , mỗi ngày có ít nhất hai ba giờ , anh chỉ âm thầm đợi cô như vậy .

Cuộc sống của Tướng Mặc rất có quy luật , từ thứ hai đến thứ sáu cô sẽ đi đến trường , mỗi ngày thường chỉ có một hai tiết học , đều có lái xe đặc biệt đưa đón , Vân Phong thường nhìn qua cửa kính của chiếc xe con cao cấp , nhìn thân ảnh gầy của cô.

Thứ bảy , chủ nhật , đối cô gái có tuổi tác như cô , hẳn phải là vui vẻ hưng phấn , nhất là thiên kim danh môn giống như cô , không phải nên đi ra ngoài vui chơi như rác sao?

Có điều , Vân Phong phát hiện , Tướng Mặc không phải như thế.

Thời gian cuối tuần , cô sẽ bớt thì giờ đến lớp học đàn violin .

Vân Phong thấy khi cô kéo đàn , rất vui vẻ , rất nhiệt tình.

Khi đó , trên mặt cô mới có một tia sáng mà những cô gái thuộc độ tuổi của cô nên có.

Quần áo lúc này cô mặc rất tùy ý , lộ ra tuổi trẻ và sức sống .

Không gọn gàng tinh tế giống như khi theo cha mẹ và anh chị đi tham dự các bữa tiệc xã giao , lễ phục nhân hiệu nổi tiếng mặc trên người cô , lại chỉ là sự ràng buộc hoa lệ , không phù hợp với khí chất của cô.

Khúc nhạc cô thích kéo nhất là của Johannes Brahms.

Johannes Brahms , một nhà soạn nhạc người Đức có ảnh hưởng lớn tới âm nhạc cổ điển , các tác phẩm của ông được xét vào chủ nghĩa lãng mạn của thời kì “phục cổ” thế kỷ 19.

Ở trong tay cô , dùng cây đàn violin của cô diễn tấu lên tác phẩm của Johannes Brahms.

Có đủ phong cách cổ điển và tinh thần lãng mạn , tinh xảo khéo léo , cảm xúc thay đổi thất thường , khi biểu lộ phong cách mục ca , giản dị tự nhiên , lại quyết rũ động lòng người.

Cơ hội của Vân Phong cuối cùng đã tới.

Cuối tuần này , anh cố ý cầm một cây đàn violin bị lỏng dây , đi tới trường học của cô.

Thời điểm tan học , cô định ra cửa , gặp lại anh lần nữa.

“Anh...”

Tưởng Mặc vẫn còn có ấn tượng đối với Vân Phong , chính là cảm giác anh giống mình.

Vân Phong cũng cố vẽ mặt kinh ngạc . “Sao cô lại ở đây?”

Tưởng Mặc chậm rãi mở miệng “Tôi học đàn trong này , anh thì sao?”

Cô nhìn thấy cây đàn violin trong tay anh , mày hơi nhăn lại.

Cô nhìn ra được dây đàn kia bị lỏng , có chút khó hiểu.

“Tôi tới tìm người giúp , cái dây ở chuôi đàn violin này bị lỏng , tôi muốn tìm người điều chỉnh hộ.”

“Anh cũng chơi đàn violin sao?”

“Không phải của tôi , là của một người bạn nhỏ ở cô nhi viện , tôi thường xuyên đi vào trong đó làm công ích .”

“Cô nhi viện ? Công ích?”

Tưởng Mặc cảm thấy xa lạ đối với danh từ mới mẻ này , tuy rằng cô biết Tưởng Gia hàng năm đều dùng nhiều tiền đi làm từ thiện , nhưng cô chưa từng thật sự để ý tới.

Vân Phong nhắc tới điểm này , kích thích nội tâm của Tưởng Mặc.

7. Chương 7

7 | Dự tình 2

Sự hiếu kỳ và lòng hổ thẹn của Tưởng Mặc khiến cô dần dần rơi vào cạm bẫy của Vân Phong.

“Cái kia , là cô nhi viện nào , anh có thể dẫn tôi đi thăm không?”

Trong mắt Vân Phong lộ vẻ kinh ngạc . “Cô ... muốn đi thăm cô nhi viện ?”

Tưởng Mặc rất khẳng định gật đầu.

Vân Phong mỉm cười nhìn Tưởng Mặc , sắc mặt cô có vẻ hơi hồng.

Tưởng Mặc biết yêu cầu của mình có thể có chút đường đột , nhưng cô thật sự rất muốn đi.

“Tôi nghĩ mấy đứa nhỏ ở cô nhi viện sẽ hi vọng quen một người chị mới.”

Trong ánh mắt Tưởng Mặc lập tức lộ ra một tia sáng mong đợi , loại ánh sáng rực rỡ này không hiểu tại sao lại khiến Vân Phong cảm thấy có phần mê muội .

Anh mỉm cười với cô , nụ cười sạch sẽ , lần thứ hai gặp mặt thì anh tự giới thiệu .

“Tôi gọi là Vân Phong . Vân của tầng vân , Phong của bạo phong.”

“Xin chào , tôi gọi là Tưởng Mặc , Mặc của Trầm mặc.”

Lúc nói chuyện , Tưởng Mặc lúc này mới cảm thấy mình thất sự quá kích động rồi , bản thân thậm chí còn không biết người ta gọi là gì mà đã muốn cùng anh đến cô nhi viện , tuy rằng anh nhìn qua là một người tốt , nhưng dù sao cũng là người xa lạ .

Đối với sự hiểu biết chậm này của cô , hiển nhiên là đã muộn .

Vân Phong nhìn ra sự trầm tư của cô , “Hối hận rồi?”

Anh ra vẻ thoải mái . “Bộ dạng của tôi nhìn giống như là người xấu sao?”

“Không phải , tôi tin anh.” Tưởng Mặc xấu hổ trả lời anh , khoé mắt trộm nhìn anh.

Tâm Vân Phong lại cả kinh , chỉ có vậy mà cô tin tưởng anh?

“Được rồi , chờ tôi sửa đàn xong sẽ đi tới cô nhi viện , cô có thể cùng đi với tôi.”

Tưởng Mặc gật đầu , sau đó lấy di động ra , gọi cho lái xe tới đón cô tan học , “Vâng , bác Lâm , hôm nay ông không cần phải đón cháu , tối nay mới về nhà ... Thật sự không cần , cháu và bạn học cùng về là được rồi ... Vâng , cảm ơn bác Lâm.”

Lúc Tưởng Mặc gọi điện , Vân Phong yên lặng quan sát cô , rõ ràng , cô vẫn là một cô nhóc vô cùng ngây thơ , ngay cả nói dối cũng không biết , cô chỉ xin phép một lái xe trong nhà cũng phải khấn trương như vậy , thật sự khó có thể tượng tượng cô làm thế nào để sinh sống trong Tưởng Gia.

Cúp điện thoại , Tưởng Mặc cùng Vân Phong đi sửa đàn.

Khi bọn họ sửa xong đàn , ở trước cửa trường học , Tưởng Mặc lại cảm thấy kinh ngạc lần nữa.

Bởi vì Vân Phong nói anh muốn đưa cô tới cô nhi viện , mà phương tiện giao thông lại là – xe đạp.

“Không , không cần .” Tưởng Mặc rất sợ , cô lớn như vậy cũng chưa từng đi xe đạp.

Trong ý thức của cô , loại xe hai bánh như thế nào cũng không an toàn bằng xe bốn bánh.

Vân Phong nhìn ra sự khấn trương của cô , cho cô một nụ cười rục rịch như ánh mặt trời “Không cần lo lắng , kỹ thuật đi xe của tôi tốt lắm , cô ngồi yên một chút là được rồi , có phải cô sợ ngã hay không?”

Tưởng Mặc rùn rẩy nhắc my lên , sau khi chạm phải nụ cười rục rịch trước mặt , che dấu vẻ ngượng ngùng , nhưng lại cúi đầu , nhỏ giọng đồng ý “Tôi không sợ , có thể thử xem.”

“Thử xem ?” Trong nhất thời Vân Phong không hiểu được ý của cô.

Cô xấu hổ đỏ mặt chỉ vào xe đạp của anh “Từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng đi qua , hôm nay có thể thử nghiệm một chút...”

Tâm Vân Phong giống như bị một hòn đá đánh mạnh xuống . Đúng thật là thiên kim tiểu thư nhà giàu , từ bé tí đã ngồi trên xe ô tô , hẳn là Tưởng Gia cảm thấy thực bất tiện đi?

Vân Phong cho cô một ánh mắt cổ vũ , đưa cô thể nghiệm một nhân sinh không giống trước đây.

8. Chương 8

8 | Dự tình 3

Vân Phong thuần thực đi xe đạp , kỹ thật đạp xe của anh thực sự rất tốt , làm cho cô cảm thấy vô cùng an tâm , rất an toàn , đã hoàn toàn không còn lo lắng sợ hãi ban đầu nữa.

Cô nhi viện hình như ở nơi rất hẻo lánh , bọn họ đạp xe rất lâu , vòng qua đường phẳng rộng rãi , đi đến đoán đường không tốt lắm.

Vân Phong rất sẵn sàng “Tưởng Mặc , cô người chắc một chút , đường đi ở chỗ này không được tốt lắm , có thể sẽ xóc nảy.”

“Ừm , tôi biết rồi.”

“Tưởng Mặc , cô có thể bám eo của tôi , như vậy an toàn hơn.”

Tưởng Mặc kước từ “ Không cần đâu , tôi như vậy cũng được rồi.”

Cô nghĩ , nói như vậy có phải quá thân mật hay không?

Vân Phong biết cô còn ngượng , không cần quay đầu lại , anh cũng có thể biết , giờ phút này mặt cô nhất định đang đỏ , cô hình như rất dễ đỏ mặt.

“Tưởng Mặc , có phải cô ngượng không?”

“Không có , không phải.”

“Nếu không , cô nắm áo sơmi của tôi được không? Như vậy cũng không cần xấu hổ , nếu không tôi sẽ rất lo lắng cho sự an toàn của cô.”

“Ừm”

Tưởng Mặc e sơi vươn tay nhỏ bé , bắt được một góc áo sơmi sau lưng anh , xúc cảm nhanh chóng cuốn lấy hai người , rõ ràng không có đụng chạm giữa da thịt , nhưng độ ấm mẫn cảm lại kéo lấy nhau .

Tưởng Mặc giống như rơi vào ảo tưởng , hồi tưởng lại một đôi tình nhân trẻ tuổi trong sân trường , cũng đi xe đạp như vậy , chạy ở trên vườn trường , thực thanh xuân , tình yêu say đắm rất thuần khiết.

Cô yên lặng không nói gì , cô không có cơ hội như vậy , cũng không có tình yêu như vậy , hôm nay có thể xem như một loại thể nghiệm đi.

Xe tiếp tục đi về phía trước , đi qua một vườn hoa hướng dương .

Tưởng Mặc lập tức ngạc nhiên kêu lên “Hoa hướngd ương ?”

Vân Phong cũng nghiêng đầu , nhìn về biển hoa “Vườn hoa hướng dương , rất đẹp ?”

“Đúng , rất đẹp , tôi rất thích.”

Vân Phong nhẹ nhàng nở nụ cười “Các cô gái trẻ đều thích hoa hồng hoặc hoa bách hợp , vì sao cô thích hoa hướng dương vậy ? Đây là loài hoa rất bình thường mà?”

“Anh có biết truyền thuyết về hoa hướng dương không?”

“Là chuyện tiên nước Clytie ?”

“Anh cũng biết sao?”

Vân Phong ừ một tiếng , anh sẽ không nói cho cô biết , vì muốn trèo lên cao , vì để tiến vào nơi gọi là tầng lớp xã hội thượng lưu , anh từng nhai bánh mì cứng , uống nước lạnh , ngồi ở trong phòng đọc lạnh lẽo , gặm bao nhiêu bộ sách về phương diện văn học.

Chậm rãi mở miệng , kể lại truyền thuyết động lòng người kia .

“Clytie là một vị tiên nước . Một ngày nọ , nàng ở trong rừng gặp được vị thần mặt trời Apollon đang săn bắn , nàng đã say mê vị thần tuần mỹ này , điên cuồng yêu chàng . Nhưng Apollon ngay cả nhìn cũng không nhìn nàng lấy một lần . Clytie khẩn thiết trông mong có một ngày Apollon có thể nói chuyện với nàng , nhưng lại chưa từng gặp lại chàng . Vì thế nàng chỉ có thể mỗi ngày chăm chú nhìn vào mặt trời , nhìn Apollon điều khiển cỗ xe màu vàng rực rỡ bay qua trời . Nàng chăm chú nhìn không rời mắt vào lộ trình của Apollon , mãi cho đến khi chàng xuống núi . Từng ngày qua ngày , nàng cứ ngồi yên như vậy , tóc xơ xác , khuôn mặt tiêu tụy . Mặt trời vừa mọc lên , nàng liền nhìn mặt trời . Sau đó , các vị thần thương hại nàng , biến nàng thành một đoá hoa hướng dương toả sắc vàng . Mặt của nàng biết thành nhụy hoa , vĩnh viễn hướng về mặt trời , mỗi ngày đi theo chàng , nói lên tình cảm vĩnh viễn không thay đổi của nàng.”

Giọng nói của Vân Phong rất êm tai , câu chuyện này cũng rất đẹp , Tưởng Mặc nghe mà vô cùng cảm động , cho dù cô đã rất quen thuộc với câu chuyện này , nhưng từ trong miệng anh nói ra , cô không có cảm giác giống như vậy.

Cho dù nơi này không phải đồng hoa hướng dương ở Provence , nhưng cũng đủ lãng mạn , thực ra cô trước giờ rất đơn giản , nhưng mà không có ai biết.

9. Chương 9

9 | Dụ tình 4

Vân Phong biết câu chuyện này làm Tưởng Mặc xúc động , anh cố ý xem nhẹ cảm giác trong lòng mình , cười cô khờ dại , không hiểu thế sự .

Cô hi vọng có một tình yêu nhiệt huyết , không sợ bị tổn thương , cô cũng khát vọng có một người đáng để mình cuồng nhiệt yêu , giống như tiên nữ hoá thành hoa hướng dương , mỗi ngày đều dõi theo Apollon , ngày ngày nói với chàng tình yêu say đắm vĩnh viễn không thay đổi của mình.

Nhưng , chẳng lẽ cô không biết sao , tình yêu như vậy sao có thể hạnh phúc , cô mãi mãi chỉ là một kẻ đuổi theo , bị động chờ đợi được quan tâm , được yêu thương.

Chẳng lẽ cô không biết , đối với thứ mình muốn , không thể lui về phía sau , phải chủ động xuất kích , chủ động đoạt lấy mới có thể đạt được ?

Thật sự là khờ dại . Thật khờ.

Vân Phong lạnh lùng nghĩ .

Vì sao phụ nữ đều thích ảo tưởng , luôn muốn sự lãng mạn , mà xem nhẹ sự thật tàn khốc ?

Bộ họ cuối cùng cũng tới cô nhi viện.

Một nơi rất heo lánh , cô nhi viện rất rách nát.

Tưởng Mặc vừa bước một bước vào nơi này , trong lòng liền có một cảm giác chua xót.

Đối với sự cô đơn của cô , Vân Phong có cảm xúc vô cùng mãnh liệt , anh và bọn nhóc nơi này rất quen thuộc , mấy đứa nhỏ rất thân với anh , mỗi lần anh đến đều rất vui.

Vân Phong cầm cái đàn violin đã chỉnh lại dây đưa ột đứa bé trai gầy yếu “Thiên Vũ , đàn có em tốt rồi.”

Đứa bé trai hưng phấn : “Cám ơn anh Vân Phong.”

Vân Phong yêu thương vuốt đầu của nó “Không cần khách sáo . Anh giới thiệu cho em một chị được không?”

Nói xong Vân Phong kéo Tưởng Mặc đến trước mặt mọi người , giới thiệu cho bọn nhỏ “Đây là chị Tưởng Mặc , là bạn của anh.”

“Chào chị Tưởng Mặc.”

“Chào mọi người.”

Vân Phong nhìn thấy cô và mọi người chưa thể thực sự thân thiết , nghĩ ra một cách.

“Nói ọi người một việc nha , chị Tưởng Mặc cũng kéo violin , mọi người muốn nghe chị kéo một bản không?”

“Muốn , muốn...”

Tưởng Mặc không ngờ anh sẽ đưa ra đề nghị như vậy , trong lúc nhất thời có chút xấu hổ , trước yêu cầu mãnh liệt của đám bạn nhỏ , cô đành phải cố mà làm.

Tiếng đàn violin du dương vang lên , vẫn là một khúc của Johannes Brahms .

Bản “Hát ru” độc tấu violin phổ biến của Johannes Brahms.

Tiếng đàn yên bình , giai điệu dịu dàng , giống như một bài thơ trữ tình , tiếng đàn violin giống như một xúc cảm bị nhốt trong rường , mong chờ phá ra.

Ngủ yên ngủ yên , ngoan ngủ ở đây , ngàn hương hoa đi vào giấc mộng , đêm dài im ắng , cực cứng ngủ thật ngọt ngào , mong con ngủ thoải mái đến khi mặt trời lên .

Con người cơ trí của tạo hoá kia , ngồi ngay ngắn cạnh Thiên Vũ , nhìn ráng chiều hạ xuống , nghe tiếng thủy triều lên .

Mây ai thổi qua đây , ôn nhu giống như một đường bóng dáng mơ hồ , một lần lại một lần .

Đây là một khúc nhạc vô cùng thích hợp với bọn nhỏ

Vân Phong cũng rất tán thưởng , cô thật sự có thiên phú , khi kéo đàn rất dụng tâm , mỗi âm điệu đều là dốc hết toàn bộ tình cảm , mới có một giai điệu tuyệt vời động lòng như đến vậy .

Một khúc kết thúc.

Khoảng cách giữa Tưởng Mặc và bọn nhỏ rõ ràng đã kéo lại , trên mặt cô có thêm vẻ hoà nhập với nơi này , cảm giác này , thật sự rất tốt.

10. Chương 10

10 | Dục tình 5

Trên đường từ cô nhi viện trở về , bọn họ đi qua vườn hoa hướng dương kia.

Tưởng Mặc ở đây giống như một đứa bé , trên khuôn mặt cô hiện lên vẻ hồn nhiên phơi phới , nụ cười vô cùng rực rỡ , dường như mỗi một đoá hoa hướng dương ở trước mặt cô , đều mất đi màu sắc.

Mà khiến cho Vân Phong kỳ quái chính là , cô lại không thể gọi là xinh đẹp , lại có thể toả sáng chói mắt như thế khi đặt trong biển hoa.

“Tưởng Mặc , cô thích nơi này không?” Gió đưa giọng nói mê hồn của anh thổi đến bên tai cô.

Tưởng Mặc không chút do dự “Thích”

“Cô muốn chạy để thử cảm nhận mùi vị không ? Chạy ở vườn hoa hướng dương cảm nhận một phần say mê của tiên nữ Clytie?”

“Chạy ?” Tưởng Mặc ngăn cả người , không hiểu ý của anh.

Vân Phong không cho cô cơ hội cự tuyệt , bắt lấy tay cô , dẫn cô chạy , dạo chơi trong biển hoa.

Lòng của cô thoáng rung động , từ nhỏ đến lớn , ngoài cha và anh , đây là lần đầu tiên cô nắm tay một người đàn ông thân mật như vậy , những hành động đối với người khác là bình thường này đối với cô mà nói , cũng là một trải nghiệm hoàn toàn mới.

Nhưng rất nhanh , Vân Phong lại tạo cho cô nhiều trải nghiệm mới mẻ hơn , đầy sức sống , đầy nồng nhiệt , đây là cảm thụ khi Vân Phong dẫn cô chạy .

Chạy với tốc độ mạnh , khiến cô cảm nhận được trái tim của mình thì ra có thể đập nhanh như vậy .

Tới cuối vườn hoa , bọn họ ngừng lại , Vân Phong yên lặng nhìn cô , hơi thở hơi gấp , mồ hôi nhễ nhại , sợi tóc rối loạn .

Anh đưa ngón tay thon dài ra , ôn nhu tỉ mỉ vuốt lại sợi tóc cho cô , nhẹ nhàng vén qua vành tay , trong lơ đãng , đầu ngón tay của anh đụng phải gương mặt cô , mẫn cảm , bất ngờ cuộn lên .

Anh thâm tình nhìn cô chăm chú , cho cô một ánh mắt đầy chân tình , thấy mặt của cô càng lúc càng đỏ , biết đây không chỉ là kết quả sau khi chạy.

Bầu không khí quá mức trầm lặng , quá mức mờ ám , lúc này giữa bọn họ , trong không khí tăng thêm một nguyên do như có như không .

Trái tim Tưởng Mặc bỗng run lên , bối rối cúi đầu . “Tôi ... Tôi phải về rồi.” Vân Phong cũng kéo suy nghĩ của mình từ trong phút thất thần lại , anh không nói gì , tự nhiên xoay người đi đầu .

Tưởng Mặc nhìn bóng lưng của anh , dừng lại mấy giây rồi nhanh chóng đuổi kịp .

Khi bọn họ rời khỏi vườn hoa hướng dương này , nhất định phải trở lại là một con người khác , tốc độ hoàn toàn khác lúc chạy , lúc này đây , cước bộ của anh rất thông thả , cô đi theo phía sau , cũng vậy.

Lúc đến , anh nắm tay cô , kh đó cô không để ý , nhưng bây giờ luôn cảm thấy bàn tay của mình trống rỗng.

Tưởng Mặc cúi đầu , không hiểu rõ tâm tư rối loạn của chính mình , đột nhiên , cô đụng phải một tấm lưng cứng rắn .

Bởi vì , Vân Phong đột nhiên ngừng lại.

Anh dừng bước , chậm rãi quay đầu lại , nhìn cô.

Tưởng Mặc vội giải thích với anh “Thực xin lỗi , tôi không phải cố ý đụng .”

Vân Phong đưa tay nâng cằm của cô lên , đầu mũi của cô bị đụng có chút đỏ lên , không biết có phải thực sự đau hay không , nhưng trong mắt cô có phần ương ương.

Anh rất dịu dàng , rất đau lòng “Đau không?”

Tưởng Mặc kiên cường lắc đầu.

Nhưng Vân Phong lại khẽ nói bên tai nàng “Nhưng mà tôi đau lòng . Tôi không muốn nhìn thấy cô khóc.”

Tưởng Mặc khiếp sợ nhìn ánh mắt anh , cô có thể nhìn thấy hình ảnh của mình đang lưu chuyển trong con người của anh ...

11. Chương 11

11 | Dụ tình 6

“Tưởng Mặc , cô có thể tiếp tục cùng tôi đi thăm bọn nhỏ nhiều hơn một chút không? Buổi tối bây giờ có thể đến chứ? Tôi muốn dẫn cô tới một chỗ khác ở đây?”

Cô vô cùng kinh ngạc , bây giờ tối ? Hiện tại đã là bốn giờ chiều rồi.

Vân Phong nói với cô “Hôm nay là sinh nhật của tôi ,tôi không muốn ở một mình”

Một lần này , Vân Phong không có lừa cô , thật sự là sinh nhật của anh , rất nhiều năm rồi anh chưa từng mừng sinh nhật qua.

Tưởng Mặc gật đầu.

Bởi vì cô nhìn thấy ánh mắt của anh , lại không biết nên cự tuyệt thế nào.

Chợ đêm .

Đây là nơi bình sinh Tưởng Mặc chưa từng đi vào.

Đoàn người náo nhiệt , ven đường rao bán rất nhiều hàng nhỏ , mùi thơm của những món ăn bình dân lan toả khắp nơi...

Đây là một thế giới không giống của cô , là một thế giới cô không có cơ hội để thử nghiệm.

Vân Phong dẫn cô đi vào một tiệm mì.

Ông chủ thân thiện chào bọn họ , mang hai bát lên .

Vân Phong nói với Tưởng Mặc , sinh nhật đều phải ăn một bát mì trường thọ.

Tưởng Mặc cảm thấy thực mới mẻ , sinh nhật của cô hoặc là sinh nhật của những người khác trong Tưởng Gia , luôn là tiệc rượu cao cấp , luôn là bánh ngọt cao tầng ...

Cô e ngại nói thật tình “Tôi chưa từng ăn qua...”

Trong giọng cô mang theo một chút cô đơn và tiếc nuối.

Anh nghe vậy liền trêu chọc . “Vậy sao? Một đứa bé chưa từng ăn mì trường thọ lại có thể lớn như vậy vậy sao?”

Cô nở nụ cười , biết anh đang trêu cô , nhưng lại là một câu trêu thiện ý.

“Rốt cuộc là cô lớn lên thế nào vậy ? Chưa từng đi xe đạp , chưa từng ăn mì trường thọ?”

Mặt cô lại ửng đỏ , lúc này đây lại là vì xấu hổ.

Ăn hết , bọn họ đi ra tiệm mì , Vân Phong dẫn cô đi vào bến đò .

Từng chiếc thuyền nhỏ , bập bênh trên mặt nước.

Đây không phải su thuyền xa hoa cô quen thuộc , nhưng cô lại cảm thấy rất đẹp , rất rất đẹp.

Tưởng Mặc nhẹ nhàng tán thưởng “Nơi này thật đặc biệt.”

“Đặc biệt?”

“Ừm , thật không biết chiếc thuyền nhỏ này sẽ đi về đâu?”

“Cô muốn đi đâu , nó sẽ đưa cô đi đến đấy . Cô , có nơi nào muốn đi không ?”

Tưởng Mặc nâng mắt nhìn anh “ Tôi?”

Vân Phong gạt đầu , ánh mắt cũng rất thẳng thắn.

“Tôi không biết...”

Tưởng Mặc không muốn nói tiếp quá nhiều , cô thật sự không biết , hơn nữa cô không có thói quen tâm sự với người khác , đối với Vân Phong , ững vẫn chỉ là một người không quen biết.

Ánh mắt Vân Phong sáng lên “Tôi dẫn cô tới một nơi nhất định cô sẽ thích.”

Nói xong , anh không để cho Tưởng Mặc cự tuyệt , nắm tay cô dẫn cô kéo lên một con thuyền nhỏ , người chèo thuyền đưa chiếc thuyền chậm rãi đi ra xa .

Tưởng Mặc trở nên khẩn trương “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Ha ... Cô cẩn thận cảm thụ thử xem , nơi này thật yên tĩnh ,giống như tiếng của trái tim cô , cô phải cẩn thận nghe âm thanh của trái tim .”

“Trái tim tôi rất bình tĩnh.” Tưởng Mặc nói rất khẳng định , nhưng lại có chưa một tia che giấu.

“Tưởng Mặc , cẩn thận lắng nghe , đây không phải suy nghĩ chân thật của cô.”

Cô vẫn lắc đầu . “Không phải , là đây.”

Vân Phong phát hiện sự quật cường của cô , cô không phải dịu dàng ngoan ngoãn như bề ngoài của cô.

12. Chương 12

12 | Dụ tình 7

“Tưởng Mặc , cô không cần phải dối tôi , cũng không cần lừa chính mình , trong lòng của cô thực ra rất bối rối , rất không vui vẻ , cô kỳ thật rất muốn tìm một nơi yên tĩnh , vì sao cô không ngấm lại thử xem rốt cuộc là cô muốn gì , muốn làm gì chứ?”

Những lời nói của Vân Phong khiến cô kinh ngạc , anh có thể nhìn thấu mọi chuyện ?

Sắc mặt Tưởng Mặc tái nhợt “Tôi không hiểu anh đang nói gì?”

Ánh mắt anh chăm chú nhìn cô , đôi mắt sâu như nước , khoá chặt lấy cô “Ánh mắt của cô nói cho tôi biết , cô không vui vẻ , cô muốn chạy trốn.”

Ở trong mắt cô anh thấy cô muốn chạy trốn sao ? Nội tâm cô kích lên một cơn sóng lớn .

Anh nhìn ra cô muốn chạy khỏi Tưởng Gia , chạy trốn khỏi thân phận phụ nữ Tưởng Gia mà sống sao? Như vậy ... Có phải anh nhìn ra cô cũng muốn trốn anh không?”

Bởi vì , cô rất sợ hãi , dường như trái tim của cô đã không tự chủ được nữa .

Tưởng Mặc né tránh tầm mắt của anh , bởi vì ánh mắt kia làm cô cảm thấy rất bức bách.

“Tôi không có không vui , cũng không muốn chạy trốn ... Tôi chỉ là , chỉ là cảm thấy sự hiện hữu của mình có cũng như không , tôi cuối cùng chỉ khiến cho gì vọng của mọi người tan vỡ mà thôi , khiến ọi người thất vọng .”

“Sao lại vậy ?”

“Sao lại không?” Tưởng Mặc phản bác.

“Cô có biết cô có bao nhiêu cuốn hút không? Cô là nữ sinh khiến cho người ta vừa gặp đã mê muội.”

Cuốn hút ?

Đây là từ ngữ gì ? Đây là từ ngữ trước giờ đều dùng để khen ngợi chị gái Tưởng Hàm của cô mà?

Không ai dùng từ ngữ này để hình dung đến cô.

Trong mắt cha , cô thật sự có thể nói là có cũng như không ; còn trong mắt mẹ sớm đã không còn thời gian và tinh lực để chú ý tới cô , anh của cô đối với cô rất là cưng chiều , dùng đáng yêu để hình dung cô ; chị của cô luôn coi cô là một đứa em gái không bao giờ lớn nổi.

Tóm lại , ở trong mắt bọn họ, không ai chú ý tới , cô đã trưởng thành , cô không phải muốn Sự thông cảm và an ủi này.

Sự ra đời của cô khiến mẹ thất vọng , bởi vì cô không phải con trai , đó là thất vọng đầu tiên của mẹ ; dần dần lớn lên , cô không xinh đẹp bằng chị , đó là thất vọng thứ hai cô ọi người ; rồi đến sau này , thậm chí cả IQ di truyền và tài hoa của Tưởng Gia cũng không có , đó là nỗi thất vọng khiến mọi người không còn hi vọng gì vào cô .

Cô có được cái tiếng là huyết mạch Tưởng Gia , nhưng không có năng lực xứng đôi với niềm cao quý đấy.

Vân Phong nhìn cô , “Cô có , cô làm cho người ta mê muội , cô giống như một thứ làm người khác say đắm.”

Thanh âm của Tưởng Mặc không chủ được cao lên “Tôi không có.

Anh nhẹ nhàng lắc đầu “Tôi thích cô như vậy .”

“Anh nói cái gì...?”

“Tưởng Mặc , tôi thích cô . Vân Phong tôi , thích cô.”

Anh gần từng tiếng , khiến cô ngẩn ra

13. Chương 13

13 | Dụ vợ

Vân Phong mỉm cười , khoé miệng khê cong lên , đuôi mắt mang theo sự cứng chiều.

Điều này làm cho Tưởng Mặc không biết phải làm sao , từ trước đến giờ cô không biết thì ra ở trong mắt người khác mình có thể tồn tại ý nghĩa như vậy , điều này khiến cô cảm giác không giống với người khác.

Ban đêm ở bên sông dường như sáng hơn , ánh sao phản chiếu lên mặt nước , gió đêm nhẹ nhàng thổi loạn tóc cô , cũng thổi loạn lòng của cô.

“Tưởng Mặc , cho tôi một cơ hội được không?”

Cô không nói , chỉ nhìn anh .

“Cho tôi một cơ hội , để cho tôi thích cô , để cho tôi yêu cô...”

Trong ánh mắt Tưởng Mặc đầy chua xót.

Không , không phải như thế.

Là cô cần được một người thích , cơ hội được một người yêu thương.

Anh xuất hiện giống như biển chỉ đường khi cô đang lạc đường, vào thời khắc cô mờ mịt nhất anh xuất hiện dẫn cô rời xa hoàn cảnh vô vọng này.

Vân Phong nhẹ nhàng cầm tay cô , tạo cho cô một cảm giác vô cùng an tâm , cũng vô cùng ấm áp.

Dáng vẻ của Vân Phong dường như cũng rất ngại ngùng , giống như là cảm giác lần đầu tiên theo đuổi con gái , “Tưởng Mặc ... Tôi , thành công không?”

Mặt Tưởng Mặc lại nhuộm hồng , cô đưa tay cầm lại tay anh , rất nhanh .

Vân Phong biết , đó là đáp án khẳng định của cô.

Bóng đêm có lẽ thật sự tới quá sớm , tình yêu có lẽ cũng tới quá nhanh , thuyền nhỏ lay động , khuấy đảo tâm hồn run rẩy của thiếu nữ ...

Vân Phong vuốt ve một nhánh tóc của cô , rơi vào hoang mang . Cô thật sự làm cho người khác mê muội.

Anh chậm rãi tới gần cô , thậm chí cảm nhận được trái tim cuồng nhiệt của mình nhảy lên , cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại , môi mỏng của anh hôn lên môi cô , giống như lời thề tình yêu.

Đồng thời , đã in lại một dấu vết không thể phai nhạt trong trái tim cô.

“Mặc Mặc...”

Vân Phong nhẹ nhàng gọi , tên gọi riêng của anh .

“Mặc Mặc , anh thích em.”

Cô say mê , say trong sự ôn nhu và thâm tình của anh .

“Mặc Mặc , em thích anh không?”

“Thích.”

Không chỉ là thích đơn giản như vậy , Tưởng Mặc biết mình đã sa vào , cuối cùng không thể tự kiềm chế .
Bởi vì , cái loại cảm tình tên là yêu này.

Bởi vì yêu , cho nên rút đi sự sợ hãi rụt rè , rút đi áp lực của hai mươi năm ngoan ngoãn này , tạo nên một cuộc cách mạng oanh liệt trong Tưởng Gia.

Cha của cô , mẹ , bác gái , thậm chí còn kinh động cả ông của cô , mà ai cũng không có cách nào ngăn cản được quyết tâm của cô , khẳng khái hạ giá.

Không sai , ở trong mắt người Tưởng Gia , hôn nhân như vậy đối với cô mà nói , chỉ có thể được gọi là “hạ giá”.

Nhưng mà , cô không cần , cô dùng lưỡi dao sắc bén hướng về cổ họng của mình “Tôi chỉ yêu Vân Phong , tôi chỉ muốn gả cho anh.”

Tưởng Gia từ trên xuống dưới , toàn bộ khiếp sợ.

Cô luôn dịu dàng ngoan ngoãn lặng lẽ , lại có thể quyết tuyệt như thế , quyết tuyệt đến mức người khác sợ hãi , khiến lòng người kinh động .

Tất cả mọi người đều hoài nghi , rốt cuộc là ai có thể hiểu rõ cô?

Anh của cô Tưởng Ngạn Chiêu , chị Tưởng Hàm , ngoài khiếp sợ ra , trong mắt hiện lên sự tán thưởng , đây mới là phụ nữ Tưởng Gia , đây mới là huyết mạch Tưởng Gia.

Bọn họ cùng ra mặt , thuyết phục ông nội và cha mẹ , cuối cùng cũng thoả hiệp.

Nửa năm sau , cô tốt nghiệp , vì anh phủ khăn voan , trở thành vợ của anh .

Bởi vậy , một cuộc hôn nhân bắt đầu , một sai lầm bắt đầu...

14. Chương 14

14 | Thầm yêu

Bốn năm , thời gian nói dài cũng không dài , bảo ngắn cũng không ngắn.

Tưởng Mặc nhẹ nhàng đứng dậy , nhìn quanh căn phòng đẹp và tĩnh mịch.

Lại là một mình cô , bốn năm nay hầu như vào sáng sớm anh đều một mình rời giường trong im lặng , không muốn quấy rầy cô , sau đó mặc quần áo .

Anh là một người chồng dịu dàng , là một người chồng gần như không thể soi xét . Tưởng Mặc lại cảm thấy cô càng lúc càng khó kiềm chế , bởi vì cô không thể bước vào trái tim anh.

Tưởng Mặc đi chân trần ở trên sàn nhà , nhặt quần áo để từ hôm qua , bỏ hết quần áo vào giỏ , ngoài chiếc áo sơ mi của anh còn ở trong tay.

Trên áo sơ mi có hương vị của anh , đây là thói quen của cô , luôn thích hương vị trên áo sơ mi của anh , để gần hai má , giống như vô cùng thận mật.

Chỉ có một biện pháp này , có thể làm yên lòng cô trong một thời gian ngắn , Vân Phong hiện tại là người đắc lực nhất của Tưởng Gia , sau khi bọn họ kết hôn , anh liền bỏ việc là ở chứng khoán Giang Nam , tiến vào tập đoàn tài chính của Tưởng Gia.

Thật sự anh rất có tài hoa , rất có năng lực , điều này làm cho những người thầm giễu cợt anh bám vào váy người quyền quý đều ngậm miệng , Vân Phong dùng sự xuất sắc , chứng minh cô không chọn lầm người , Tướng Gia không chọn lầm người.

Ông nội thậm chí còn rất tán thưởng anh . Người có quyền cao nhất Tướng Gia , Tướng Kế Xương oai phong cả đời , đã thông hai còn đường của Tướng Gia ở giới chính trị và giới kinh doanh , mà còn rất vừa ý với tiềm lực của Vân Phong , ông nội rất ít khi khen ngợi người khác lại luôn miệng khen Vân Phong không dứt.

Không thể nghi ngờ , điều này cũng làm cho cho rất vui vẻ , sự nghiệp đang lên của công lại có thể một người tốt để hỗ trợ .

Cha và mẹ bắt đầu chú ý tới giá trị của cô , cô tìm được một người chồng tốt , có thể cống hiến tài trí vì Tướng Gia giàu mạnh . Khen ngợi cô có ánh mắt đặc biệt , chỉ có cô biết thưởng thức anh .

Nhưng mà , bọn họ không có ai chú ý tới Vân Phong chân thực.

Tướng Mặc không biết từ khi nào thì mình bắt đầu ý thức được chân tướng việc Vân Phong theo đuổi cô , cưới cô.

Rất đáng buồn.

Nhưng cô cảm thấy đáng buồn hơn chính là , cho dù cô biết được chân tướng , cũng vẫn thương anh như trước .

Còn sự mong đợi trước hôn nhân không thể thực hiện , khi đó cô khát vọng dùng một tình yêu và hôn nhân kinh thiên động địa chạy trốn , chạy khỏi Tướng Gia.

Nhưng hiện giờ , cô biết đến cuối cùng mình cũng không thể trốn thoát ,bởi vì cô có nhiều sự ràng buộc .

Không hề gì , bốn năm , tâm cảnh của cô trở nên không giống với lúc trước...

Vì sao cô phải trốn đi , cô chính là phụ nữ Tướng Gia , Vân Phong dùng một loại phương thức khác bù lại sự chờ đợi trước giờ của cô.

Đó chính là cho cô hưởng thụ lời khen ngợi và cổ vũ cô chưa từng hưởng qua , còn cả sự ôn nhu.

Nếu cuộc sống có thể tiếp tục theo kiểu như vậy , cô cũng ngọt như đường , ai bảo anh đánh cắp trái tim của cô ? Ai bảo cô yêu là không thể tự kiềm chế?

Nhưng mà , tình yêu và hôn nhân vốn cần thử thách , sự căm dỗ và âm mưu sao có thể buông tha cho cô?

15. Chương 15

15 | Cưng chiều

Hôm nay là sinh nhật của cha.

Lại là một buổi tụ họp không thể thiếu.

Cô đã quen , nhất là bốn năm nay , Vân Phong sẽ luôn đứng bên cạnh cô , để cô cảm thấy có cảm giác dựa vào.

Tướng Mặc đối diện với tấm gương to , trước khi ra khỏi cửa phải xem xét lại mình kỹ lưỡng.

Thân hình của cô vẫn gầy như trước , cô luôn thầm oán hận chính mình quá cao , như vậy không có cảm giác chim nhỏ nép và người.

Cô cũng không có gương mặt xinh đẹp như chị cô , không có chút dễ thương cùng vẻ quyến rũ.

Tưởng Mặc cúi đầu nhìn giày cao gót của mình , mảy liễu khẽ nhướn lên , cô vốn không thích tinh tế như vậy , giày cao gót , thân hình của cô đã rất cao , hơn nữa giày cao gót đi trên đường cũng không thoải mái.

Lúc cô cau mày , tiếng nói trong trẻo Vân Phong xuất hiện “Mặc Mặc , đổi đôi giày thấp chút đi , cái này cao quá.”

Tưởng Mặc quay đầu nhìn lại , nhìn Vân Phong không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở trước cửa phòng , anh mặc một bộ âu phục Versace màu đen , bộ âu phục với đường may tinh tế vừa vạm khoác trên người anh , những đường nét kiểu cách lộ ra dáng người có thể nói là hoàn mỹ của anh .

Vân Phong nghiêng người dựa vào cánh cửa , tư thế nhàn hạ của anh biểu hiện anh đã đứng ở đó được một lát , nói như vậy , anh đã thấy bộ dạng tự oán trách của cô ban nãy sao?

Nghĩ đến đây , mặt Tưởng Mặc đỏ ửng.

“Phong...” Cô thấp giọng gọi tên anh , trái tim bên trái theo quán tính đập lệch nửa giây.

Có người vợ nào như cô đây , kết hôn bốn năm còn thẹn thùng giống như vừa mới yêu ? Cô đúng là đặc biệt đi ?

Vân Phong mở chân dài bước , đi tới , cùng đứng trước gương to với cô , “Mặc Mặc , giày của em thật sự quá cao , em xem , chúng ta không phải bằng nhau rồi sao?”

Tưởng Mặc thẳm cả kinh , anh đang oán hận cô sao?

“Phong ? Có phải em như vậy rất khó nhìn ?”

Vân Phong thu hồi nụ cười đùa trên khoé miệng , “Em nói cái gì đó ? Anh còn không hiểu em sao , em ghét nhất là mang giày cao gót , mỗi lần em đi xong chân đều đau.”

Tưởng Mặc nghe xong lời anh nói , trong lòng vừa chua xót vừa ngọt ngào , anh luôn khiến cô mâu thuẫn như vậy , cô biết rõ anh không yêu cô , thế như ah lại luôn đối đãi với cô rất mực dịu dàng , làm cho cô rơi vào một ảo tưởng tốt đẹp .

Vân Phong xem thời gian , bọn họ nên rời đi rồi “Mặc Mặc , em chờ đây , anh giúp em chọn một đôi giày thích hợp.

Tưởng Mặc ngây người đứng tại chỗ.

Rất nhanh , Vân Phong đã quay lại , trong tay có thêm một đôi giày rực rỡ tinh xảo , chỉ là gót giày thấp hơn một ít.

Anh nhẹ nhàng ngồi xổm xuống “Mặc Mặc , nâng chân trái lên .”

Tưởng Mặc khoác một tay lên bờ vai của anh , nâng chân trái lên , để mặc anh đi giày vào ỳnh.

Vân Phong dịu dàng đổi lại một chiếc “Chân phải”

Tưởng Mặc nghe theo lại nâng chân phải lên , trong lòng cảm động đến cực điểm.

Đây là điều tốt nhất Vân Phong đối với cô , ôn nhu với cô , anh yêu thương cô , săn sóc cô.

Có một lời nói đùa thế này , hoàng đế cưng chiều phi tử có thể cưng chiều từ sợi tóc cho đến gót chân , kỳ thật Vân Phong cũng như vậy . Cũng cưng chiều cô như vậy.

Cô kéo cánh tay Vân Phong , đi ra khỏi nhà , tham gia một bữa tiệc sẽ thay đổi hoàn toàn cuộc sống hiện tại của cô.

16. Chương 16

16 | Hồng nhan

Duyên phận.

Nếu đây là bữa tiệc lúc trước , cho dù kẻ nào nhấc tới danh từ này với Vân Phong , anh cũng sẽ dè bủ . Anh không tin điều này , duyên phận , cũng có lúc phải dựa vào sự sáng tạo của con người mà ra.

Chẳng hạn như , tình yêu và hôn nhân của anh .

Không , chuẩn xác mà nói , Vân Phong cho rằng chỉ có hôn nhân , bởi vì tình yêu của anh còn chưa đến.

Vân Phong , người cũng như tên .

Tưởng Mặc tin vào duyên phận giữa anh , say đắm trong tình yêu với anh , anh dường như cũng không lưu tâm.

Mà đêm nay , tình yêu của anh dường như bắt đầu khởi động , trong sinh mệnh của anh xuất hiện một người con gái , khuấy rối tâm anh , khuấy nhiễu kế hoạch cuộc đời anh.

Cô là Tần Quyển , quyến luyến yêu thương . Trời sinh khiến cho người ta mê muội , làm cho người ta mê luyến.

Trong bữa tiệc , Tần Quyển xuất hiện khiến cho người ta náo động .

Khuôn mặt cô xinh đẹp , dáng người uyển chuyển , lễ phục màu vàng , ôm khít lấy thân thể của cô , mái tóc quấn duyên dáng , cuốn ra phong tình vạn chủng , cuốn động ánh mắt của một người đàn ông ở đây.

Cũng chính là Vân Phong.

Ánh mắt Vân Phong chuyển động theo cô , hình như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú mãnh liệt của anh , Tần Quyển hơi nâng mắt , hai luồng ánh sáng trong mắt phóng về phía anh .

Tâm Vân Phong trấn động .

Ánh mắt của cô cao ngạo , khiêu khách , nếu như nói cô tự mình thanh cao , như vậy tất cả mọi người đều thừa nhận , cô đúng là có tư cách này.

Vân Phong chưa từng gặp qua bất cứ người phụ nữ nào có thể có ánh mắt sâu và thâm thúy như vậy , giống như một con phượng hoàng kiêu ngạo , khuấy động thiên hạ .

Vân Phong giống như bị trúng ma chú , bước chân không tự chủ được đi tới gần cô .

Bỗng dưng , một hương thơm thoảng qua , giống như là mùi nước hoa chanel số 5, mà lại không phải , Vân Phong khó có thể hình dung chuẩn xác , nhưng mà biết , hương vị này tràn ngập xâm nhập hơi thở , xâm nhập trái tim của anh .

Khoảng cách của bọn họ , đã được tính là tương đối gần so với bình thường , cô nâng khuôn mặt xinh đẹp lên , ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng . Nhìn thẳng anh .

Vân Phong rõ ràng cảm thấy trái tim của mình hơi dừng lại , cô không chỉ là phượng hoàng , còn là một nữ thần băng băng .

Lễ phục màu vàng làm nổi lên khuôn mặt tuyệt mỹ của cô , ánh mắt của cô giống như một tảng băng trôi ở vùng địa cực , hai vẻ đẹp cực hạn đồng thời được thể hiện trên người cô , lại dung hoà không chê vào đâu được.

Vân Phong còn chưa kịp bắt chuyện với cô , bữa tiệc đã bắt đầu.

Anh nhìn chăm chú vào bước đi chậm rãi của cô , cuối cùng đưa lên khuỷu tay của cha vợ anh Tưởng Lực Hành.

Không , điều này sao có thể?

Không chỉ là Vân Phong , tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc , phỏng đoán quan hệ của bọn họ.

Cô gái xinh đẹp này rốt cuộc là có quan hệ thế nào với Tướng Lực Hành ? Hồng nhan tri kỷ sao ? Hay là ... Trong nhất thời đủ loại suy đoán nhỏ nhặt thậm chí còn không ngờ được quét đến.

Tướng Lực Hành đứng ở trên bậc , tuyên bố một tin tức kinh người “Đây là con gái nuôi của tôi , Tần Quyển .”

Tất cả xôn xao.

Ánh mắt Vân Phong để lộ ra vẻ khiếp sợ , không chỉ các quan khách , ngay cả người Tướng Gia cũng vô cùng khiếp sợ .

Tướng Mặc cũng không thể tưởng nổi khê kêu lên “ Trời ạ , tại sao có thể ?”

Anh của Tướng Mặc – Tướng Ngạn Chiêu cũng đi tới , cùng Vân Phong và Tướng Mặc nhìn nhau một cái , lập tức, ba người cùng đi về hướng Tướng Lực Hành.

Lúc ba người đứng trước mặt Tướng Lực Hành thì phát hiện bên cạnh ông đã tụ tập toàn bộ người Tướng Gia , còn có Tần Quyển , người mới trở thành nửa Tướng Gia.

Tướng Lực Hành thông báo rõ với người nhà “Tần Quyển không chỉ là con gái nuôi của ta , nó còn là con gái ruột của ta , nó vốn nên là họ Tướng.”

17. Chương 17

17 | Lừa gạt

Tần Quyển .

Cô là con gái của Tướng Lực Hành .

Vậy cũng là chị của Tướng Mặc . Còn anh , là chồng của Tướng Mặc .

Cho nên , anh có thể có ý muốn không an phận với cô sao ? Dám có ý muốn không an phận với cô sao ?

Vân Phong chấn động vì sự thật trước mắt.

Cho dù ban nãy vừa kinh động thoáng qua , điện hoa loé ra , giờ phút này cũng nên bình tĩnh đi .

Giới thiệu với người bên trong Tướng Gia biết sau rồi ngăn ngủ chấm dứt.

Nhưng trái tim của Vân Phong không thể bình tĩnh . Anh vẫn khó có thể tiêu hoá sự thật kỳ lạ này.

Bóng lưng phong tư lay động của Tần Quyển , xuyên qua toàn trường . Ánh mắt Vân Phong không tự chủ được đuổi theo cô.

“Phong ? Chúng ta đi chào hỏi với những người khách khác đi?” Tướng Mặc nói nhẹ bên tai anh , ôn nhu giống như tiếng đàn violin của cô.

Thân thể của Vân Phong khê run lên , thu hồi tâm thần từ trong hoang mang , anh kéo tay vợ tạm thời vứt bỏ suy nghĩ nhiễu người.

Sau đêm sinh nhật của cha xong , Tướng Mặc phát hiện sự thay đổi của Vân Phong.

A , thực ra cô luôn luôn hiểu anh , mỗi một tâm tư dù rất nhỏ của anh hầu như cô đều có thể cảm ứng được , hướng chỉ là ánh mắt truy đuổi rõ ràng ràng của anh đặt lên Tần Quyển kia .

Nói thật , một bóng dáng màu vàng mê hoặc kia , giống như một quả bom bỏ vào Tướng Gia , cũng như mồi lửa chôn xuống nguy hiểm trong hôn nhân của cô với Vân Phong.

Tưởng Mặc ngồi ở phòng đàn ,đàn violin trong tay chậm chạp không kéo ra , bởi vì tâm trạng cô không ổn định.

Cô đã nghĩ đến từ lâu , Vân Phong không phải người đàn ông cô có thể bắt lấy , Vân Phong thích một người con gái đẹp hơn , một người con gái không gì sánh kịp xứng đôi với anh .

Mà ở bốn năm nay , sự dịu dàng với cô , có lẽ chính là xuất phát từ đồng tình . Ngoài việc cô có dòng máu của Tưởng Gia , cái gì cũng không có .

Cô buông đàn , đi trở về phòng ngủ.

Bên trong một mảnh tối tăm , bởi vì hiện tại đã mười giờ tối.

Anh còn chưa về nhà , mấy giờ trước cô nhận được điện thoại của Vân Phong , anh nói với cô đêm nay sẽ về muộn .

Nhưng không nói rõ nguyên nhân .

Tưởng Mặc cũng không hỏi anh nguyên nhân . Bởi vì cô không muốn biết , cũng sợ biết .

Tưởng Mặc ở trong lòng thầm đếm số lần về muộn của anh trong thời gian gần đây . Tuần trước anh cũng quên cuộc hẹn với cô , bọn họ từng hẹn sẽ đi tới cô nhi viện thăm bọn nhỏ . Thậm chí , gần đây lúc nghe điện thoại thường xuyên tránh né cô.

Cô chưa từng truy hỏi anh lần nào , bốn năm nay cô đã có thói quen anh chủ động nói rõ lộ trình của mình , anh rất ít khi sai hẹn , mà mỗi lần bắt ngờ có việc đều báo cho cô nguyên nhân cụ thể , nhưng mà bây giờ , anh sẽ không , anh bắt đầu lừa dối cô.

Có lẽ nói như vậy không đủ chuẩn xác , anh đã bắt đầu lừa dối cô từ lâu , từ ngay lúc mới quen biết.

Anh lừa cô , để cho cô nghĩ anh là một người thanh niên không có tâm cơ, anh lừa cô , để cô ngây ngốc tin tưởng lần thứ hai gặp nhau là do duyên phận kéo đến , anh lừa cô , để cô tưởng rằng mình thật sự có điểm mê người giống như anh nói , chỉ ít là mê hoặc anh .

Anh lừa cô Rất nhiều .

Còn cô thì một mực lừa mình dối người , hôn nhân của cô , có nhiều sự lừa dối tồn tại như vậy , nhưng ít nhất Vân Phong vẫn thương cô , tuy rằng không phải yêu , cô cũng biết thoả mãn , anh gần như là bưng cô trong lòng bàn tay mà quý trọng , sắm vai một người chồng mẫu mực .

Còn bây giờ , anh không muốn tiếp tục sắm vai nữa sao?

18. Chương 18

18 | Nhắc nhở

“Mặc Mặc !”

Tiếng gọi của Vân Phong làm Tưởng Mặc giật mình , cô lại có thể thất thần đến mức ngay cả anh trở về cũng không biết .

Tưởng Mặc nâng mắt nhìn về phía Vân Phong , miễn cưỡng nở một nụ cười đối với anh “Phong ? Anh đã về.”

Vân Phong gật đầu , đi đến gần cô , “Mặc Mặc . Em làm sao vậy , anh vừa gọi mấy lần liền , em đang suy nghĩ mà chăm chú như vậy?”

“Hả? Không có gì ...” Cô cúi đầu , không nhìn vào mắt anh.

“Mặc Mặc , em lại không vui sao ? Nói cho anh biết , rốt cuộc em đang nghĩ gì vậy?”

Tưởng Mặc cắn môi , dừng trong chốc lát , sau đó chậm rãi mở miệng .

“Chuyện em đang suy nghĩ , anh thật sự muốn nghe sao?”

“Đương nhiên.”

“Nhưng mà , em sợ anh lại cười em , cả ngày chỉ triển miên trong mấy chuyện cở tích?”

“Hả? Em lại bị chuyện nào làm cho cảm động rồi?”

Tưởng Mặc chăm chú nhìn vào ánh mắt của Vân Phong “Phong , anh có biết nhạc sĩ em thích nhất là ai không?”

“Ừm , là Johannes Brahms .”

“Vậy anh biết vì sao em thích ông ấy không?”

“Nhất định là bởi vì nhạc của ông ta dễ nghe , rất có ý nghĩa , làm cho người ta cảm động.”

Tưởng Mặc lắc đầu “Đấy chỉ là một nguyên nhân trong đó , tác phẩm của ông khiến em rung động , nhưng còn có một nguyên nhân khác để em cảm động .”

“Là gì?”

“Đó chính là tình yêu của ông . Trong cuộc đời Johannes Brahms tình yêu của ông vô cùng sâu đậm , lúc tuổi già , khi thân thể ông đang bệnh tình nguy kịch , tuyệt vọng và thống khổ chạy vòng Châu Âu , ông vội vã đi chỉ để tham gia một đám tang . Ông vĩnh viễn không thể nhìn được khuôn mặt người ngủ đằng sau thập tự giá một lần nào nữa . Một mình ông cô độc đứng trước mộ , đặt cây đàn violin trên vai , kéo một khúc nhạc không ai biết tên , kể hết tâm chân tình 43 năm và 40 năm thương nhớ . Người nghe chỉ có người trong mộ . Bà tên là Clara . Bà là vợ của nhạc sĩ Schumann , cô của Johannes Brahms .”

Vân Phong đã từng nghe câu chuyện buồn này . “Anh biết , cả đời Johannes Brahms chỉ yêu Clara , em đang đồng cảm với ông ấy sao?”

Tưởng Mặc nhẹ nhàng nói “Vâng , em rất đồng cảm với ông ấy , không thể ở cùng với người mình yêu . Nhưng em càng kính nể thái độ đúng mực và phẩm chất của ông , Clara là cô của ông , cho dù Johannes Brahms yêu Clara ngay từ cái nhìn đầu tiên , nhưng vẫn tuân thủ nghiêm ngặt thân phận của mình , lý trí ngăn cản tình cảm của Johannes Brahms , ông dùng khoảng cách không gian làm cách ngăn cản tình cảm của mình . Cho nên , ông lựa chọn rời đi , vĩnh viễn không gặp gỡ . Em rất kính nể tác phong của ông , em nghĩ , chỉ có một người có thể nắm chặt lý trí như thế , mới có thể nắm chặt dây đàn .”

Khi tình yêu bùng nổ giống như một cơn đại hồng thủy không thể ngăn cản . Nhưng Johannes Brahms tuyệt đối không để cơn sóng tình yêu đập tan lý trí của mình .

Đây là lời nhắc nhở cũng là lời cảnh báo mà Tưởng Mặc dành cho Vân Phong , thân phận không thích hợp thì không cho phép tình yêu tồn tại . Cũng như anh bây giờ đối với Tần Quyên.

Tưởng Mặc cảm thấy , thân thể của Vân Phong đột nhiên cứng ngắc .

Anh chắc hẳn không thể ngờ được , một câu chuyện anh và cô đều biết , lần đầu tiên lại không có cùng cảm giác giống nhau .

Cô đã kích thích đến anh đi ?

Tưởng Mặc âm thầm thở dài , bốn năm , cô không còn là một đứa bé đơn thuần không hiểu chuyện nữa . Anh trước giờ đều diễn kịch với cô , bây giờ đến phiên cô sao?

19. Chương 19

19 | Thất thần

Vân Phong ngồi ở trong phòng làm việc , lần đầu tiên thất thần trong lúc làm việc.

Mặc Mặc đã phát hiện rồi sao?

Phát hiện sau khi anh nhìn thấy Tần Quyển , trong đầu đều là mỗi nụ cười mỗi cái nhẵn mặt của Tần Quyển , thân ảnh màu vàng kia của cô , còn cả ánh mắt lạnh như băng .

Có phải Mặc Mặc đã biết hay không ? Tâm tư của anh gần đây rất loạn , bởi vì cô gái xinh đẹp kia mà loạn , bởi vì cô gái cho dù như thế nào cũng không thể đụng vào.

Vân Phong nhìn đồng hồ trên tường trước mắt , mày nhíu lại.

Tiếng gõ cửa vang lên .

Người bước vào là Tưởng Ngạn Chiêu.

Anh nhìn thấy trạng thái của Vân Phong , “Vân Phong? Sắc mặt của cậu không tốt lắm , có phải gần đây quá sức hay không ?”

Vân Phong lắc đầu “Không có , chắc là do hôm qua ngủ không được ngon.”

Lời Vân Phong nói rất đúng , tối hôm qua sau khi Mặc Mặc kể cho anh câu chuyện của Johannes Brahms và Clara , anh liền hoảng hốt , anh không dám đối diện trước mặt cô.

Cho nên , anh nói dối còn có công việc phải xử lý , một mình ngồi ở thử phòng đến tận hai giờ sáng hôm sau.

Tưởng Ngạn Chiêu gật đầu , “Tôi biết gần đây ở công ty có rất nhiều chuyện , cậu phải chú ý thân thể . Không bằng dẫn Mặc Mặc đi ra ngoài nghỉ phép đi , nghỉ ngơi vài ngày , cũng thả lỏng một chút.”

“Tôi hiện tại có thể chạy đi đâu chứ? Ngay cả thời gian ngủ cũng không có.”

Tưởng Ngạn Chiêu mỉm cười , “Cho dù cậu có tiếp tục bận rộn đi nữa cũng không thể để Mặc Mặc cô đơn đó , bằng không người làm anh tôi đây sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.”

Lông mày của Vân Phong nhíu lại “Bốn năm trước anh đã từng cảnh cáo tôi như vậy . Tôi vẫn còn nhớ.”

Đúng vậy , bốn năm trước , khi Mặc Mặc tạo nên một trận cách mạng trong Tưởng gia , Tưởng Ngạn Chiêu đi tìm Vân Phong . Anh dùng ánh mắt vô cùng kiên định cảnh cáo Vân Phong , anh không cho phép bất kỳ kẻ nào làm tổn thương Mặc Mặc , tổn thương đến đứa em gái yêu quý kia.

Mà bốn năm nay , biểu hiện của Vân Phong làm anh rất hài lòng , từ trong ánh mắt hạnh phúc của Mặc Mặc , Tưởng Ngạn Chiêu nhìn ra được sự thoải mái đầy đủ .

Tưởng Ngạn Chiêu cùng Vân Phong bàn một chút việc liên quan đến công việc , điện thoại di động của Vân Phong đột nhiên vang lên .

“A lo ? Vân Phong đây.”

Đầu bên kia điện thoại vang lên một giọng nói dễ nghe “Là mình , Sở Khinh Dương.”

“Khinh Dương , có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì , đã lâu không gặp , buổi tối ra ngoài tâm sự đi?”

“Cũng tốt , buổi tối tám giờ gặp ở chỗ cũ.”

“Ừm , cúp đây.”

Sau khi Vân Phong cúp điện thoại , Tưởng Ngạn Chiêu lập tức mở miệng hỏi “Là Sở Khinh Dương?”

“Ừm”

“Xí nghiệp Thiếu Đông của Sở thị , tôi ngưỡng mộ đại danh đã lâu , có cơ hội giới thiệu chúng tôi quen biết một chút không ?”

Vân Phong suy nghĩ “Không bằng đêm nay đi , chúng tôi đã hẹn rồi.”

Tướng Ngạn Chiêu lắc đầu “Hôm khác đi , đêm nay hai người nhất định có chuyện riêng muốn nói”

Dứt lời , Tướng Ngạn Chiêu đứng dậy rời khỏi văn phòng của Vân Phong.

Vân Phong suy nghĩ cẩn thận lời anh nói: “Chuyện riêng?”

Đúng vậy , gần đây anh rất buồn , cần tìm người nói chuyện , Khinh Dương là người thích hợp nhất . Sở Khinh Dương biết tất cả mọi chuyện của anh.

20. Chương 20

20 | Tâm loạn

Tiếng vọng .

Quán bar có phong cách nhất.

Đây là chỗ cũ Vân Phong bà Sở Khinh Dương nói.

Đồ trang trí đường nét phức tạp , tấm bình phong bọc ngoài thủy tinh tinh xảo , quang cảnh độc đáo . Quán bar ầu sáng tỏ làm đẹp cho cảnh sắc chung quanh . Gỗ Phương lát làm mặt tường , tăng thêm vẻ phong tình riêng biệt.

“Lòng rất loạn , thật tệ .” Vân Phong chán nản than , cầm chén rượu lên , uống một hơi cạn sạch.

Sở Khinh Dương bên cạnh lặng lẽ nhìn anh , chén rượu trong tay hắt từ lúc vào cửa chưa uống một ngụm .

Cuối cùng Sở Khinh Dung cũng mở miệng , “Vân Phong , mình không tưởng được , cậu sẽ vì một người phụ nữ mà tâm phiền ý loạn , từ trước đến nay không phải cậu đều nói , cậu không tin tình yêu sao?”

“Mình đúng là luôn luôn nói như vậy , nhưng hiện tại hình như có chút thay đổi.”

Sở Khinh Dương cảm thấy không thể tưởng tượng nổi “Thật sự là tò mò , cô gái như thế nào có thể làm cho cậu mê mẩn như thế? Cô ta rất đẹp?”

“Cực kỳ xinh đẹp.”

“Rất có mị lực?”

“Đương nhiên.”

“Rất có đầu óc?”

“Cực kỳ thông minh.”

Sở Khinh Dương hơi híp mắt “Vân Phong , cậu phải cẩn thận.”

Hắn đang nhắc nhở Vân Phong . Để tránh không thể tự kiểm chế.

“Tên cô ta là gì?”

“Tần Quyển.”

“Tần Quyển ? Con gái nuôi của Tướng Lực Hành?” Sở Khinh Dương tuy rằng còn chưa gặp cô , nhưng tên của cô đã sớm truyền khắp xã hội thượng lưu.

Vân Phong gục bên tai Sở Khinh Dương , nhỏ giọng nói ra một bí mật “Cô ấy là con gái ruột của Tưởng Lực Hành , con gái nuôi chỉ là che giấu.”

Sở Khinh Dương quả thực không thể tin được “Cậu nói cái gì?”

Vân Phong cười khẽ “Đáng kinh ngạc như vậy sao? Cậu phải biết thế gia danh tiếng chỉ là vẻ bên ngoài , sau lưng có rất nhiều chuyện hèn hạ.”

Sở Khinh Dương nhú mày , “Minh không phải không biết điều này , ý mình là , cậu lại có thể mê ruột chị của Tưởng Mặc?”

Ánh mắt Vân Phong mơ hồ , rất không muốn thừa nhận , nhưng không thể không thừa nhận “Đúng”

“Cậu định làm gì bây giờ?”

“Minh không biết.”

“Vậy cô ra ? Cũng có ý này?”

Vân Phong gật đầu “Cô ấy rất khó suy nghĩ , cô ấy chủ động hẹn mình”

“Hai người ... Lên giường rồi?”

“Không có . Minh thậm chí còn chưa chạm qua một ngón tay của cô ấy.”

Sở Khinh Dương định thần nhìn Vân Phong . “Cậu rất tiếc nuối.”

“Đúng . Có lẽ chỉ có đạt được cô ấy , tinh thần mình mới có thể không hốt hoảng, thất thần vì cô ấy, mới có thể quên sự tồn tại của cô ấy”

“Cậu muốn quên cô ta?”

Vân Phong lại uống một ngụm rượu “Muốn . Minh là chồng của Mặc Mặc . Minh không thể làm tổn thương cô ấy.”

Mấy ngày này , anh đấu tranh rất nhiều , nghĩ tới Mặc Mặc , anh liền có cảm giác tội lỗi vô cùng , tuy rằng anh chưa làm gì , nhưng mà trái tim anh vẫn rất hỗn loạn.

Mặc Mặc không có làm sai bất cứ chuyện gì , cô đơn thuần , toàn tâm toàn ý yêu anh , toàn tâm toàn ý làm một người vợ tốt của anh , anh nên tôn trọng cô . Cho dù hôn nhân của bọn họ không phải xây dựng trên cơ sở tình yêu , nhưng bốn năm nay anh rầy dùi dằng bên cạnh cô , bởi vì Mặc Mặc đáng giá.

Sở Khinh Dương hiểu Vân Phong , biết quá khứ của anh , biết tâm lý của anh , biết hôn nhân của anh , hẳn trăm mặc một lát , ánh mắt lưu chuyển , chậm rãi mở miệng “Vân Phong , hiện tại chỉ có một biện pháp.”

21. Chương 21

21 | Trận chiến

“Biện pháp gì?”

“Cùng Tần Quyển lên giường”

Tay Vân Phong run lên , chất lỏng trong chén rượu thiếu chút nữa đổ ra ngoài “Cậu?”

“Chỉ có như vậy cậu mới có thể quên cô ta , đương nhiên , chỉ có thể làm lúc nửa đêm.”

Sở Khinh Dương nhìn chăm chú vào ánh mắt Vân Phong “Cậu đánh cược một lần đi , nhưng đừng để cho Tưởng Mặc biết .”

Vân Phong cau mày “Nếu như là một đêm tình để ình quên cô ấy thì thật quá tốt rồi , nhưng nếu càng lún sâu thì sao ? Chẳng lẽ kim ốc tàng kiều sao?”

Trong khẩu khí của Vân Phong đầy sự tự giễu.

“Tuỳ ý cậu thế nào , nhưng đừng quên hôn nhân của cậu , cậu trả giá bao nhiêu mới có thành tích của ngày hôm nay , đừng dễ dàng huỷ nó.”

Vân Phong cười khẽ . “Đây chính là đề nghị của cậu ? Đề nghị của người bạn duy nhất của mình?”

Sở Khanh Dương gật đầu .

Vân Phong cũng khó thở “Cậu có biết cậu đang đề nghị cái gì không ? Nếu Mặc Mặc biết , cô ấy sẽ...”

Sở Khanh Dương cười lạnh “Cô ấy sẽ như thế nào? Ly hôn với cậu sao ? Để vụ bê bối con gái Tưởng Gia ly hôn công bố lên truyền thông và toàn bộ các tờ báo sao ? Cho dù cô ấy muốn , Tưởng Lực Hành cũng sẽ không cho phép.”

Vân Phong im lặng , bởi vì anh biết Sở Khanh Dương nói đúng.

“Mình dám cam đoan , chỉ cần cậu không làm chuyện quá đáng , Tưởng Mặc sẽ làm bộ như không biết.”

Ngữ điệu của Vân Phong bất giác cao lên “Mặc Mặc sẽ không nói dối , cô ấy không biết đóng kịch.”

Sở Khanh Dương lắc đầu “Cô ấy đương nhiên sẽ giả vờ , cô ấy là phụ nữ Tưởng Gia , cô ấy biết quy tắc của trò chơi luẩn quẩn này.”

Tâm Vân Phong chấn động .

Mặc Mặc sẽ sao?

Cô biết đóng kịch ? Để mặc anh làm chuyện phản bội , thậm chí có thể anh không phải gặp dịp thì chơi bình thường , cho dù động tâm với người con gái khác , hay ngoài mặt duy trì cuộc hôn nhân hoàn mỹ cùng cô , cô vẫn sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt sao?

Mặc Mặc đơn thuần như vậy , yếu ớt như vậy , cô làm sao biết lừa dối bản thân , hơn nữa còn đóng kịch trước mặt anh ? Cô sẽ sao?

Ngực Vân Phong bốc lên một ngọn lửa giận , đốt cháy tim anh , ngón tay thon dài của anh bóp chặt chén rượu , giống như chỉ cần dùng lực tiếp sẽ bóp nát nó.

Anh không biết rốt cuộc mình đang chán nản điều gì , nếu thật sự là như vậy , đây không phải là kết quả tốt nhất sao ? Nhưng vì sao nghĩ tới Mặc Mặc thật sự sẽ dung túng đối với hành động của anh , tim của anh lại đau đớn như vậy?

Vân Phong rơi vào hoảng hốt , trong đầu tất cả đều là khuôn mặt lạnh lùng của Mặc Mặc , trong ánh mắt của cô nhìn anh không còn nồng nhiệt như bây giờ , cảm giác này khiến cho anh không rét mà run .

Di động bắt ngờ vang lên , nhưng Vân Phong vẫn chưa phản ứng.

Sở Khanh Dương cầm lấy di động , đưa cho Vân Phong “Cậu có điện thoại .”

Vân Phong trượt nắp lên . “Alô...”

Sở Khanh Dương nhìn chăm chú vào vẻ mặt của anh , vô cùng vội vã.

Hắn mơ hồ đoán được là Tần Quyển gọi điện thoại cho Vân Phong , không kìm được lo lắng cho anh.

Vân Phong nhanh chóng cúp điện thoại , đáp lại vẻ mặt nghi hoặc của Sở Khanh Dương “Là Tần Quyển.”

“Cô ta tìm cậu làm gì?”

“Chủ nhật tới một chỗ.”

“Chỗ nào?”

Vân Phong úp mở vài giây “Khách sạn Thượng Hải , phòng 6210.”

Sở Khanh Dương suy nghĩ “Cô gái này quả nhiên lợi hại ! Vân Phong , cuộc chiến của cậu đến rồi đấy.”

Nói xong , Sở Khanh Dương đứng dậy tính tiền rồi đi trước.

Vân Phong ngồi một mình , ánh mắt sâu xa , anh nên đến nơi hẹn không ?

22. Chương 22

22 | Hấp dẫn

Vân Phong từ chối nhiều lần , cuối cùng không ngăn được lời mời của Tần Quyển, anh đến đây .

Hiển nhiên , Tần Quyển đã chuẩn bị từ sớm , Vân Phong không đi qua quầy , đi thẳng đến phòng 6210 . Nhưng lại không có phục vụ ngăn cản anh .

Anh khẽ gõ cửa , tốc độ mở cửa của Tần Quyển tương đối nhanh , hai người bốn mắt nhìn nhau .

Tần Quyển ngày hôm nay thể hiện một mặt khác của mình , gợi cảm . Không , nên là vẻ gợi cảm bên trong sự biếng nhác . Bởi vì , cô đang mặc áo tắm.

Mái tóc tùy tiện vén lên , dùng một kẹp tóc lớn cài chặt , vài sợi tóc rủ xuống cổ , càng thêm quyến rũ .

Như Vân Phong dự đoán , đây là một cạm bẫy , một cạm bẫy quyến rũ.

Vân Phong khẽ nhếch môi mỏng , cố ý bỏ qua cảnh tuyết trắng lộ ra trên cổ cô , tỉnh bơ thông thả đi vào trong phòng.

Tần Quyển theo sau đóng cửa phòng .

Hai giây sau , một đôi tay ngó sen từ lưng của anh xuyên qua hông anh , anh cảm nhận được bộ ngực của cô đang nhấp nhô nhảy lên sau lưng anh , ôn hương nhuyễn ngọc.

Hương thơm của cô từ sau gáy anh thổi đến , khiêu khích dục vọng của anh .

Máu anh chảy cuồn cuộn , tim đập rộn lên .

Vân Phong cắn răng một cái , bàn tay to bắt được tay cô , hất cô ra “Rốt cuộc cô muốn làm cái gì?”

Tần Quyển nở nụ cười nhẹ nhàng , chớp mắt nhìn anh “Anh nói đi ? Tôi không cho rằng anh không muốn.”

Quả thực , là anh muốn , nhưng anh biết lời mời lần này của Tần Quyển tuyệt không đơn giản , anh không thể dễ dàng rơi vào cạm bẫy của cô.

Thấy Vân Phong không nói lời nào , Tần Quyển mở miệng lần nữa “Vân Phong , tôi biết tâm tư của anh , có rất nhiều nam nhân có tâm tư giống như anh đối với tôi , nhưng tôi không đem bọn họ để trong mắt , chỉ có anh , chỉ có anh mới có thể lọt vào mắt của tôi.”

Vân Phong tự giễu “Cô quá coi trọng tôi rồi , tôi chỉ là một người đàn ông bình thường.”

Tần Quyển yêu kiều cười duyên “Không , anh không giống những người bình thường , anh có dã tâm , có tâm cơ , có đầu óc , đàn ông như vậy mới có thể xứng đôi với tôi , bởi vì , chúng ta là một loại người.”

“Ở ngoài mặt cô đã là con gái nuôi của Tưởng Gia , trên thực tế , thứ cô sẽ nhận được càng nhiều hơn .” Bằng vào thân phận con gái ruột của Tưởng Lực Hành.

Tần Quyển lắc đầu “Nếu tôi muốn tiền , với bản lĩnh của tôi , anh nên biết đây không phải là việc khó , tôi không cần chờ đến bây giờ.”

Tần Quyển tự tin như thế , Vân Phong cũng thừa nhận , cô đúng là có bản lĩnh này , với tư sắc và đầu óc của cô có thể tùy tiện làm ột đám đàn ông khúm núm dưới váy cô , thậm chí còn ở trên võ tay đùa bỡn cả đám đàn ông.

Mà ngay cả anh cũng bị cô mê hoặc “Vây cô muốn cái gì?”

Tần Quyển hí hóp mắt quyến rũ “Tôi muốn một người đàn ông , một người đàn ông đáng để tôi hâm mộ , chính là anh . Vân Phong , nếu anh muốn ở bên ngoài kim ốc tàng kiều , chỉ cần anh chịu , chắc là sẽ không có ai biết đến , đúng không?”

Vân Phong nhăn mày lại , cô có ý gì “Cô muốn làm tình nhân sao?”

Tần Quyển giả hoạt kê thờ “Vây phải để xem anh có muốn tôi hay không ? Nói cho tôi biết , anh muốn không?”

Vân Phong không đáp hỏi lại “Cô hi vọng tôi nuôi dưỡng cô làm tình nhân sao?”

Tần Quyển đắc ý cười , phóng túng mà hấp dẫn , nhưng một giây sau dung nhan quyến rũ lại phủ kín bằng một lớp thuần khiết , trên người cô luôn có loại mị lực vừa lạnh vừa nóng này.

“Tôi là Tần Quyển , tôi không làm tình nhân của đàn ông.”

Vân Phong nheo mắt lại , nhìn cô , cô nhẹ nhàng mở áo tẩm ra , men theo cổ chậm rãi rơi xuống , cho đến bờ ngực trắng liền ngừng lại “Có muốn không ? Muốn thì lập tức ly hôn .”

Người Vân Phong khẽ run lên , đáy lòng đã sớm quay cuồng , cô muốn anh ly hôn ?

23. Chương 23

23 | Ma nữ

Người Vân Phong cứng ngắc.

Tần Quyển lại không cho anh nhiều thời gian suy nghĩ , cô bước chân trần qua , lại quần đến lưng anh , cánh tay ngọc quần quanh , dùng thân thể mềm mại dụ dỗ.

Cô nắm lấy một bàn tay anh , đưa về sau , đặt lên bên eo của cô , chỉ có khoảng cách một phân , cách khoảng cách của dây lưng áo tẩm chỉ có một phân , chỉ cần anh tiếp tục tiến lên một bước , là có thể có được cô.

Vô cùng hấp dẫn , thế gian không có mấy người đàn ông có thể chống lại nổi , mà Vân Phong cũng vừa nói , anh chỉ là một người đàn ông bình thường.

Vân Phong cảm thấy hô hấp của mình trở nên dồn dập , máu chạy nhanh hơn , trong mắt của anh nhiễm đục màu dục vọng .

Anh mạnh mẽ xoay người , một phen ôm eo nhỏ của cô , kéo cô vào mình...

Tần Quyển kiều diễm giống như một bông hồng ướt át , cực kỳ xinh đẹp ... Nhưng , không sáng rực như hoa hướng dương.

Trong đầu Vân Phong thoáng hiện lên cảnh vườn hoa hướng dương kia.

Clytie ... tiên nữ đầm nước ... thần thái dương .. Mỗi ngày đều đi theo hắn , nói cho anh tình cảm lưu luyến vĩnh viễn không bao giờ thay đổi của nàng ... Mặc Mặc ...

Vân Phong đột nhiên buông Tần Quyển ra , lòng đau như kim đâm , làm sao anh có thể nghĩ đến việc phản bội Mặc Mặc?

Tần Quyển bị Vân Phong dùng sức đẩy ra , bước chân hơi lảo đảo , cô chậm rãi đứng lên , cẩn thận đánh giá Vân Phong , ánh mắt của anh lúc này trong suốt như nước , cô biết hôm nay tới đây thôi .

Khoé môi Tần Quyển nổi lên ý cười lạnh , kéo vạt áo tẩm lại “Thật không ngờ anh còn đầy đủ lý trí?”

Vân Phong nhìn cô , rất bình tĩnh “Tôi sẽ không ly hôn cùng Mặc Mặc .”

“Vì sao không ? Ha ha , anh không nỡ thương tổn Mặc Mặc hay không bỏ được tiền đồ tốt đẹp của mình”

Vân Phong không trả lời.

Tần Quyển vẫn phân tích thay anh “Mặc Mặc là con gái Tưởng Gia , tôi cũng vậy , hơn nữa anh lại không yêu cô ta , nếu lúc trước cô ta không phải con gái Tưởng Gia , cô ta còn có thể trở thành vợ anh sao?”

Vân Phong kiên định nói “Cô ấy đã là vợ của tôi”

“Cũng bởi vì như vậy ? Anh không thể có lỗi với cô ta ? Tôi đây không tin.”

“ Đó là chuyện của cô.” Tóm lại , anh tuyệt đối không ly hôn , làm tổn thương trái tim của Mặc Mặc , một tay đập nát thân thoại tình yêu của cô .

Tần Quyển cũng không phải người thích quẩn luyến , cô chỉ nói xong sự thật “ Anh không phải không bỏ được Mặc Mặc , mà là anh không bỏ được tiền đồ tươi đẹp của mình , tuy rằng tôi cũng coi như là con gái Tưởng Gia , nhưng vẫn là một vị bề bối , anh sợ bị huỷ hình tượng , bị huỷ những việc anh khổ sở làm mấy năm nay , tập đoàn tài chính Tưởng Gia cũng sắp mở ban giám đốc cuối năm , anh không muốn cuối cùng thất bại trong gang tấc.”

Lời nói sắc bén của Tần Quyển làm Vân Phong nói không ra lời , bây giờ anh rất hỗn loạn , anh vẫn không thể hiểu rõ suy nghĩ của mình.

Tận đáy lòng Vân Phong khinh bỉ bộ dạng thảm hại của mình “Bất kể thế nào , nguyên nhân không quan trọng , kết quả đều giống nhau cả” Chính là anh sẽ không ly hôn .

Tần Quyển cười duyên “Vân Phong , tôi cho anh thêm một cơ hội nữa , đây là cơ hội những người khác quyết không thể nào có được , mười ngày sau , tôi muốn đáp án của anh . Nếu đến lúc đó , lựa chọn của anh không thay đổi , như vậy ... Tôi sẽ cùng người khác lên giường .”

Vân Phong nhăn mày , cô đang khiêu khích anh !

Tần Quyển không để ý tới anh , thẳng thắn quảng xuống một lời nói kiên định “Muốn biết hần là ai sao? ... Không nói cho anh biết , anh đợi đến lúc là được rồi .”

không thể nghi ngờ cô chính là một ma nữ.

24. Chương 24

24 | Sai hẹn

Vân Phong lái xe rời khỏi khách sạn , tâm tình càng nôn nóng hơn , anh thua rất thảm , mà nhận thua luôn là việc anh chán ghét nhất.

Anh chán ghét chính mình có thể hồ đồ , chán ghét Tần Quyển nhìn thấu nội tâm của anh , anh chán ghét mình do dự , anh đáng chết .

Anh bây giờ gần như không dám nghĩ đến Mặc Mặc , anh không thể đối mặt với cô.

Cho nên , Vân Phong đã quên lời hẹn hôm nay với Mặc Mặc , anh chỉ nhớ rõ cuộc hẹn của Tần Quyển.

Tốc độ xe cực nhanh , tiếng chuông điện thoại quấy rối vang lên , anh rất mệt mỏi , khẩu khí không được tốt lắm .

“Alô?”

“Vân Phong ,cậu đi đâu vậy , cậu không nhớ hôm nay là ngày mấy sao?”

Đây là một câu chỉ trích , nhưng không phải Mặc Mặc gọi tới .

Bởi vì Mặc Mặc chưa bao giờ có thể chỉ trích anh như vậy . Đầu bên kia là chị của Tưởng Mặc , Tưởng Hàm .

Suy nghĩ của Vân Phong lập tức sắp xếp lại từ đầu , trong đầu nhanh chóng biết hôm nay là ngày đặc biệt gì .

Xe chạy đến ngã tư , cửa sổ của một quán bar phát ra ánh sáng chói mắt , anh tập trung nghĩ , lại không chú ý chiếc xe trước mắt phóng nhanh tới ...

Rồi sau đó , thảm kịch xảy ra...

Vân Phong xảy ra tai nạn xe.

Trước khi anh rơi vào bóng tối , giơ tay lên nhìn nhẫn kết hôn của mình , hôm nay là ngày kỷ niệm kết hôn của anh và Mặc Mặc , ngày này anh chưa từng quên .

Đáng chết , anh lại có thể quên chuyện quan trọng như vậy !

Vân Phong cố gắng nhớ lại , nhưng không thể nghĩ ra cái gì , ý thức của anh theo vết máu chảy ra từ trong thân thể , chậm rãi tiêu tan ...

Còn bên kia , ở Tưởng Gia , Tưởng Mặc đang chịu đựng sự trách móc và nghi vấn nặng nề từ mọi người.

Lão thái gia của Tưởng Gia đang hỏi cô “Vân Phong đi đâu sao ? Nó là đứa luôn rất đúng mực , tôi biết nó bình thường bận rộn nhiều việc , nhưng ngày như hôm nay , cho dù có như thế nào cũng không nên sai hẹn !”

Mười ngón tay của Tưởng Mặc攥 chặt , không biết phải làm sao , cô thậm chí đã có dự cảm từ lâu , biết động cơ và lý do Vân Phong sai hẹn , nhưng mà buổi sáng trước khi anh rời nhà , cô cũng không mở miệng nhắc anh , cô muốn đánh cược một lần , cô muốn tự nói với mình , tuy rằng Vân Phong không thương cô , nhưng bốn năm nay vẫn vô cùng tốt với cô , ngày kỷ niệm kết hôn anh sẽ không dễ dàng quên mất .

Nhưng cô đã thất vọng rồi ... Cô đã thua cuộc.

Tưởng Hàm nhìn ra sự lúng túng của em gái “Chị vừa gọi điện cho Vân Phong , cậu ta nói đang đi , nhưng rất nhanh sẽ tới.”

Ánh mắt của Tưởng Mặc nhìn về phía Tưởng Hàm , cô thậm chí còn bằng lòng tin tưởng lời chị nói.

Một lát sau , điện thoại di động của Tưởng Mặc vang lên , trên mặt cô lộ ra một tia vui sướng , chắc là Vân Phong , cô nhanh chóng nghe điện thoại , nhưng một giây sau , sắc mặt tái nhợt .

“Không , sẽ không ... Vân Phong không có việc gì ...”

25. Chương 25

25 | Giải thích

Trên lớp kính chiếu ra bóng hình mảnh khảnh của Mặc Mặc .

Cũng là bóng hình cô đơn .

Ánh mắt của cô tiêu tụy , nhìn Vân Phong nằm trên giường bệnh , chồng của cô , người chồng cô yêu đến khắc cốt ghi tâm .

Cô thì thào tự nói “Phong , anh tỉnh lại đi , chỉ cần anh tỉnh lại ,cái gì em cũng không để ý ... Bây giờ em thật hận bản thân , em cảm nhận được sự biến hoá mấy ngày này của anh , em biết anh thích người khác , nhưng , em vẫn muốn giữ im lặng , em cố gắng ép chính mình , tự nói với chính mình , em chỉ lừa mình dối người thôi , không nên để anh phân tâm khi lái xe , nếu không phải như vậy , anh sẽ không như bây giờ ... Phong , anh nghe thấy lời của em không ? Anh tỉnh lại nhanh đi...”

Trong lúc Tưởng Mặc nói , nước mắt của cô đã chảy xuống ,làm ướt vạt áo từ lâu , một đêm , cô ngồi một mình đến khi trời sáng

Sáng sớm , ánh mặt trời chiếu vào , Vân Phong chậm rãi mở hai mắt ra.

Cổ họng của anh khàn khàn “Mặc Mặc ...”

Tiếng anh khiến thân thể Mặc Mặc run lên “Phong , anh đa xỉnh , anh cảm thấy thế nào ? Em , em đi gọi bác sĩ ...”

“Không cần.”

Vân Phong ngăn cản hành động của cô , “Mặc Mặc , em ngồi xuống , anh có lời muốn nói với em .”

“Phong , có lời gì sau này hãy nói , bây giờ anh rất yếu , cần nghỉ ngơi nhiều mới được.”

“Không . Anh nghĩ suốt cả đêm , trong suy nghĩ của anh luôn tràn ngập những lời này , nhưng tối qua anh không tỉnh nổi , bây giờ cuối cùng cũng có thể nói , hãy nghe anh nói , được không?”

“Được ... anh nói đi.”

“Thực xin lỗi .. Ngày hôm qua anh sai hẹn.”

“Không sao . Em không trách anh ... Ai lại muốn như vậy .”

Tưởng Mặc không nói ra suy nghĩ thật sự của cô , cô biết nguyên nhân tai nạn xe của anh không đơn giản là ngoài ý muốn , suy nghĩ của anh khi đó thật sự rất hỗn loạn , mà sự hỗn loạn cũng bởi vì hai người phụ nữ tạo thành , một người là cô , còn một người ... là Tần Quyển .

“Anh biết em luôn coi trọng ngày kỷ niệm kết hôn , bốn năm nay , mỗi lần đến ngày này , em đều rất vui vẻ , nhưng mà ngày hôm qua anh lại làm hỏng nó ... Thực xin lỗi.”

Trong ánh mắt của Vân Phong lộ ra vẻ chua xót , anh vì đi hẹn với Tần Quyển , quên đi ngày kỷ niệm Mặc Mặc quý trọng , anh lại xe tại nạn , đúng là xứng đáng ! Chính anh cũng không thể tha thứ cho bản thân !

“Không sao , Phong , em biết anh công việc bận rộn , anh nhất định và bận mà quên mất , sau đó đột nhiên nhớ ra mới tăng tốc đi , sau này đừng như vậy nữa được không ? Đừng để cho em lo lắng ...”

Bận ? Anh bận cái gì ? Anh đang bận phản bội hôn nhân của bọn họ !

Tưởng Mặc tìm lối thoát cho anh khiến cho lòng anh khó chịu vô cùng , anh nhìn bộ dạng Mặc Mặc vì anh mà lo lắng , trong lòng đau đớn giống như bị kim đâm , rốt cuộc anh nên làm sao với cô bây giờ?

Vân Phong ngừng một hồi , anh chậm rãi mở miệng “Mặc Mặc ... Có một chuyện anh muốn nói cho em biết , anh ...”

“Phong , sau này hãy nói thì hơn , em đi gọi bác sĩ tới xem tình trạng của anh .”

Tưởng Mặc đứng lên , chạy vội đi , cô không dám nghe lời của anh , anh muốn nói gì ? Muốn hạ bài với cô ? Ly hôn với cô ?

Không . Cô không cần , cô chịu không nổi.

26. Chương 26

26 | Chung tình

Vân Phong ngồi trong vườn hoa của bệnh viện , hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp , nhưng mà anh cảm thấy ấm áp không phải mặt trời , mà là sự quan tâm của Mặc Mặc.

“Mặc Mặc , vất vả lắm chúng ta mới có thời gian ngồi yên thư giãn , chúng ta nói chuyện tâm tình một chút được không?”

“Ừ , được”

“Ừm , anh muốn biết , em thích anh là từ lúc nào?”

Trong ánh mắt Tưởng Mặc lộ ra vẻ không ngờ được “ Anh không phải biết rõ sao ? Tại sao còn muốn hỏi?”

Vân Phong lắc đầu , anh thật sự biết không ? Điều anh nghĩ là sự thật sao ? Anh nghĩ Mặc Mặc đối với anh vừa gặp đã yêu , nhưng mà , anh lầm rồi .

Đó cũng là một lần công khai , cô và người nhà cùng tham gia tiệc sinh nhật con gái của một tay trùm thương giới .

Cô bé kia kêu Tuyết Vi , nghe nói mới du học từ Viên về , rất am hiểu piano.

Làm nữ chính , Tuyết Vi đàn một khúc cho các khách quý , nhưng mọi người chỉ hưởng ứng bình thường.

Mặc Mặc tuy không hiểu piano , nhưng cô hiểu âm nhạc , cô thật tâm đàn violin . Cô cũng hiểu được trong tiếng piano của Tuyết Vi thiếu tình cảm , trong lòng dâng lên sự đồng tình , ở vào trường hợp làm khách quý thất vọng , Mặc Mặc cảm thấy đồng tính với cô gái tên Tuyết Vi này.

Nhưng , trong giới thượng lưu có quy tắc riêng , nhóm quan khách tuy rằng trong lòng không khen ngợi , nhưng ai cũng vỗ tay trầm trồ.

Mặc Mặc hiểu rất rõ loại nịnh hót không thật này , lắc đầu lại mỉm cười . Ít nhất Tuyết Vi có thể giảm bớt sự khó chịu và xấu hổ một chút.

Nhưng Mặc Mặc không ngờ chính là , trong khách mời lại có người đề nghị cô tới diễn tấu một khúc , cô vô cùng bất ngờ và khiếp sợ .

Mặc Mặc nhớ lúc ấy cô và mẹ đứng chung một chỗ , cô muốn từ chối , nhưng mẹ cho rằng đây là cơ hội tốt nhất cho cô con gái không có tiền đồ , dùng ánh mắt ý bảo cô đồng ý.

Cô chỉ đành cố mà làm , nhận lấy cây đàn violin người khác chuẩn bị , cô chậm rãi lên sân khấu , kéo một khúc .

Đúng vậy , cô chỉ cần khẽ đụng đến dây đàn , liền quên hết mọi thứ , cô chuân chú nhập tâm , đem toàn bộ tình cảm dồn lên đàn.

Đợi đến khi cô chấm dứt thì toàn trường như sấm dậy .

Cô khờ ngại nghĩ cuối cùng có thể ẹ kiêu ngạo một lần , cô nghĩ cuối cùng cũng có thể tự tin một lần , nhưng mà , cô thật không ngờ , đợi đến lúc cô ngẩng đầu nhìn về hướng cha đứng trên bậc thang vòng thì trên mặt cha chỉ có vẻ nhần nhịn tức giận .

Mẹ cũng nhiên ra sự tức giận của cha , ngay lập tức tha đổi sắc mặt.

Buổi tối cô về đến nhà , chờ đợi cô không thể ngờ chính là một hồi bão tố.

Cha nói cô không biết nông sâu , nói cô làm như vậy là huyên tân đoạt chủ , làm cho chủ nhân bữa tiệc và thiên kim tiểu thư kia tối tăm mặt mày .

Mặc Mặc đã hiểu , cô sai rồi , hồ đồ mà sai.

Nhưng mà , cô không thể trách mẹ sai , mặc cho cha hà khác chỉ trích , cha nổi trận nổi đình , thậm chí đập vỡ luôn cây đàn violin cô yêu thích.

Cô khóc chạy về phòng của mình , để mặt cho nước mắt chảy ra.

Vì sao cô không làm cũng sai , làm cũng sai , làm cái gì cũng sai , cô luôn làm cho người khác không hài lòng , luôn làm cho người ta thất vọng ?

Cô ở trong phòng tối khóc đỏ hai mắt , cầm lấy điện thoại , muốn gọi cho Vân Phong.

Nhưng Vân Phong lại gọi điện sớm hơn một bước.

Anh dịu dàng an ủi cô , mặc dù anh không có cách đến bên cạnh cô , nhưng lại dùng hành động ấm áp nhất an ủi cô khi cô đau lòng .

Cô ngồi vào một góc trong phòng , đẩy cửa sổ ra , có thể nhìn thấy khoảng đất trống xa xa .

Vân Phong ở đây , anh đốt vô số ngọn nến , xếp đặt thành hình mặt cười , muốn cho cô ngừng khóc , ngừng đau lòng.

Nước mắt của cô vẫn im lặng rơi xuống , cô không rõ đây là đau lòng hay là cảm động .

Cô chỉ biết , tại một khắc này , cô đã yêu anh , yêu không có đường lui , yêu anh một đời một thế.

27. Chương 27

27 | Thỉnh cầu

Vân Phong thấy Tưởng Mặc thỉnh cầu , cô chưa từng mở miệng yêu cầu anh , đây là lần đầu tiên , anh làm sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt ??

Nhưng mà , hiện tại tâm tình của anh rối loạn , anh vẫn không thể làm rõ tình cảm của mình , anh sợ mình và Mặc Mặc tiếp tục ở chung như vậy , hoàn cảnh càng thêm phức tạp . Anh nên đồng ý không?”

Anh thở dài sâu một hơi , gật đầu.

Anh thật sự không muốn nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của cô , anh đã khiến cô thất vọng nhiều lần lắm rồi đi ?

Bốn năm nay anh thật sự có làm hết nghĩa vụ đủ tư cách của một người chồng sao?

Kế hoạch Mặc Mặc giữ Vân Phong lại thực hiện bước đầu tiên .

Còn bước thứ hai , là đi gặp Tần Quyển.

“Phong , đêm nay chúng ta quay về chỗ cha , chúng ta phải xuất ngoại , đi thăm trước khi đi được không?”

“Ừm , cũng nên .”

Vì thế , Mặc Mặc dùng thời gian cả ngày đi làm đẹp , đi chọn quần áo.

Cô biết dung mạo của mình trời sinh không bằng Tần Quyển , nhưng hiện tại cô cần bù lại .

Binh lính trên chiến trường cổ đại đều biết dùng áo giáp bảo vệ mình ; tình trường cũng như chiến trường , phụ nữ cũng biết trước khi chiến đấu , võ trang phải đầy đủ , phủ thêm một chiến giáp chắc chắn.

Chiến giáp của Mặc Mặc chính là cô hao tổn cả ngày chọn trang phục , bà chủ của thẩm mỹ Sa Tuyên tạo hình thích hợp cho cô , cô không cố ý bắt chước theo hướng dễ thương thịnh hành , kiên trì phong cách nhẹ nhàng của chính mình , nhạt như bích hợp , nhưng lại thẩm đậm vị người.

Mặc Mặc kéo cánh tay Vân Phong , về nhà cha .

Thực ra cô muốn gặp không phải cha mà là Tần Quyên .

Đợi đến khi Vân Phong và Mặc Mặc đến , Vân Phong mới phát hiện Tần Quyên cũng ở đây , vô cùng kinh ngạc .

Nhưng anh tỉnh bơ .

Mặc Mặc hướng về phía Tướng Lực Hành chào , “Cha”

Tướng Lực Hành gật đầu , ông nhìn đứa cô con gái từ nhỏ đến lớn bị ông bỏ qua , bây giờ cũng đã trở mã lớn như vậy , rất lấy làm an ủi.

Từ sau khi gả cho Vân Phong , Tướng Lực Hành liền cảm thấy bản thân lúc trước đã sai , thì ra đứa con gái này cũng không thể bỏ qua , tuy rằng cô không được như sương trên núi , nhưng cũng rất tinh mắt , ít nhất cô biết thương thức Vân Phong.

Sau khi bữa cơm chiều qua đi , mọi người ở Tướng Gia cùng ngồi một chỗ nói chuyện phiếm .

Tướng Ngạn Chiêu là người đưa ra đề tài đầu tiên “Vân Phong , cậu hôm nay xin nghỉ phép sao?”

“Đúng vậy , em tính cùng Mặc Mặc đi du lịch.”

Tướng Ngạn Chiêu nhíu mày “Cậu đây không phải hại tôi sao ? Nhiệm vụ của tôi còn rất nhiều” Nhưng lập tức Tướng Ngạn Chiêu lộ ra biểu tình hài hước “Có điều , nếu là bởi em gái bảo bối của tôi đi du lịch , tôi sẽ không truy cứu.”

Mặc Mặc nhìn anh trai làm nũng “Anh , em biết anh hiểu em nhất mà.”

“Ha ha , em nói như vậy không sợ Vân Phong ghen sao?”

Mặc Mặc quay đầu nhìn Vân Phong “Anh sẽ sao?”

Vân Phong gật đầu “Đương nhiên sẽ.”

Một câu vui đùa làm cho bầu không khí rất thoải mái.

Mỉm cười nói , ánh mắt Mặc Mặc liếc về phía Tần Quyên , cô ta vẫn xinh đẹp như vậy , đáy lòng Mặc Mặc dâng lên một tiếng than thở.

28. Chương 28

28 | Tình địch

Vân Phong thấy Tướng Mặc thỉnh cầu , cô chưa từng mở miệng yêu cầu anh , đây là lần đầu tiên , anh làm sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt ??

Nhưng mà , hiện tại tâm tình của anh rối loạn , anh vẫn không thể làm rõ tình cảm của mình , anh sợ mình và Mặc Mặc tiếp tục ở chung như vậy , hoàn cảnh càng thêm phức tạp . Anh nên đồng ý không?”

Anh thở dài , gật đầu.

Anh thật sự không muốn nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của cô , anh đã khiến cô thất vọng nhiều lần lắm rồi đi ?

Bốn năm nay anh thật sự có làm hết nghĩa vụ đủ tư cách của một người chồng sao?

Kế hoạch Mặc Mặc giữ Vân Phong lại thực hiện bước đầu tiên .

Còn bước thứ hai , là đi gặp Tần Quyên.

“Phong , đêm nay chúng ta quay về chỗ cha , chúng ta phải xuất ngoại , đi thăm trước khi đi được không?”

“Ừm , cũng nên .”

Vì thế , Mặc Mặc dùng thời gian cả ngày đi làm đẹp , đi chọn quần áo.

Cô biết dung mạo của mình trời sinh không bằng Tần Quyên , nhưng hiện tại cô cần bù lại .

Binh lính trên chiến trường cổ đại đều biết dùng áo giáp bảo vệ mình ; tình trường cũng như chiến trường , phụ nữ cũng biết trước khi chiến đấu , võ trang phải đầy đủ , phủ thâm một chiến giáp chắc chắn.

Chiến giáp của Mặc Mặc chính là cô hao tổn cả ngày chọn trang phục , bà chủ của thẩm mỹ Sa Tuyên tạo hình thích hợp cho cô , cô không cố ý bắt chước theo hướng dễ thương thịnh hành , kiên trì phong cách nhẹ nhàng của chính mình , nhạt như bách hợp , nhưng lại thấm đậm vị người.

Mặc Mặc kéo cánh tay Vân Phong , về nhà cha .

Thực ra cô muốn gặp không phải cha mà là Tần Quyên .

Đợi đến khi Vân Phong và Mặc Mặc đến , Vân Phong mới phát hiện Tần Quyên cũng ở đây , vô cùng kinh ngạc .

Nhưng anh tỉnh bơ .

Mặc Mặc hướng về phía Tưởng Lực Hành chào , “Cha”

Tưởng Lực Hành gật đầu , ông nhìn đứa cô con gái từ nhỏ đến lớn bị ông bỏ qua , bây giờ cũng đã trở mã lớn như vậy , rất lấy làm an ủi.

Từ sau khi gả cho Vân Phong , Tưởng Lực Hành liền cảm thấy bản thân lúc trước đã sai , thì ra đứa con gái này cũng không thể bỏ qua , tuy rằng cô không được như sương trên núi , nhưng cũng rất tinh mắt , ít nhất cô biết thưởng thức Vân Phong.

Sau khi bữa cơm chiều qua đi , mọi người ở Tưởng Gia cùng ngồi một chỗ nói chuyện phiếm .

Tưởng Ngạn Chiêu là người đưa ra đề tài đầu tiên “Vân Phong , cậu hôm nay xin nghỉ phép sao?”

“Đúng vậy , em tính cùng Mặc Mặc đi du lịch.”

Tưởng Ngạn Chiêu nhíu mày “Cậu đây không phải hại tôi sao ? Nhiệm vụ của tôi còn rất nhiều” Nhưng lập tức Tưởng Ngạn Chiêu lộ ra biểu tình hài hước “Có điều , nếu là bởi em gái bảo bối của tôi đi du lịch , tôi sẽ không truy cứu.”

Mặc Mặc nhìn anh trai làm nũng “Anh , em biết anh hiểu em nhất mà.”

“Ha ha , em nói như vậy không sợ Vân Phong ghen sao?”

Mặc Mặc quay đầu nhìn Vân Phong “Anh sẽ sao?”

Vân Phong gật đầu “Đương nhiên sẽ.”

Một câu vui đùa làm cho bầu không khí rất thoải mái.

Mỉm cười nói , ánh mắt Mặc Mặc liếc về phía Tần Quyên , cô ta vẫn xinh đẹp như vậy , đáy lòng Mặc Mặc dâng lên một tiếng than thở.

29. Chương 29

29 | Bảo vệ

Tướng Lực Hành nghe bọn họ nói chuyện muốn đi du lịch , cũng không nói gì thêm

Ông chỉ nhắc nhở Vân Phong : “Vân Phong bây giờ đi ra ngoài du lịch cũng tốt , sau cuộc họp ban giám đốc cuối năm chỉ sợ thời gian của con liên chặt hơn . Cùng Mặc Mặc đi chơi vui vẻ trước đi.”

“Con biết rồi thưa cha.”

Vân Phong nghe ra ý trong lời nói của Tướng Lực Hành , đây là sự khẳng định của Tướng Lực Hành đối với anh , chẳng khác gì là nói trước cho anh , rất nhanh thôi anh có thể đạt tới đỉnh cao .

Tướng Lực Hành nói xong ,đưa mắt nhìn về hướng Tần Quyển : “Còn có một việc , ta tính đưa Tần Quyển vào công ty làm việc , để không bị người khác chê trách nó sẽ làm từ tầng thấp nhất , Tần Quyển, con không có ý kiến chứ?”

Tần Quyển mỉm cười “Sao có thể chứ , cha nuôi.”

Hiện tại mặc dù không có người ngoài ở đây , nhưng Tần Quyển vẫn xưng hô với Tướng Lực Hành là “cha nuôi” , có vẻ rất đúng mực . Bởi vì ngôi ở đây còn có hai vị bà lớn , mẹ của Tướng Ngạn Chiêu , còn có mẹ của Tướng Mặc .

Tần Quyển xử lý tiến lui thoả đáng , làm Tướng Lực Hành vừa lòng , cũng để cho hai bà lớn mặt mũi , cô đúng là đủ thông minh.

Mặc Mặc thầm đánh giá Tần Quyển , xinh đẹp và trí tuệ đều đủ , cô làm thế nào để so bì được ?

Mặc Mặc biết ưu thế duy nhất của mình chính là thân phận của cô , tuy rằng Tần Quyển cũng là con gái của cha , nhưng chỉ là trên danh phận con gái nuôi , hơn nữa tất cả mọi người đều biết Vân Phong là chồng của Tướng Mặc cô , cô chỉ có ưu thế này , Mặc Mặc trước giờ không cảm thấy may mắn vì thân thể mình chảy dòng máu của Tướng Gia , nhưng một khắc này , cô cảm thấy thật may mắn .

Cho nên , cô nhất định phải bắt lấy nhánh cỏ cứu mạng này , giữ Vân Phong lại , cô không có lựa chọn nào khác.

Chín rưỡi tối , Mặc Mặc và Vân Phong định rời đi , Tần Quyển cũng phải rời đi .

Ba người đi ra cửa .

Cô nhìn về phía Vân Phong , ánh mắt ẩn chứa thâm ý , khoé miệng khẽ nhếch lên “Chúc hai người du lịch vui vẻ.”

Mặc Mặc đáp lại cô “sẽ là vậy.”

Mặc Mặc ở dưới đáy lòng nổi giận vì chính mình , cô không thể nhận thua.

Ánh mắt Mặc Mặc hướng về phía Tần Quyển , thông minh như Tần Quyển , sao không hiểu được sự khiêu khích của cô . Đúng vậy a , Mặc Mặc là người vợ danh chính ngôn thuận của Vân Phong , cô có quyền lợi khiêu khích như vậy , không phải sao?

Tần Quyển có chút cảm thán , Mặc Mặc , cũng không phải người đơn thuần như Vân Phong biết đi.

Khi đối mặt với tình địch , bảo vệ tình yêu và hôn nhân , Tướng Mặc có sự kiêu ngạo và dũng khí trời sinh của người Tướng Gia.

Vân Phong dẫn theo Tướng Mặc cùng nhau rời đi , để lại Tần Quyển đứng một mình , cô nhìn bóng lưng bọn họ dần đi xa , tay nắm chặt “Vân Phong , anh là lựa chọn tốt nhất của tôi , tôi sẽ không dễ dàng buông tha đâu ... Tôi đã chờ đủ lâu rồi...”

30. Chương 30

30 | Hạnh phúc

Prague (thủ đô cộng hoà Czech) .

Được gọi là một trong những thành phố xinh đẹp nhất Châu Âu.

Sự lãng mạn mỹ lệ của Prague do lớp lịch sử sâu sắc thối qua , hay cũng là do tính cách lãng mạn của người bohemian tạo nên , đi qua 30 pho tượng thánh trên cầu lớn Charles , bạn có thể cảm nhận được sự lãng mạn thực thụ của thành phố này .

Đúng như lời nói của Nietzsche, “khi tôi muốn dùng một chữ để diễn tả ‘âm nhạc’ thì tôi chỉ tìm được Viên , còn khi tôi muốn dùng một chữ để diễn tả ‘thần bí’ thì tôi chỉ nghĩ tới Prague.”

Prague tĩnh mịch đẹp đẹp mê người , như sao chổi , ngọn lửa , rắn , lại như quang cảnh súc tích đang truyền đạt vẻ đẹp mãi mãi không tiêu tan của nó . Cần bạn và một người tâm linh thương thông cùng nhau chia sẻ niềm vui tại đây .

Mà người Mặc Mặc muốn cùng chia sẻ tất cả chuyện này , không thể nghi ngờ , chính là Vân Phong.

Bọn họ xuất phát từ quảng trường , đi qua ngô tất vàng cổ Kafka , trôi theo dòng người trên đường Karlova tới cầu đá Charles được xây dựng vào năm 1357.

Mặc Mặc lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve pho tượng đá , giống như dùng tâm linh mà chạm đến.

Vân Phong nhìn vẻ thành kính của cô , không khỏi hỏi “Mặc Mặc , ở đây có điển cố gì sao?”

Mặc Mặc gật đầu , mỉm cười quay lại nhìn anh “Truyền thuyết nói rằng chỉ cần dùng tâm chạm vào pho tượng thánh có thể mang đến hạnh phúc suốt đời.”

Vân Phong nghiêng đầu nhìn “Hả? Anh cũng phải dụng tâm một chút mới được.”

Mặc Mặc suy nghĩ lời anh nói “Phong ? Anh cũng tin tưởng điều này sao?”

Vân Phong cười khẽ , đúng là trước kia anh không tin cái gì gọi là lãng mạn , gọi là truyền thuyết , nhưng hiện tại , anh tin , anh hi vọng pho tượng mang theo sự thần bí này có thể thoả mãn nguyện vọng của Mặc Mặc , cũng thoả mãn nguyện vọng của anh .

Dịu dàng như gió , Vân Phong nhẹ nhàng nói ra “Anh hi vọng Mặc Mặc cả đời hạnh phúc.”

Mặc Mặc cười ngọt ngào , cười đến xinh đẹp mà mê người.

Lúm đồng tiền của cô đã xua đi toàn bộ sự do dự lúc trước của Vân Phong , cô vui vẻ giống như một cô gái nhỏ mới được thoả mãn ước nguyện trong ngày sinh nhật.

Đúng vậy , lần du lịch này vốn là anh thiếu ước nguyện sinh nhật của cô , bây giờ anh chân thành bù lại có thể chứ?

Anh cầm tay Mặc Mặc , đi trên cầu Charles.

Hoàn toàn khác biệt với những cửa hàng bọc kính của thủ đô Prague , trên cây cầu Charles phần lớn là bán những ảnh chụp và những tác phẩm hội hoạ , tranh vẽ và hình ảnh , màu sắc phần lớn là lấy trắng và đen làm tông chính.

Khi không có người hỏi thăm , các chủ quầy thường thường đốt một điếu thuốc lá , nhìn du khách tới lui , vẻ cao quý ẩn bên trong tư thế kia , tuyệt không phải những người bán hàng rong nhỏ có thể đạt được .

Mặc Mặc đối với văn nghệ sĩ rất hứng thú , cô kéo tay Vân Phong đi thẳng về phía trước , “Phong , chúng ta cùng vẽ một bức tranh được không?”

“Vẽ ?”

“Ừm , so với chụp ảnh thì thú vị hơn rất nhiều.”

Vân Phong đồng ý .

Bọn họ người trước mặt một người đàn ông cao tuổi , ông lão dùng bàn tay già nua , mạnh mẽ phá hoạ , đưa bút , vạch một cái , vẽ lên diện mạo của bọn họ .

Hình ảnh bó của bọn họ từng chút một vẽ lên trên giấy , cùng vẽ lên trái tim họ .

Trời chiều ngả về tây , ánh sáng rực rỡ chiếu rọi Prague .

31. Chương 31

31 | Ghen

Đêm đến Prague giống như thành phố của tinh linh.

Cỗ xe ngựa cổ chở Vân Phong và Mặc Mặc đi qua quảng trường , vó ngựa đánh lên đường đá phát ra những âm thanh trong trẻo .

Ngọn đèn dầu trên gác xép của pháo đài lúc sáng lúc tối , dường như công chúa trong chuyện cổ tích sẽ xuất hiện ở cửa sổ bất cứ lúc nào.

Tiếng va chạm của ly chén cùng tiếng âm nhạc rộn rã trong quán rượu, làm cho người ta cảm thấy vô cùng ấm áp.

Mặc Mặc lúc này cảm giác mình như là một công chúa , bởi vì có anh .

Trái tim cô rất ấm áp , tiếng vó ngựa đánh lên giai điệu vui tươi , lòng bàn tay anh truyền đến cảm giác chắc chắn , khiến Mặc Mặc say lòng.

Cô lặng lẽ dựa vào bờ vai của anh “Phong , em cảm thấy mình thật hạnh phúc.”

Cho dù đằng sau hạnh phúc này hỗn tạp rất nhiều điều không thuần túy.

Vân Phong khẽ vỗ về vai của cô , giống như có phần chột dạ “Sao em có thể dễ dàng thoả mãn như vậy , nó có một chút trống rỗng ?”

Mặc Mặc cười nhẹ “Không phải trống rỗng , chỉ cần em dựa vào anh đã cảm thấy hạnh phúc rồi.”

Vân Phong không nói thêm gì nữa , ôm cô ngồi trên xe ngựa , giao chơi trong cảnh sắc.

Trước mắt chính là một khách sạn đặc biệt , ở trong này không chỉ có thể ngủ ở một chỗ nhìn tốt , còn có thể nhắm nháp loại bia chỉ có thể có ở Prague , màu sắc rõ ràng , bọt tốt , mùi hoa bia nồng xông ra , cay nồng mà không dai , mùi rất sáng khoái.

Mặc Mặc có vẻ vô cùng hưng phấn , muốn một cốc lớn , Vân Phong nhìn thấy không khỏi nhíu mày.

“Mặc Mặc , em không được uống rượu , nếm thử là được rồi .”

“Không được , hiếm khi được nhắm nháp một lần , em muốn uống đủ.”

Không biết vì cái gì , Vân Phong cảm thấy Prague , Mặc Mặc trở nên có điểm không giống với lúc trước , cô hoạt bát , vui vẻ , còn có đôi lúc tuy hứng nữa.

“Em không sợ uống rượu sao?”

“Hi hi , sẽ không say đâu.”

Vân Phong không biết làm thế nào , nhìn thấy cốc bia bị cô uống từng ngụm , khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bắt đầu đỏ lên , sau đó lan tới mang tai rồi nhiễm lên cổ trắng.

Hai giờ sau , Mặc Mặc say thật .

Vân Phong ôm cô trở về phòng.

Toàn thân Mặc Mặc đều toả ra hơi nóng , tác dụng của bia có lẽ rất lớn , nhưng có lẽ thứ khiến cô say không phải do chất lỏng bị cô uống vào .

“Mặc Mặc ? Tỉnh tỉnh?” Vân Phong ôm cô trở về giường , lắc hai vai của cô , cô có say đến bết nhè thì vẫn phải tắm rửa , cứ ngủ như vậy nhất định ngày mai sẽ nhức đầu lắm.

Vân Phong cố gắng gọi cô tỉnh , nhưng cũng vô ích.

Anh chỉ còn cách tự mình ra tay , đưa tay cởi bỏ cúc áo của cô , theo hơi thở phập phồng của cô , nơi tròn trịa trước ngực Mặc Mặc hơi chấn động , trên hai má da thịt trắng hồng thoáng ửng đỏ , môi khẽ nhếch , bộ dạng phong tình dễ thương.

Ngón tay Vân Phong dần dần giảm tốc độ , anh mê mẩn , anh biết mình không nên , cho dù cô là vợ anh , nhưng bây giờ cô đang say , vậy mà anh lại...

“Ừm ... Phong ...” Mặc Mặc say nói lời say , tiếng phát ra rất nhỏ , tác động đến dây thần kinh mẫn cảm nhất của Vân Phong .

Vân Phong không giữ lý trí nữa cúi đầu hôn cô , hương bia hoà trộn với vị ngọt lành trong miệng cô , làm cho anh mê say.

Độc tác của anh rấy kịch liệt , Mặc Mặc cảm thấy khó thở ,chạm rãi mở mắt ra , thấy khuôn mặt tuấn tú của anh hiện rõ trước mắt , bất ngờ mở lớn mắt .

“Phong?”

Vân Phong nghe thấy tiếng cô kêu , ngẩng đầu , sắc mặt vô cùng đỏ.

32. Chương 32

32 | Say rượu

Đêm đến Prague giống như thành phố của tinh linh.

Cỗ xe ngựa cổ chở Vân Phong và Mặc Mặc đi qua quảng trường , vó ngựa đánh lên đường đá phát ra những âm thanh trong trẻo .

Ngọn đèn dầu trên gác xép của pháo đài lúc sáng lúc tối , dường như công chúa trong chuyện cổ tích sẽ xuất hiện ở cửa sổ bất cứ lúc nào.

Tiếng va chạm của ly chén cùng tiếng âm nhạc rộn rã trong quán rượu, làm cho người ta cảm thấy vô cùng ấm áp.

Mặc Mặc lúc này cảm giác mình như là một công chúa , bởi vì có anh .

Trái tim cô rất ấm áp , tiếng vó ngựa đánh lên giai điệu vui tươi , lòng bàn tay anh truyền đến cảm giác chắc chắn , khiến Mặc Mặc say lòng.

Cô lặng lẽ dựa vào bờ vai của anh “Phong , em cảm thấy mình thật hạnh phúc.”

Cho dù đằng sau hạnh phúc này hỗn tạp rất nhiều điều không thuần túy.

Vân Phong khẽ vỗ về vai của cô , giống như có phần chột dạ “Sao em có thể dễ dàng thoả mãn như vậy , nó có một chút trống rỗng ?”

Mặc Mặc cười nhẹ “Không phải trống rỗng , chỉ cần em dựa vào anh đã cảm thấy hạnh phúc rồi.”

Vân Phong không nói thêm gì nữa , ôm cô ngồi trên xe ngựa , giao chơi trong cảnh sắc.

Trước mắt chính là một khách sạn đặc biệt , ở trong này không chỉ có thể ngủ ở một chỗ nhìn tốt , còn có thể nhắm nháp loại bia chỉ có thể có ở Prague , màu sắc rõ ràng , bọt tốt , mùi hoa bia nồng xông ra , cay nặng mà không dài , mùi rất sảng khoái.

Mặc Mặc có vẻ vô cùng hưng phấn , muốn một cốc lớn , Vân Phong nhìn thấy không khỏi nhíu mày.

“Mặc Mặc , em không được uống rượu , nếm thử là được rồi .”

“Không được , hiếm khi được nhắm nháp một lần , em muốn uống đủ.”

Không biết vì cái gì , Vân Phong cảm thấy Prage , Mặc Mặc trở nên có điểm không giống với lúc trước , cô hoạt bát , vui vẻ , còn có đôi lúc tùy hứng nữa.

“Em không sợ uống rượu sao?”

“Hi hi , sẽ không say đâu.”

Vân Phong không biết làm thế nào , nhìn thấy cốc bia bị cô uống từng ngụm , khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bắt đầu đỏ lên , sau đó lan tới mang tai rồi nhiễm lên cổ trắng.

Hai giờ sau , Mặc Mặc say thật .

Vân Phong ôm cô trở về phòng.

Toàn thân Mặc Mặc đều toả ra hơi nóng , tác dụng của bia có lẽ rất lớn , nhưng có lẽ thứ khiến cô say không phải do chất lỏng bị cô uống vào .

“Mặc Mặc ? Tỉnh tỉnh?” Vân Phong ôm cô trở về giường , lắc hai vai của cô , cô có say đến bết nhè thì vẫn phải tắm rửa , cứ ngủ như vậy nhất định ngày mai sẽ nhức đầu lắm.

Vân Phong cố gắng gọi cô tỉnh , nhưng cũng vô ích.

Anh chỉ còn cách tự mình ra tay , đưa tay cởi bỏ cúc áo của cô , theo hơi thở phập phồng của cô , nơi tròn trịa trước ngực Mặc Mặc hơi chấn động , trên hai má da thịt trắng hồng thoáng ửng đỏ , môi khẽ nhếch , bộ dạng phong tình dễ thương.

Ngón tay Vân Phong dần dần giảm tốc độ , anh mê mẩn , anh biết mình không nên , cho dù cô là vợ anh , nhưng bây giờ cô đang say , vậy mà anh lại...

“Ừm ... Phong ...” Mặc Mặc say nói lời say , tiếng phát ra rất nhỏ , tác động đến dây thần kinh mẫn cảm nhất của Vân Phong .

Vân Phong không giữ lý trí nữa cúi đầu hôn cô , hương bia hoà trộn với vị ngọt lành trong miệng cô , làm cho anh mê say.

Độc tác của anh rấy kịch liệt , Mặc Mặc cảm thấy khó thở ,chạm rãi mở mắt ra , thấy khuôn mặt tuấn tú của anh hiện rõ trước mắt , bất ngờ mở lớn mắt .

“Phong?”

Vân Phong nghe thấy tiếng cô kêu , ngẩng đầu , sắc mặt vô cùng đỏ.

33. Chương 33

Vân Phong có vẻ rất xấu hổ , anh thở thật sâu , sau đó không chế được tình dục của mình , nhẹ nhàng buông cô ra đứng dậy “Mặc Mặc , em nên tắm rửa , anh đi xả nước cho em .”

Men say của Mặc Mặc giống như đột nhiên biến mất , cô khó tin nhìn anh , cô không nhìn nhầm , vừa rồi cô mới nhìn thấy ánh mắt anh rất nóng bỏng , rất tình cảm , đó là điều cô chưa từng cảm nhận được , đó là dục vọng nguyên thủy của một người đàn ông.

Vân Phong luôn luôn đối xử với cô rất ôn nhu , nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy được anh khát vọng mãnh liệt như vậy đối với chính mình , vừa rồi trong nháy mắt đó cô lại có thể thấy được .

Mặc Mặc vươn tay , mượn rượu làm dũng khí , chậm rãi mở miệng “Phong ... Đừng đi,”

Lý trí của Vân Phong sụp đổ , trở lại trên giường , khoá chặt cô dưới thân .

Sau đó lại hôn cô , trực tiếp hơn nữa , nhiệt tình hơn nữa , khiến cô gần như muốn hết hơi , run rẩy dưới thân anh .

Sự mềm mại ấm áp và chặt chẽ của cô khiến anh thiếu chút nữa rên rỉ thành tiếng , kích thích đột ngột đến làm cho anh mất tự chủ , cho đến khi khoái cảm tích tụ khiến hai người cuối cùng cũng không chịu được , vong tình phát ra tiếng ngâm ngọt ngào .

Sau đó , anh nặng nề tựa vào trên người cô , cảm giác hô hấp cả hai người vừa nhanh vừa gấp , tim đập cũng vậy .

Mặc Mặc dùng mền che kín mặt “Trời ạ , em thật không thể tin được.”

Vân Phong cũng như vậy , nhìn một đồng hồ lên bên cạnh “Anh cũng vậy .”

Anh mở góc chăn ra “Mặc Mặc...”

Cô định không nói gì , nhưng mà “Gì chứ?”

“Mặc Mặc , anh có làm đau em không?”

Mặc Mặc xấu hổ lườm anh một cái , không dám trả lời.

Vân Phong lại hiểu lầm , rất sốt ruột “Anh làm đau em sao?”

“Không có” Cô không thể không trả lời.

Lần này Vân Phong mới yên tâm , không thể ngờ được , anh lại có thể mất khống chế như vậy .

Ban ngày đi lại mệt mỏi , vừa rồi lại hao tổn mãnh mẽ , không khí lại ngọt ngào ấm áp như vậy . Đêm nay bọn họ hạnh phúc ôm nhau , ngủ ngon một đêm .

Đợi đến khi bọn họ tỉnh lại , đã là buổi sáng ngày hôm sau .

Hôm nay bọn họ chuẩn bị tiếp tục vui chơi khắp Prague , Mặc Mặc ở trong phòng tắm thay quần áo , cô nhìn chính mình trong gương , dường như có chút khác lạ , trên mặt cô có thêm một phần xinh đẹp , cô luôn biết mình không xinh đẹp , nhưng hiện tại cô hình như có chút tự tin hơn .

Bên môi Mặc Mặc luôn phảng phất nụ cười , thay quần áo xong , định đẩy cửa ra thì nghe thấy tiếng Vân Phong nhỏ giọng nói chuyện .

Anh đang gọi điện thoại?

“Tôi biết thời hạn cô cho tôi là mười ngày , nhưng bây giờ tôi không thể trở về . Mặc Mặc đang chơi rất vui , tôi không muốn làm cô ấy mất hứng.”

“Tôi sẽ cho cô đáp án , sau khi tôi trở về hãy bàn “

“Chờ một chút , Tần Quyển ...”

Anh đang gọi điện thoại với Tần Quyển.

Nụ cười bên môi Mặc Mặc nhất thời cứng lại , thì ra anh vẫn không quên được cô ta , cho dù ở tận Prague .

Trở về gặp rồi bàn sau ? Nói chuyện gì ? Nói anh quyết định ly hôn với cô ?”

Ngực Mặc Mặc như ngạt thở , cô vẫn không giữ được anh sao ? Rốt cuộc cô nên làm gì bây giờ?

Lại đứng trước gương , nét rục rờ mới hiện lên lại biến mất không thấy đâu , cô thống khổ cắn môi dưới , đẩy cửa đi ra.

34. Chương 34

34 | Pháo đài

Vân Phong cúp điện thoại từ lâu , thấy Mặc Mặc đổi quần áo xong , “Mặc Mặc , ngày hôm nay chúng ta đi nơi nào chơi đây?”

“Đi pháo đài Prague được không ?”

“Được , rất nổi tiếng .”

Lâu đài Prague , lâu đài của Đức tổng giám mục , nằm ở đồi cao phía tây tháp . Về pháo đài này , bắt đầu từ đời Wenceslaus I . Nghe nói ông là người thiện lương hơn nữa còn xây dựng vương triều Premyslid , xây dựng toà lâu này này , từ thế kỷ thứ 9 CN.

Trải qua ngàn năm , hện tại nơi này trở thành “phủ tổng thống” . Văn phòng Tổng Thống khoá trước đều đặt trong di tích , bởi vậy mới gọi là “phủ tổng thống”

Vân Phong và Mặc Mặc tiến vào hành lang trưng bày tranh của lâu đài Prague , thưởng thức những bức tranh có từ thế kỷ 16 , hầu hết là những bức hoạ có từ thế kỷ 16 đến thế kỷ 18 , bao hàm rất nhiều những tác phẩm của các nghệ sĩ từ nước Đức ,Hà Lan , nhìn chung sở hữu hơn 4000 bức tranh .

“Phong , anh nhìn bức boạ này xem , đều rất cổ xưa , lắng đọng cả một nền lịch sử tang thương.”

“không sai , mỗi một tấm đều toát ra vẻ thần bí , chỉ có ở trong này mới có thể chứng kiến nhiều bảo vật như vậy .”

“Đi chỗ khác không thể thấy được , đúng không ?”

Trong ánh mắt Vân Phong ánh lên tia sáng “ Đứng rồi , chỉ có đứng ở nơi cao nhất , đứng ở nơi thần thánh nhất , mới có được đồ tốt nhất , cũng như ở giáo đường kia , nhà thờ Đức giám mục , đại môn , đều trang trí tương đối hoa lệ .”

Mặc Mặc nhìn anh , giọng điệu dịu dàng “Vương triều thống trị còn có tôn giáo quyền uy đã hình thành tất cả những thứ này , thực ra ở trong dòng lịch sử này , các quý tộc có trong tay tất cả quyền lợi thống trị , em không thể tưởng được ...”

“Không thể tưởng được cái gì?”

Khẩu khí của Mặc Mặc gần như tự giễu “Không thể tưởng được cho tới ngày hôm nay , cho dù giai cấp thống trị đã thay đổi , nhưng có rất nhiều thứ không thể thay đổi.”

Vân Phong đã hiểu “Ý em nói đến thương trường ? Tuy người trong thương giới không có danh nghĩa như hoàng đế , nhưng kỳ thật sức mạnh hô phong hoán vũ bọn họ nắm trong tay cũng chẳng khác mấy?”

Mặc Mặc mỉm cười “Chuyện trên thương giới không phải anh hiểu rõ hơn em sao?”

Vân Phong suy nghĩ , thương trường ? Thương Gia ? Ban giám đốc ? Anh?

Anh lại nhìn Mặc Mặc “Mặc Mặc , thực ra em không thích sinh ra trong Thương Gia thì phải? Em rất thiện lương , không thích hợp lừa người.”

“Trước kia em thất sự không thích , cho dù em có dòng máu của Tưởng Gia , nhưng lại không được ưu tú mà người Tưởng Gia nên có , em tự ti , từ nhỏ đã mất đi rất nhiều điều vui vẻ.” Mặc Mặc âm thầm nói.

Nhưng ngay lập tức , ánh mắt Mặc Mặc lại sáng ngời “Nhưng bây giờ em lại không nghĩ như vậy .” Cô xoay người , chậm rãi mở miệng “Thực ra , thứ em lấy được từ Tưởng Gia nhiều hơn là mất.”

Vân Phong không hiểu ý của cô , Mặc Mặc cũng không tiếp tục giải thích .

“Phong , anh thích nơi này không ?”

“Thích.”

“Hi hi , đừng gạt em , em biết anh thích nơi hoa lệ và rộng rãi , thích phủ tổng thống quyền thế , chứ không phải chân thành với nghệ thuật đâu!”

“Hoa lệ và rộng rãi , xanh vàng rực rỡ , phong thái hiên ngang có cái gì không tốt sao?”

Mặc Mặc cười , cô nở non trong lòng . Anh thích là tốt rồi , anh chính là có chí lớn như vậy , đây là giấc mộng của anh , nếu anh muốn đứng trên đỉnh của thương trường , dựa vào Tưởng Gia mới là con đường nhanh gọn nhất , cho nên , ngàn vạn lần đừng quên giấc mộng anh đang theo đuổi.

Mặc Mặc rủ mắt xuống , trong lòng chua xót.

Cô thất sự là dễ tiện mà , cố ý gọi lên vấn đề này , nhắc nhở anh , ngàn vạn lần đừng làm chuyện điên rồ , rời khỏi cô , bước đường say này của anh sẽ gian nan . Ngàn vạn lần phải quên Tần Quyển , cô ta chỉ làm anh mất hết danh dự .

Vân Phong , anh biết nên làm thế nào , đúng không?

35. Chương 35

35 | Chụp ảnh

Đây là nơi kết thúc chuyến du lịch của Vân Phong và Mặc Mặc , bọn họ đi tới làng cổ Holasovice .

Nơi này là một đặc biệt hoàn toàn và được bảo quản tốt ví dụ về một làng truyền thống trung ương châu Âu , một bản gốc hiếm có . Nó có một số lượng lớn vượt trội 18 và 19-tòa nhà vernacular thế kỷ trong một phong cách được gọi là ‘Nam Bohemian dân gian Baroque’, và bảo tồn một kế hoạch mặt đất có niên đại từ thời Trung Cổ.

Thời gian ở trong này không trôi đi , có lẽ đây chính là điểm hấp dẫn của Holasovice.

Làng này có hình dạng kéo dài từ thời Trung cổ đến nay , hơn nữa ở nơi thôn trang rộng lớn xanh biếc này , còn đọng lại toà kiến trúc vào giai đoạn giữa thế kỷ 19 , đồng thời bảo trì nguyên dạng kiến trúc ban đầu , không có gì thay đổi .

Rất nhiều người cho rằng , holasovice là một rừng rậm nằm phía nam Boheme , hiếm ai biết đến ngôi làng nhỏ này.

Còn có người cho rằng , nó chẳng qua chỉ là một di sản văn hoá gắn liền với lịch sử thế giới mà thôi.

Nhưng , Mặc Mặc nghĩ đây là địa điểm vui vẻ cuối cùng của cô , ngày đó cô nghe được cuộc nói chuyện của Vân Phong và Tần Quyển , cô không biết lời nhắc nhở của mình có tác dụng đối với Vân Phong hay không . Sau khi bọn họ về nước ,anh sẽ gặp Tần Quyển , anh sẽ đưa ra lựa chọn nào...

Mặc Mặc tự nói với mình , cho dù như thế nào , bản thân cô phải nắm chắc ngày này , ít nhất thì ở hiện tại anh vẫn thuộc về cô.

Mặc Mặc cầm máy ảnh kỹ thuật số trong tay không ngừng chụp ảnh , cô muốn lưu lại hình ảnh vui vẻ cuối cùng của bọn họ .

“Phong , nhanh lên , anh đứng ở bên đó , em chụp anh cho.”

“Mặc Mặc , anh đã chụp rất nhiều rồi , đến lượt anh chụp cho em được không?”

“Không cần , em thích chụp cho anh , em lại không xinh đẹp , em không thích chụp ảnh...” Thanh âm của Mặc Mặc càng lúc càng nhỏ.

Nhưng Vân Phong vẫn nghe được . “Mặc Mặc , ai nói em không đẹp?”

“Tự em nói” Mặc Mặc cúi đầu.

“Chớ nói nhảm , anh cảm thấy em rất đẹp , em phải tin tưởng chính mình , cũng phải tin tưởng anh a.”

Mặc Mặc cắn môi , em cũng muốn tin tưởng chính mình , em cũng muốn tin tưởng anh , nhưng mà ... Thật sự có thể chứ ? Có thể không?

Vân Phong cầm máy ảnh trong tay cô , dắt cô đi đến cạnh căn nhà , “Đứng ở đây , tay vịn chặt mặt tường , mắt nhìn vào ống kính , được ... mỉm cười , đúng ...”

Ánh đèn liên tục sáng lên , anh chụp lại cho cô từng ký ức.

Bên cạnh có tốp năm tốp ba du khách đi qua , Vân Phong chạy tới , dùng ngoại ngữ lưu loát nói , nhờ du khách chụp giúp anh và Mặc Mặc .

Sau đó , anh chạy trở về , ôm bả vai Mặc Mặc , tiêu cự ngắm về hướng bọn họ , chớp mắt vĩnh hằng.

Vân Phong cảm thấy , những việc này chẳng qua chỉ là hành động bình thường nhưng lại làm Mặc Mặc cảm động , ánh mắt vừa rồi còn ảm đạm đã tràn ngập ánh sáng , khoe miệng của cô lộ ra một đường cong.

Cô rất nhạy cảm , cũng rất yếu đuối , cô rất dễ dàng bị tổn thương , Vân Phong nghĩ đến đây , trong lòng như có một dây đàn bị gãy lên , làm sao anh có thể tiếp tục thương tổn cô ?

Anh rất ngu ngốc , tại sao lại nghĩ mình có thể bỏ cô được ? Chỉ cần một ánh mắt của Mặc Mặc , cũng đủ để cho cả người anh sụp đổ rồi !

36. Chương 36

36 | Lựa chọn

Vân Phong về nước , anh tới gặp Tần Quyển , nói cho cô biết lựa chọn của anh .

“Tần Quyển , tôi sẽ không ly hôn .”

Đôi môi đỏ mọng của Tần Quyển nhếch lên một cái , giống như đáp án không ngoài ý nghĩ của cô.

“Anh sẽ không thay đổi đáp án sao?”

“Quyết không đổi.”

Tần Quyển nở nụ cười “Vân Phong , anh đánh giá tôi quá thấp , không phải mọi chuyện chỉ cần anh nói là coi như xong.”

“Có ý gì?”

“Anh không nhớ lần hẹn trước của chúng ta sao?”

Vân Phong không đồng tình “Thì sao , tôi lại không có làm gì với cô.”

Vân Phong nói xong ánh mắt chột nặng trĩu , anh thật may mắn vì bản thân chưa phạm phải sai lầm nghiêm trọng nào.

Tần Quyên lại không cho là như vậy “Anh nhầm rồi , quy tắc trò chơi do tôi quyết định , tôi không phải người có thể dễ dàng bị đuổi đi.”

Vân Phong châm chọc cười “Vậy cô muốn thế nào?”

Ánh mắt Tần Quyên còn hơi lưu chuyển , cô cần phải ra biện pháp tốt hơn “Vân Phong , anh thật sự không chịu ly hôn sao?”

“Đúng”

“Anh có thể chịu đựng không gặp tôi , nhớ đến tôi sao ?”

“Có thể.”

Ánh mắt Tần Quyên toát ra vẻ không dám tin , Vân Phong thở thật sâu , sau đó chậm rãi nói cho cô biết “Tần Quyên , tôi thừa nhận sự xuất hiện của cô làm dấy lên một cơn sóng trong cuộc đời của tôi , cô thông minh xinh đẹp , cô có tư chất làm cho đàn ông động tâm , nhưng hiện tại , tôi không ở trong đám đàn ông đấy , sự xuất hiện của cô cũng không phải sai lầm , là lời nhắc nhở cũng để cảnh tỉnh tôi , nếu không có cô , tôi vĩnh viễn sẽ không chân chính hiểu được lòng mình.”

“Lòng của anh ? Đừng nói cho tôi là anh yêu Mặc Mặc “ Tần Quyên hiển nhiên là không tin

Vân Phong nhìn sâu vào trong mắt cô “Tôi không sợ thừa nhận , tôi yêu Mặc Mặc.”

“Là yêu Mặc Mặc , hay là yêu quyền lợi của ban giám đốc ? Hôm đó ở nhà , cha nuôi đã ám chỉ cho anh , sau cuộc họp ban giám đốc cuối năm , anh sẽ chính thức bước vào lớp quyền lợi cao nhất của Tường Gia , anh không bỏ được sự quyến rũ như vậy đi?”

“Tuỳ cô muốn nghĩ như thế nào” Anh không để ý đến lời lên án của Tần Quyên.

Tần Quyên nhìn anh “Vân Phong , biết tôi vì sao tìm tới anh không ? Bởi vì tôi biết anh không phải dạng đàn ông thanh cao , tôi nghĩ mình có thể nắm chắc.”

“Tần Quyên , cô quá thông minh , cô nhìn người cũng rất chuẩn xác , tôi chính là người như vậy . Tôi dám làm dám chịu . Nhưng mà , tôi muốn nói cho cô biết , một người không cần quá thông minh , nhất là một phụ nữ.”

“Anh đang đồng tình với tôi sao?”

“Tôi đây là người bạc tình làm sao hiểu được đồng tình chứ?

Tần Quyên khó thở , cô chán ghét ánh mắt đồng tình toát ra từ anh , cô buộc phải xuất ra một chiêu cuối cùng “Được rồi , để cho tên đàn ông bạc tình anh bạc tình tới cùng đi.”

Vân Phong cảm thấy rất khác thường , anh có dự cảm sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Anh lạnh lẽo nhìn Tần Quyên lấy từ trong túi da một phong thư , rất dày , cô dùng mắt ra hiệu , anh từ từ mở ra , bên trong là một chồng ảnh chụp , ngón tay của anh run rẩy , vẻ mặt tức giận .

Ảnh chụp lại tình hình ngày đó bọn họ ở khách sạn , cô mặc áo ngủ , ánh tay ôm qua hông anh , ám muội dán vào lưng anh ...

Anh đã hiểu , nhưng lại cảm thấy mình xứng đáng “Nói đi , cô muốn thế nào ?”

“Anh cảm thấy sao?”

Vân Phong cười khê , là tự giễu , cũng là cười nhạo

37. Chương 37

37 | Lạnh như băng

Tần Quyển thờ ơ nhìn anh “Tôi đem những ảnh chụp này gửi cho ban giám đốc , anh nói bọn họ còn có thể bỏ phiếu cho anh dịp cuối năm nữa không đây ? Anh còn có thể đi vào lớp lãnh đạo tối cao sao ? Hoặc là ... nếu tôi đem những tấm ảnh này gửi cho Mặc Mặc , anh nói xem cô ta sẽ thế nào?”

Tần Quyển nói rất ung dung , lúc này Vân Phong thật sự sợ hãi.

Bốn năm , Mặc Mặc đối với anh trước nay đều rất tin tưởng , lần này từ nay về sau sẽ không bao giờ nở nụ cười ngọt ngào như ở Prague với anh nữa , cô sẽ như thế nào? Sẽ đề nghị ly hôn sao ?

Tướng Gia lại đẩy lên một cơn sóng lớn ?

Tướng Ngạn Chiêu sẽ tức giận giết anh , Tướng Hàm sẽ dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn anh , sau đó ở trong Tướng Gia không biết nên làm gì , còn cha vợ của anh sẽ thế nào , ngăn chặn toàn bộ tin tức , mắng anh , cướp đoạt tất cả quyền lợi anh đang có ở công ty?

Không , điều này cũng không quan trọng , quan trọng là ... Mặc Mặc .

Sau này Mặc Mặc sẽ không bao giờ thương anh nữa , bởi vì anh khiến cô mất hết hi vọng , cho dù không ly hôn , anh cũng chẳng khác nào mất đi cô . Không được , anh sẽ mất Mặc Mặc , đây mới là chuyện đáng sợ nhất .

Hiện tại cái gì anh cũng không sợ , mất đi quyền thế địa vị thì thế nào , mất đi tư cách đồng sự thì sao , cho dù bị người Tướng Gia trách mắng anh cũng không coi vào đâu , anh chỉ sợ Mặc Mặc từ nay về sau nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lẽo... như thế sẽ đóng băng anh lại!

Khuôn mặt Vân Phong xám như tro , lòng bàn tay chảy ra mồ hôi lạnh , anh thật sự sợ mất cô!

Anh rất lâu không nói lời nào , Tần Quyển thì yên lặng nhìn anh :

Vân Phong ơi Vân Phong , một người làm cho Lão thái gia cả đời không dễ gì khen ngợi một ai chính miệng tán thưởng , một người làm cho Tướng Lực Hành bởi vì tài ba của anh mà quay đầu nhìn đứa con gái ông luôn coi thường , một người ở dưới tình cảnh không có chút gì tiến vào chứng khoán Giang Nam , một người tiến vào tập đoàn tài chính Tướng Gia vì tiền , một người đứng trước mặt một thân chỉ có áo tắm của cô mà lòng vẫn không loạn , hiện tại lại có thể sợ mất đi người vợ anh vẫn tưởng rằng không hề yêu thương mà mồ hôi lạnh chảy ròng ?

Tay Tần Quyển khẽ nắm chặt , anh không yêu vợ mình sao ? Đương nhiên yêu , yêu đến tận cùng , yêu đến mức khiến cô động dung.

Vân Phong không biết làm thế nào trở về công ty , mồ hôi của anh chảy không ngừng , bây giờ anh không thể do dự nữa , lựa chọn của anh chỉ có một.

Ngón tay anh run rẩy vuốt ve bàn làm việc xa hoa , còn cả chiếc ghế xoay , anh nhìn quanh văn phòng , nhìn qua lớp cửa kính , anh gần như đứng ở nơi cao nhất , chỉ cách một bước.

Gần đỉnh như vậy , đã là giấc mộng theo anh từ nhỏ , anh còn nhớ rõ lúc còn rất nhỏ anh đi chân trần lội trong nước , chịu cái lạnh thấu xương chỉ vì đến trường ; anh nhớ rõ anh không đi chơi với bất kỳ bạn học nào , chỉ vì muốn có thêm thời gian đọc sách , vì ngày sau thăng tiến thật nhanh ; anh nhớ lúc học đại học vì không có tiền đi học một chuyên ngành thứ hai , đành phải lén lút trốn dưới gầm bàn học hàng cuối trong phòng học , vất vả chờ suốt cả đêm , chỉ vì muốn học thêm một môn ...

Anh chịu nhiều đau khổ mấy năm nay , anh nhận hết chưa xót không phải vì một ngày sau vượt trội sao ?

Vân Phong lau đi chưa xót nơi khoé mắt , ấn xuống đường dây nóng của thư ký “Tôi muốn lập tức triệu tập ký giả , còn nữa , báo cho các cổ đông khác có mặt .”

38. Chương 38

38 | Rời khỏi

Trong cuộc họp ký giả , đầy những ánh đèn chớp sáng , toàn bộ cổ đông cũng tập trung lại , Vân Phong ngồi ở giữa , vẻ mặt nghiêm túc.

Tướng Ngạn Chiêu ngồi bên phải anh , mày nhíu sâu , anh cũng không biết Vân Phong muốn làm gì , hỏi cũng không nói . Tướng Hàm ngồi bên cạnh anh trai , mắt loé sáng , cô mơ hồ cảm thấy bất an , có lẽ cô nên gọi điện cho Mặc Mặc.

Tần Quyển lặng lẽ ngồi trong đám phóng viên , cô phỏng đoán , cô cũng không hiểu .

Vân Phong nhìn xuống đồng hồ , nhìn quanh một vòng , mọi người đều đã đến đủ.

Anh chậm rãi đứng lên , giọng nói trầm thấp mà nghiêm túc “Bây giờ tôi xin tuyên bố một quyết định quan trọng , ngay bây giờ tôi xin rời khỏi tập đoàn tài chính Tướng Gia , tôi từ bỏ mọi chức vụ đảm nhiệm ở tập đoàn tài chính Tướng Gia , cũng sẽ không tham gia ban giám đốc cuối năm . Đối với quyết định này , nguyên nhân đơn thuần là do cá nhân , xin mọi người đừng tùy tiện suy đoán chủ quan , hi vọng sẽ không mang đến ảnh hưởng bất lợi đến tập đoàn . Điều tôi muốn nói chỉ có như vậy.”

Vừa dứt lời , Vân Phong xoay người , chân dài mở ra , rời khỏi hiện trường . Để lại một loạt xôn xao.

Tướng Ngạn Chiêu chau mày , ứng phó câu hỏi của các cổ đông và phóng viên ; Tướng Hàm cầm lấy điện thoại , gọi cho Mặc Mặc ; Tần Quyển khiếp sợ đứng tại chỗ , cô không thể ngờ được Vân Phong lại đoạn tuyệt đến thế , nhất định là anh nghĩ làm như vậy thì cô sẽ không tiếp tục dây dưa với anh nữa.

Tần Quyển nghĩ , cô nên nói cho Vân Phong ảnh chụp này cô đã thiêu huỷ , tính cả phim ảnh đã hoá thành tro từ lâu .

Nhưng mà , bây giờ nói ra còn có ý nghĩa gì chứ ? Tần Quyển lặng lẽ rời đi .

Vân Phong rất vô trách nhiệm thong thả bước ra khỏi hội trường , anh đi khỏi toà nhà cao chọc trời của tập đoàn tài chính Tướng Gia , quay đầu liếc mắt nhìn lên một cái , thật cao , lại cúi đầu nhìn bóng mình in trên mặt đất , cười khổ.

Nhưng mà , thật dễ dàng , thân thể của anh dường như cũng nhẹ nhàng phiêu đảng , trước lúc rời đi anh không thu dọn đồ gì trong văn phòng , ngoài ảnh chụp chung với Mặc Mặc đặt trên bàn làm việc.

Anh nhìn khung ảnh trong tay , ngón tay vuốt ve khuôn mặt của Mặc Mặc trên ảnh , Mặc Mặc , anh làm như vậy , em có thể tha thứ cho anh không?

Anh đi đến khúc quanh của ngã tư đường , ngạc nhiên sửng sốt , “Mặc Mặc ...”

Cô nhìn anh , không nói lời nào , cả người toả ra hơi lạnh .

Anh tiến lên muốn nắm tay cô , lại bị cô hất ra , anh mở to mắt , Mặc Mặc chưa từng cự tuyệt anh , đây là lần đầu tiên .

Mặc Mặc mở miệng , ngữ khí vội vàng “Vì sao không nói cho em anh muốn ra quyết định này ? Vì sao không nói ? Anh tính khi nào thì nói cho em biết ? Anh rốt cuộc là nghĩ thế nào ? Anh quên rằng tiền vào tầng cao nhất của ban giám đốc là giấc mộng của anh sao ? Anh khổ sở chịu đựng nhiều năm như vậy không phải vì ngày này sao ? Anh lấy em không phải vì có ngày sẽ như thế này sao?”

Người Vân Phong cứng đờ , anh nghe rất rõ ràng một câu cuối cùng cô nói . Tim của anh giống như tắc nghẽn , không thể tin được đây là Mặc Mặc cùng giường chung gối bốn năm với anh , đây tuyệt đối không phải cô .

“...Mặc Mặc ... Em hãy nghe anh nói...”

Cô không ngừng lại , sắc mặt tái nhợt nhìn anh .

“Mặc Mặc , em đừng như ấy , em như vậy khiến anh cảm thấy xa lạ ...”

“Xa lạ ? Bởi vì em không dịu dàng ngoan ngoãn như trước sao? Bởi vì em không tin tưởng nghe anh nói cái gì sao? Bởi vì em không giả vờ ngu ngốc với anh sao?”

Mặc Mặc không thể tự kiềm chế được , nước mắt chảy xuống , rơi vào trái tim anh , thứ chất lỏng kia thật mát , thật lạnh lẽo .

39. Chương 39

39 | Giả vờ

“Vân Phong , em đều biết , anh lấy em không phải vì yêu , chẳng qua là bởi vì em là con gái Tưởng Gia , lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là anh cố ý , lần thứ hai gặp nhau là định trước , lần thứ ba , lần thứ tư ... Toàn bộ đều là giả cả , anh luôn gạt em , Vân Phong , anh cho rằng tất cả đều nằm trong lòng bàn tay anh , nhưng mà , em không ngốc , mỗi một người phụ nữ đều có sự nhạy cảm cần phải có , em đoán chồng của mình có phải không yêu mình hay không , bốn năm nay , em giữ im lặng , không phải em không biết chân tướng ... Em chỉ giả vờ không thấy , sống trong giả dối .”

“Em nói cái gì?” Thân thể Vân Phong dao động , một trận thiên hôn địa ám đánh úp tới , khiến anh gần như không đứng vững “Mặc Mặc , em biết giả bộ ?”

“Đúng . Anh đang diễn kịch , em cũng vậy . Em biết tất cả , thậm chí biết anh thích Tần Quyển.”

“Không...”

Ngữ điệu của Mặc Mặc lên cao “Em biết ! Bắt đầu từ sau ngày sinh nhật của cha , anh liền say mê cô ta , em biết giữa hai người có chuyện dấu diếm , em biết hai người từ đó đến nay thường xuyên hẹn hò , em biết lần anh ... sai hẹn lễ kỷ niệm kết hôn , em biết anh đi gặp cô ta ... Cái gì em cũng biết...”

Vân Phong khiếp sợ nói không ra lời , anh không muốn giải thích thực ra giữa anh và Tần Quyển chưa có gì , bởi vì anh đã làm trái tim cô tổn thương từ lâu .

“Em sợ hãi , thậm chí em còn sợ anh sẽ đề nghị ly hôn , cho nên gần như bốc đồng , thất thường xin anh cùng em đi du lịch Prague , em chỉ muốn tạm thời làm anh quên cô ta ... Em đề tiện chứ , em còn ở trong pháo đài Prague có gắng nhắc nhở anh , ngàn vạn lần đừng làm chuyện điên rồ , chỉ vì muốn giữ anh lại ... Vân Phong , anh không thể ngờ được đi , chính anh cũng không ngờ được , em lại diễn kịch với anh , em dùng bộ dạng không biết gì gần như một tờ giấy trắng , em cũng biết giả vờ , em cũng biết thủ đoạn đùa giỡn...”

Càng nói về sau , trong ngữ khí của cô càng lộ vẻ chán ghét chính mình , anh muốn đưa tay lau nước mắt của cô nhưng cánh tay lại dừng ở giữa không trung .

Thật lâu sau , Mặc Mặc mở miệng “Anh tuyên bố rời khỏi công ty , là bởi vì Tần Quyển sao ?”

Vân Phong không nói gì , suy nghĩ đáp án thật sự của vấn đề này là bởi vì Tần Quyển bức bách , hay là bởi vì anh không muốn ly hôn .

“Là bởi vì cô ta dọa anh sao? Cô ta muốn anh và em ly hôn ? Trên tay cô ta có chứng cứ?... Vân Phong , vì sao không đồng ý ? Vì sao không trực tiếp ly hôn cùng em ?”

Mặc Mặc hít sâu một hơi , nói tiếp “Anh sợ tổn thương em sao? Không sao , em không sợ , thực ra em rất kiên cường , chỉ là anh không biết mà thôi ; hay là anh sợ anh em và chị em không tha cho anh ? Thực ra cũng không có gì quan trọng , bọn họ đều rất yêu em , chỉ cần em nói là em đưa ra đề nghị ly hôn , bọn họ sẽ không làm khó cho anh ; còn ... còn về phần cha , Tần Quyển cũng là con gái của ông , có lẽ cha sẽ chấp

nhận quan hệ của hai người ... Cho nên , điều này đều không thành vấn đề , cho nên ... Vân Phong , chúng ta ly hôn đi.”

Gần từng tiếng , Mặc Mặc nói ra lời nói đau thấu lòng.

Vân Phong cuối cùng cũng bình tĩnh từ trong nỗi sợ “Không . Anh không muốn ly hôn.”

Mặc Mặc nhắm mắt lại , thực ra cô cũng không muốn.

Cô sai rồi , cô từng nghĩ mình có thể lợi dụng thân phận con gái Tưởng Gia mà trói chặt anh , nhưng hiện tại anh lựa chọn như vậy , so với việc anh rời đi càng làm cô khổ sở hơn , cô biết lý tưởng và khát vọng của anh , cô không thể để mình ngăn cản anh .

Mặc Mặc cắn răng , nói ra lời nói không thật lòng . “Nhưng em muốn ly hôn , bởi vì em mệt rồi , em không muốn tiếp tục đóng kịch nữa.”

40. Chương 40

40 | Khẩn cầu

“Không .” Vân Phong gần như là khẩn cầu.

“Mặc Mặc , anh xin em , được không?... Anh thừa nhận , ah là tên khốn , lúc đầu là anh cố ý tiếp cận em , anh cưới em là bởi vì tìm đến con đường tắt làm quan , bốn nay nay anh cũng chỉ xem em là một người vợ bình thường , anh cũng thừa nhận khi đó là anh động tâm với Tần Quyển , Mặc Mặc , anh biết bây giờ có nói những lời này cũng vô dụng , nhưng anh muốn nói cho em biết , anh và Tần Quyển chưa làm việc gì , ngày hôm đó anh đi đến chỗ hẹn với cô ấy , cô ấy còn chụp ảnh lại , sau khi chúng ta từ Prague trở về , cô ấy lại uy hiếp anh , khi đó anh mới biết điều anh sợ hãi thực sự là gì , anh không sợ mất đi quyền lợi địa vị , anh chỉ sợ mất đi em , cho nên , anh không muốn ly hôn , anh thà từ chức , anh cũng khinh bỉ chính mình ... Mặc Mặc , anh biết mình không có tư cách , nhưng anh xin em , xin em đừng rời khỏi anh ...”

Mặc Mặc ngơ ngác nghe lời anh nói , không trả lời.

“Mặc Mặc , anh không có cách nào nói cho em biết anh yêu em từ khi nào , bởi vì ngay cả chính anh cũng không biết , nhưng mà ... đây là sự thật ...”

“Vân Phong , yêu một người là không giữ lại chút gì , anh thậm chí còn không chịu để cho em biết thân thế và bối cảnh của anh , em hoàn toàn không biết gì về anh , như vậy anh còn có thể nói anh yêu em sao?”

Vân Phong nhắm mắt , ký ức đau khổ đánh úp tới “Mặc Mặc , em đồng ý đi cùng anh tới một chỗ không ? Anh có một câu chuyện rất dài muốn nói.”

Mặc Mặc không nói gì , chỉ gật đầu.

Vân Phong dẫn theo Mặc Mặc rời đi , nhưng anh không lái xe , cũng không gọi xe , Mặc Mặc chỉ đi theo sau anh , anh dẫn cô đi vào một trạm xe , Vân Phong lấy tiền lẻ mua hai vé , anh gần như nhút nhát kéo tay Mặc Mặc , đỡ cô lên xe , anh biết đây là lần đầu tiên cô đi xe buýt.

Xe khởi động , chạy trên đường gập ghềnh , người trong xe theo từng đợt xóc nảy của xe mà lay động , rất khó chịu , Mặc Mặc nhìn quang cảnh ngoài cửa sổ , mây càng lúc càng chặt .

Qua một lúc rất lâu , cuối cùng xe cũng dừng lại , Vân Phong dẫn theo Mặc Mặc xuống xe , anh nhìn thoáng qua đôi giày trên chân Mặc Mặc , lắc đầu “Mặc Mặc , đi lên , anh công em đi.”

“Cái gì?” Mặc Mặc không hiểu ý của anh .

“Giày của em không thích hợp đi đường núi.”

Vân Phong vừa nói xong , Mặc mặc mới phát hiện bọn họ hiện tại đang ở trong một vùng ngoại ô , phía trước dường như không có đường , cô muốn từ chối đề nghị của Vân Phong , nhưng lại nhìn thấy anh đã cúi lưng xuống thì không biết nói gì.

Mặc Mặc cảm động muốn khóc , vì sao vào lúc này anh còn muốn đối tốt với cô như vậy , cô giả bộ thoải mái nói giọng “Em cũng nặng đấy.”

“Anh không sợ.”

Sau đó , hai tay Mặc Mặc đặt lên trên bờ vai của anh , Vân Phong công cô lên , đi trên nơi anh đã muốn rời xa rất lâu rất lâu.

Đương đi quả thực rất gian nan , bước chân của Vân Phong vẫn mạnh mẽ , Mặc Mặc không biết bởi vì lưng anh công theo cô làm anh cẩn thận , hay là , cái nguyên nhân cô không dám chứng thật kia – con đường này anh rất quen thuộc .

Cổ Vân Phong truyền đến hơi thở của Mặc Mặc , anh biết cô muốn hỏi , anh dứt khoát nói trước”Mặc Mặc , hôm nay anh sẽ nói hết toàn bộ cho em biết ...”

“ ... ”

41. Chương 41

41 | Đã qua

“Mặc Mặc , con đường hiện tại chính là con đường trước đây mỗi ngày anh đều phải đi qua , đầu kia là nhà của anh , còn bên kia là trường học . Mỗi ngày anh đều mất hơn hai giờ để đến trường , nhưng cho dù mưa gió , anh cũng không đến muộn , bởi vì anh biết chỉ có học mới có thể làm mình vượt lên mọi người , mới có thể thoát khỏi nơi này...”

Vân Phong nói đến đây thì ngừng , Mặc Mặc cũng không hỏi lại , chỉ yên lặng nghe tiếng anh thở , còn nghe thấy được âm thanh đau đớn tận đáy lòng anh .

Cuối cùng , bọn họ tới nơi , Vân Phong đặt Mặc Mặc xuống , ở trước mắt bọn họ chính là một thôn xóm cũ , khiến người ta cảm thấy hoảng vắng và nghèo đói.

Tốp năm tốp ba mấy cụ già ngồi trước cửa mấy cái nhà nát , trên mặt nếp nhăn che kín lộ vẻ bi thương , đốm đen trên ngón tay hiện lên cả đời vất vả của bọn họ .

Vân Phong dẫn Mặc mặc đi đến một ngõ nhỏ , nơi này còn có cả cỏ dại mọc . Một cái nhà cũ đã bỏ hoang từ lâu , kết một tiếng , Vân Phong đẩy cửa ra.

Anh hít một hơi thật sâu , đi vào.

Mặc Mặc cũng đi vào.

Mặc Mặc gần như không thể tin vào mắt mình , bên trong còn nhìn bắt mắt hơn cả bên ngoài , cô không thể tin được đây cũng có thể gọi là một căn nhà.

Vân Phong lại nói với cô “Nơi này chính là nhà anh . Anh từng sinh ra ở đây , sống ở đây mười năm ... Anh cũng đã từng là một đứa bé vui vẻ , anh có một cặp cha mẹ yêu thương mình , bọn họ đem tất cả những thứ bọn họ có cho anh , không phải trời sinh đã có nhiều duyên như vậy ...”

Vân Phong nhắm mắt lại , giống như không muốn trở về đoạn ký ức không thể chịu nổi kia “Có lẽ vì thật sự quá nghèo , có lẽ vì cha quá yêu anh , ông nghĩ làm thế nào mới có thể cải thiện hoàn cảnh trong nhà , nhưng ông lại đi lầm được , có một ngày ông lén bán hết tất cả mọi thứ trong nhà , mới có một chút tiền liền đi đánh bạc , lại trúng bầy của sòng bạc , thua đến trắng tay , ông lao đảo đi về nhà , cãi lộn một trận lớn với mẹ ... Sau đó , đêm hôm đấy ông cô độc ngồi ngoài cửa.

Anh và mẹ đều nghĩ rằng ông đang sám hối , nhưng không biết nửa đêm ông đã rời đi , không ngờ ông lại đi đến sòng bạc , xảy ra tranh chấp với mấy người ở đó , một đám côn đồ đánh cha anh gần chết , cả người ông đầy vết thương , ông cầu xin bọn họ đem tiền trả lại cho ông , người ta đương nhiên không chịu , cha anh liền rút một con dao mang từ nhà ra , bổ về phía đám người ... Kết quả hai chết một bị thương.

Cứ như vậy ông bị cảnh sát mang đi , sau đó không về được , chỉ còn lại mẹ anh khóc đến ngất đi , và anh sợ hãi phát run . Năm đó , anh chỉ có tám tuổi.

Sau này , cuộc sống của anh và mẹ càng lúc càng khó khăn , bà không thể chấp nhận được sự thật là bố anh đã đi , còn những người trong thôn thì gạt bỏ và châm chọc mẹ con anh , từ lúc đó trở đi trên con đường của anh đều in một dấu vết vĩnh viễn không thể xóa đi , anh là con trai của dân cờ bạc , con trai của kẻ sát nhân ... Sức khỏe của mẹ càng ngày càng kém , uất ức mà chết . Năm đó , anh tám tuổi.

Từ đó , anh ở một mình trong gian nhà trống rỗng này hai năm , khi tất cả sợ hãi kéo tới , anh chỉ một mình ôm cái túi sách cũ nát kia , sách giáo khoa ở trong đó trở thành cây cỏ cứu mạng duy nhất của anh ...

Rồi anh rời khỏi nơi này , anh tự nói với mình sẽ không bao giờ ... quay trở lại đây ...”

42. Chương 42

42 | Phong ba

Vân Phong xoay người , cố nén nước mắt , lại thấy nước mắt Mặc Mặc ngang dọc , cô nhẹ nhàng khóc , lấy tay che miệng lại , không muốn phát ra tiếng . Chỉ có hai vai run rẩy , biết rằng giờ phút này cô đang bị thương .

Vân Phong lọc cổ họng xong mới nói tiếp “Câu chuyện đằng sau chính là một tên tiểu tử nghèo không có chút thân phận bối cảnh làm thế nào để học , làm thế nào nằm mơ trở thành nhân vật nổi tiếng vượt trội hơn người , sau đó ... Anh gặp được em...”

Ánh mắt Mặc Mặc ảm đạm dần , cho nên anh tìm tới cô , cho dù đã biết từ lâu , nhưng vẫn khổ sở đau lòng .

Ánh mắt của Vân Phong cũng ảm đạm như cô “Bữa tiệc lần đó , anh và Sở Khinh Dương cùng đi , bọn anh là bạn học cùng đại học , còn là bạn cùng phòng , anh nói hết tất cả mọi chuyện của anh cho cậu ta , cậu ta là người đầu tiên biết bí mật của anh . Lần đầu tiên nhìn thấy em , anh liền biết anh muốn em , anh tin tưởng em chính là người con gái giúp anh đi đường tắt.”

Mặc Mặc quay mặt đi , Vân Phong cười khổ.

Anh tự giễu “Anh cho là mình đã nắm chắc , có thể nắm chặt em , lại quên mất mình cũng chỉ là một con người bình thường . lần đầu tiên gặp em , anh nghĩ em chỉ là công cụ của anh , nhưng lại không biết anh đã bị nội tâm bên trong em cuốn hút.”

“Cuốn hút ? Em?”

“Đừng kinh ngạc , anh không rõ đó là cảm giác gì , chỉ biết đây là thật , Mặc Mặc , anh nhìn thấy một mình em đứng trên lầu , lẳng lặng nhìn rèm che pha lê , thậm chí anh còn có thể đọc được nội tâm em khi đó , cô gái kia thực yếu ớt , thật đáng thương , cô không nên xuất hiện ở trường hợp như vậy , cô không nên sinh ra ở Tưởng Gia.”

Vân Phong quay đầu , nhìn mặt tường ảm mốc , nói tiếp “Cho nên , anh tự cho là đúng , là cho cô ấy trở thành vợ của anh . Nhưng , anh cưới cô ấy , lại không cho cô ấy thứ cô ấy muốn nhất ... Thậm chí còn nghĩ rời khỏi cô ấy , anh làm tổn thương một người con gái thuần khiết nhất , anh bắt cô ấy học cách đóng kịch giống như mình , tội lỗi của anh quá nặng ... Đến khi ... không còn cách nào có thể vãn hồi , anh lại nhận ra , anh yêu cô ấy ... Anh có thể không cần bất cứ thứ gì , nhưng không muốn mất đi cô ấy ...”

Vân Phong nhìn mặt tường , Mặc Mặc nhìn bóng lưng của anh , cả hai không nói gì.

Ở thôn xóm yên tĩnh này , ở trong gian nhà cũ nát , chỉ có tĩnh lặng.

Bọn họ đều không biết điện thoại trong túi mình đã được gọi vô số lần , bọn họ lại không nghe thấy , chẳng qua là bởi vì nơi này quá xa , tín hiệu không tốt.

Ở Tưởng Gia , lúc này đang tấu lên một trường phong ba.

Tưởng Lực Hành ngồi đứng ngồi không yên , ông đốt xì gà lên , hút thuốc , nhưng nhả không hết tức giận trong lòng.

Tưởng Ngạn Chiêu và Tưởng Hàm , Tần Quyển ngồi ở trên ghế salon , giữ im lặng .

Tưởng Lực Hành nhăn mày lại , liên tục nhìn đồng hồ “Vẫn không thể liên lạc với Vân Phong và Mặc Mặc?”

Tưởng Ngạn Chiêu lắc đầu “Con đã gọi rất nhiều lần , đều nói là bọn họ ngoài vùng phủ sóng.”

Tưởng Lực Hành tức giận đập bàn “Rốt cuộc là đang làm cái gì đây?”

Tưởng Hàm nhìn thấy cha tức giận , trong lòng rất nghi hoặc “Cha có chuyện gì sao ? Con biết ngày hôm nay đưa ra quyết định từ chức khiến cha tức giận , nhưng mà .. Không đến mức , trừ phi cha còn có nguyên nhân khác.”

Tưởng Lực Hành gật đầu “Đúng vậy , Vân Phong và Mặc Mặc chỉ là chuyện vợ chồng cãi nhau , còn chuyện của ta thì liên quan đến sống chết của Tưởng Gia.”

43. Chương 43

43 | Tuyệt mật

Lúc Mặc Mặc và Vân Phong trở lại nội thành thì đã là chín giờ tối.

Bọn họ còn chưa kịp nói chuyện của mình , điện thoại của Vân Phong đã vang lên không ngừng .

“Alô , cha ? ... Con đã biết , chúng con lập tức trở về.”

“Là cha gọi tới sao?”

“Đúng”

Sắc mặt của Mặc Mặc có chút thay đổi “Nhanh như vậy mà cha đã biết sao...”

“Không phải vì chuyện của chúng ta , là công ty xảy ra chuyện .”

“Cái gì?”

“Trong điện thoại cha cũng không nói rõ ràng , chỉ bảo chúng ta nhanh về nhà , ông đã tìm chúng ta mấy giờ rồi.”

“Nhất định đã xảy ra chuyện lớn...”

Mặc Mặc liếc mắt nhìn Vân Phong một cái , “Chúng ta về xử lý chuyện công ty trước , còn chuyện của chúng ta ... Trước đừng tìm cha nói.”

“Ừm”

Vân Phong thở dài , anh không biết đây là cơ hội cho anh và Mặc Mặc đi , hay là một khảo nghiệm lớn hơn đối với bọn họ .

Vân Phong và Mặc Mặc cuối cùng cũng trở về Tưởng Gia , sắc mặt mỗi người đều nặng nề.

“Cha , đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tưởng Lực Hành ngẩng đầu liếc mắt nhìn bọn họ “Vân Phong , ta không hỏi giữa con và Mặc Mặc xảy ra chuyện gì , đi đâu , vì sao con từ chức ta cũng không truy cứu , hiện tại ta có một chuyện liên quan đến sự tồn vong của Tưởng Gia cần tuyên bố.”

Tưởng Lực Hành vừa nói khỏi miệng , tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn nhau .

“Ngày hôm nay Tưởng Gia bị mất một tài liệu trong két bảo hiểm của công ty . Không thể tưởng tượng nổi , thủ pháp gọn gàng , không tác động đến cơ quan nào , cũng không bị máy theo dõi quay được.”

Vân Phong liếc mắt nhìn qua Tưởng Ngạn Chiêu , trên mặt anh cũng biểu hiện hoàn toàn không biết gì cả.

Tưởng Lực Hành nói tiếp “Đến bây giờ đã không còn gì có thể che giấu , phần tài liệu bị mất đi là một hồ sơ bí mật , ghi lại tài liệu Tưởng Gia đáng đáng đến mua bán ma túy và bí mật rửa tiền.”

Kinh hãi nhất chính là Mặc Mặc “Cha , ý của người là nói Tưởng Gia làm giao dịch ma túy và rửa tiền?”

Tưởng Lực Hành gật đầu “Đúng vậy , rất nhiều năm rồi.”

Tưởng Hàm cũng khiếp sợ “Ông nội biết không?”

Tưởng Lực Hành không đáp hồi lại “Con cảm thấy thế nào?”

Tưởng Hàm đã hiểu , đương nhiên biết , Tưởng Gia đều do một tay ông nội khổng chế.

Tưởng Lực Hành nói tiếp “Đây là bí mật , là tuyệt mật . Ngoài trừ ta đang có mặt ở đây ra , còn có mấy vị đại lão gia ở cấp quản lý cao nhất của ban giám đốc biết , nhiều năm qua chúng ta luôn duy trì quan hệ hợp tác . Vốn định sau cuộc họp ban giám đốc cuối năm ta tính thay đổi nhân viên , ta và mấy đại lão kia đều già rồi , cần đem những thứ này giao ấy người trẻ tuổi các người , Ngạn Chiêu , Vân Phong , Tưởng Hàm , nếu như sau này có thể , cũng chính là Tần Quyển . Ta muốn cho các người đồng vai gánh vác trọng

trách này , nhưng hiện tại mọi chuyện có thay đổi bất ngờ , chúng ta nhất định phải chuẩn bị thật tốt , đối mặt với tai hoạ lần này.’

Vân Phong và Mặc Mặc nhìn nhau , trong lúc nhất thời khó có thể tiêu hoá được sự thật kinh người này.

Tướng Gia phong quang vô hạn lại làm những giao dịch như thế này ở sau lưng , Vân Phong càng ngạc nhiên hơn nữa , khó trách anh phải qua bốn năm mới có cơ hội tiến vào cấp quản lý cao nhất của Tướng Gia , thì ra ở đó có cất giấu một bí mật động trời . Đừng nói là anh , mà ngay cả Tướng Ngạn Chiêu và Tướng Hàm cũng không biết.

44. Chương 44

44 | Thông gia

Tướng Ngạn Chiêu trầm mặc một hồi “Cha , tài liệu đã mất đi , con nghĩ tìm về cũng chẳng có giá trị gì mấy , bí mật đã tiết lộ ra ngoài , bây giờ điều chúng ta có thể làm chính là làm thế nào để ổn định vị trí.”

Tướng Hàm gật đầu “Con cũng nghĩ như vậy , cha , nếu người có thể ngồi ở đây thì chúng tôi chỉ một phần tài liệu đây còn chưa đủ để đưa Tướng Gia vào chỗ chết , tiếp theo chúng ta cần phải làm như thế nào?”

Vân Phong thực sự bội phục Tướng Hàm , suy nghĩ và sức quan sát của cô đều không tầm thường.

Vân Phong lập tức mở miệng “Cha , người nói thẳng đi , chúng con sẽ đoàn kết nhất trí.”

Tướng Lực Hành suy tư một chút “Tướng Hàm nói rất đúng , phần văn kiện kia không đủ để làm cho Tướng Gia thay đổi hoàn toàn , nhưng từ bây giờ chúng ta phải hết sức cẩn thận . Hiện tại Tướng Gia cần ổn định công ty , chuyện này bây giờ không có người ngoài biết , chúng ta phải làm như không có việc gì , duy trì hoạt động của Tập đoàn tài chính Tướng Gia bình thường , nhưng mà ta muốn nói cho các con biết là chúng ta tạm thời không thể tiếp tục giao dịch ngầm , cho nên tài chính của chúng ta không còn sung túc như trước . Đầu tư của Tướng Gia ở châu Mỹ và châu Âu đã triển khai được bảy phần , muốn thu hồi lại là không thể nào , chỉ có tiếp tục , nhưng còn đường này rất gian nan , chúng ta cần có tiền xuất vốn tài chính , hiện tại Tướng Gia cần nhất chính là tiền.”

Tướng Ngạn Chiêu bổ sung thêm “Không chỉ là vốn đầu tư trước kia , mà đối với cơ hội mới Tập đoàn tài chính Tướng Gia cũng không thể lùi bước , nếu không sẽ dẫn tới nghi kỵ , đến lúc đó thì phiền toái.”

Vân Phong nhớ tới một việc , dường như càng thêm nguy cấp “Trong tay tôi hiện tại có một hạng mục , cần lập tức hoạch định , sẽ vận dụng rất nhiều tài chính.”

Mặc Mặc không hiểu nhiều lắm chuyện của công ty , nhưng mà chuyện Vân Phong nói cô cũng biết “Phong , anh nói đến chuyện hợp tác của Tướng Gia và Sở Gia?”

Vân Phong gật đầu “Đúng , lúc trước anh và Sở Khinh Dương đã bàn qua , cơ bản là không có vấn đề gì , nhưng Sở Gia không phải Sở Khinh Dương một mình làm chủ , ngộ nhỡ trong quá trình đầu tư xuất hiện sơ suất gì , Tướng Gia và Sở Gia đề phiền phức , Sở Khinh Dương cũng khó thoát tội.”

Tướng Ngạn Chiêu đang nhớ lại người tên Sở Khinh Dương này “Vân Phong , quan hệ của cậu và Sở Khinh Dương không phải tốt lắm sao ? Hắn ta là người thế nào?”

“Cá nhân cậu ta đương nhiên không thành vấn đề , chỉ là chuyện Sở Gia bây giờ không phải tự hắn là chủ , hắn là đứa con được coi trọng nhất , nhưng mấy đứa em của hắn luôn ham muốn vị trí của hắn , hắn cũng rất khó làm , tôi nghĩ tôi mở miệng , hắn sẽ không cự tuyệt , nhưng mà , Sở Khinh Dương thiếu một lý do thuyết phục những người khác trong Sở Gia . Chỉ bằng vào việc chúng tôi là bạn bè thì không đủ trọng lượng .”

Tướng Hàm thấu hiểu một chút đạo lý “Vân Phong , cậu xác định Sở Khinh Dương chịu giúp chúng ta ?”

Vân Phong gật đầu “Chỉ cần tôi mở miệng , cậu ta nhất định sẽ làm.”

Tướng Ngạn Chiêu đã hiểu “Tôi hiểu ý của cậu , hai người mặc dù là bạn tốt , nhưng cậu ta chịu hỗ trợ những người khác trong Sở Gia cũng chưa chắc chịu , ngộ nhờ xảy ra chuyện gì , cậu ta không những không giúp được chúng ta mà còn bị liên lụy theo.”

Mặc Mặc nhìn Vân Phong , “Phong , phải là lý do gì mới có thể để Sở Khinh Dương thuyết phục những người khác trong Sở Gia? Nhưng vẫn phải giữ bí mật của Tướng Gia?”

Tướng Hàm không đợi Vân Phong mở miệng , nói ra biện pháp “Biện pháp tốt nhất đương nhiên là liên hôn.”

“Liên hôn ?”

Khoé miệng Tướng Hàm hiện lên nụ cười lạnh “Vân Phong , có thể cho tôi số điện thoại của Sở Khinh Dương không?”

Mặc Mặc kinh ngạc “Chị , chị muốn làm gì ?”

Tướng Hàm nhún mày “Hỏi xem hắn có đồng ý lấy chị hay không!”

45. Chương 45

45 | Dạ đàm

Tướng Hàm nói xong nhanh nhẹn đi , Mặc Mặc mở to mắt chờ đợi.

Vân Phong và Tướng Ngạn Chiêu nhìn nhau một cái , cười một tiếng

Tướng Lực Hành gật đầu “Không hổ là Tướng Hàm , nó đúng là con cừu đen* của nhà này.”

* ý chỉ người thích nghi tốt nhất

Vân Phong trầm nghĩ trong lòng “Sở Khinh Dương ơi Sở Khinh Dương , cậu nằm mơ cũng không nghĩ ra , con cừu đen của Tướng Gia lại tìm tới anh ! Người anh em , cậu phải cẩn thận rồi.

Cuộc họp gia đình tiến hành đến rất khuya , Tướng Lực Hành nhìn thời gian “Cũng đã muộn rồi , Mặc Mặc , con và Vân Phong ở lại đây ngủ đi.”

Mặc Mặc nhìn Vân Phong “Vâng thưa cha”

Tướng Lực Hành lại nhìn Tần Quyên “Con cũng ở lại đi , sáng mai mọi người cùng đi tới công ty.”

Tần Quyên gật đầu “Con biết rồi , cha nuôi”

Đêm khuya

Vân Phong và Mặc Mặc đi vào phòng.

“Đây là phòng ngủ của em trước khi kết hôn” Mặc Mặc nhìn trang trí bên trong không thay đổi , xúc động vô cùng.

Vân Phong nhìn về phía giường , nghĩ xem mình có cần trải đệm nằm dưới đất hay không , anh không biết Mặc Mặc còn đồng ý cùng giường chung gối với anh không nữa.

Nếu đêm nay bọn họ quay về nhà , anh nhất định sẽ ngủ ở phòng khách , nhưng mà bây giờ , ở trước mặt cả nhà...

Mặc Mặc đi đến trước cửa sổ “Đã muộn rồi , anh tắm trước đi.”

“Ừ”

Vân Phong chậm rãi đi vào phòng tắm , còn mình cô đứng trước cửa sổ nhìn về bóng đêm xa xăm.

Mặc Mặc nhìn lên bầu trời đêm mênh mông “Làm thế nào đây ? Chúng ta còn như một đôi vợ chồng sao ? Cuộc hôn nhân này còn có thể duy trì bao lâu?”

Cô không có đáp án , có lẽ chờ Tưởng Gia vượt qua khủng hoảng lần này , bọn họ cũng nên tan đi?

Anh nói anh yêu cô , nhưng mà...

Mặc Mặc lắc đầu , vứt bỏ những suy nghĩ lung tung đi .

Cô nhẹ nhàng mở cửa phòng , đi đến bên cạnh , đó là phòng của Tưởng Hàm.

“Chị ? Chị còn thức không?”

Không ai lên tiếng.

“Cô ấy chưa về đâu” Sau lưng Mặc Mặc vang lên tiếng Tần Quyển.

Mặc Mặc quay đầu lại , cô có chút không được tự nhiên , cô và Tần Quyển trực tiếp tiếp xúc thực ra cũng không nhiều , lúc này lại ...

“Cô cũng tới tìm chị ấy?” Mặc Mặc khẽ hỏi.

Tần Quyển gật đầu “Nói thật , tôi cũng rất lo lắng cho cô ấy.”

Mặc Mặc lộ ra nụ cười thản nhiên “ Nếu chị ấy biết nhất định sẽ rất cảm động.”

Tần Quyển hạ mắt xuống “Mặc Mặc , chúng ta có thể nói chuyện không?”

“Hả?.. Được.”

“Đến phòng tôi đi.”

Mặc Mặc đi theo Tần Quyển vào trong phòng của cô , đây là một phòng khách khác , không biết vì sao trong lòng Mặc Mặc có điểm không dễ chịu , chỉ là bởi vì Tần Quyển ngủ ở phòng khách ?!

Thông minh như Tần Quyển , cô ta sao có thể không nhìn ra vẻ thông cảm của Mặc Mặc đối với mình , cô ấy rất thiện lương , khó trách Vân Phong lại yêu không rời được.

“Mặc Mặc , tôi tìm cô có hai chuyện , thứ nhất , tôi muốn nói xin lỗi với cô.”

Mặc Mặc nhìn cô ta , cười nhạt “Đây không phải lỗi của cô.”

Tần Quyển trầm mặc một chút “Thứ hai , tôi nghĩ cô nên khuyên Tưởng Hàm , đừng lấy hạnh phúc cả đời của mình làm tiền đặt cược.”

Mặc Mặc rất bất ngờ cô sẽ nói chuyện này , “Chị ấy là vì Tưởng Gia , tôi và chị từ nhỏ lớn lên cùng nhau , chuyện chị ấy đã quyết định không ai có thể thay đổi”

Tần Quyển có chút thất vọng , cắn môi “Là vậy sao...”

46. Chương 46

46 | Nội gián

Sau khi nói chuyện đơn giản , Tần Quyển nhìn bóng lưng Mặc Mặc rời đi , suy nghĩ về lời của cô , Tần Quyển lẩm bầm “Con gái Tưởng Gia quả thật là không giống nhau . Tưởng Hàm quyến rũ và quyết đoán , Tưởng Mặc bình tĩnh và kiên cường ... Còn mình ...” Trong lòng mang theo một nét buồn bã không người nào có thể hiểu.

Mặc Mặc quay trở lại phòng , thấy Vân Phong vẫn ngồi ở trên ghế salon ,cô nhẹ nhàng nói “Em và Tần Quyển nói chuyện một lát , anh ngủ trước đi.”

Vân Phong nhìn bóng cô đi vào phòng tắm , anh quay về giường , nghĩ lại một ngày trải qua bao nhiêu chuyện không thể tưởng nổi , có mỗi hơn nữa cũng không bằng tâm sức tiêu tụy tới một , nhưng lại không hề buồn ngủ.

Một lát sau , Mặc Mặc đã đi ra , cô ung dung đi đến bên giường , nằm cạnh anh “Phong , anh nói xem , Tưởng Gia lần này sẽ không có việc gì chứ?”

Ánh mắt Vân Phong sâu xa “Hi vọng không có . Chỉ có điều...”

“Chỉ có điều rất khó thoát đúng không?”

“Đúng vậy . Bằng không cha sẽ không khấn trương như vậy , vừa rồi em có nhìn thấy ánh mắt của ông không?”

“Có . Từ nhỏ nhỏ đến lớn em chưa từng nhìn thấy vẻ mặt ông khấn trương như vậy , ông chỉ là muốn cổ vũ mọi người đoàn kết nhất trí cùng vượt qua cửa ải khó khăn này , cho nên mới cố gắng giữ vững . Lúc này em đi tìm chị , chị ấy vẫn chưa về , không biết chị ấy có thật là đi tìm Sở Khanh Dương không ?

Khoé miệng Vân Phong khẽ cười “Sở Khanh Dương lần này khó có thể thoát.”

“Hả ? Ý của anh là chị có thể thuyết phục anh ta , còn gả cho anh ta sao?”

Vân Phong gật đầu.

“Nhưng mà ... Vừa rồi ngay cả Tần Quyển cũng nói chị không nên lấy hạnh phúc của mình làm tiền đặt cược , tuy rằng em cũng đồng ý với ý kiến của cô ấy , nhưng mà em hiểu rõ cá tính của chị mình , cho nên , em rất mâu thuẫn .”

“Em đang lo lắng cho chị ấy?”

“Ừm”

Vân Phong an ủi cô “Tin tưởng anh , anh rất hiểu Sở Khanh Dương , cậu ta cho dù thật sự liên hôn với Tưởng Gia , chị em cũng không chịu thiệt thòi gì , nếu như không vì liên quan đến lợi ích , chính anh cũng thấy hai người bọn họ rất xứng đôi.”

Mặc Mặc thở thật dài “Nhưng mà , lợi ích đã tồn tại rồi.”

“Mặc Mặc , em không cảm thấy chuyện lần này rất kỳ quặc sao?”

“Gi?”

“Anh cảm thấy trong công ty có nội gián . Bằng không , người kia không có cơ hội thuận lợi đi lấy văn kiện như vậy . Chỉ có điều , anh thật sự nghĩ không ra người này rốt cuộc là ai?”

“Nội gián ? Sao có thể?”

Vân Phong lắc đầu “Càng là chuyện không thể thì càng có thể xảy ra.”

“Nhưng nếu là nói như vậy , sự việc đã qua mười mấy tiếng rồi , vì sao một chút động tĩnh cũng không có , vừa không vợ vét tài sản của Tưởng Gia , cũng không báo cho cảnh sát , mục đích của người này là gì?”

“Đây chính là điều anh nghi hoặc ... Trừ phi ...”

Mặc Mặc thấy Vân Phong biến sắc “Trừ phi cái gì?”

“Trừ phi mục đích của người này là huỷ diệt triệt để Tưởng Gia.”

47. Chương 47

47 | Hôn sự

Tưởng Hàm một đêm không về , đến sáng hôm sau mới trở lại.

Mặc Mặc vội vàng hỏi “Chị , chị làm em lo lắng gần chết , sao giờ chị mới về?”

Tưởng Hàm cho cô một nụ cười an ủi “Mặc Mặc , không cần lo lắng , chị không phải đã về sao ? Hơn nữa chị còn có tin tốt lành nói ọi người.”

“Tin tốt lành? Ý con nói không phải là...”

Tưởng Hàm gật đầu , cô đi đến trước mặt Tưởng Lực Hành “Cha , con sắp trở thành con dâu của Sở gia rồi , như vậy được chứ?”

Tưởng Lực Hành nghe ra ý trong lời nói của cô “Vì sao con không nói con sắp trở thành vợ của Sở Khinh Dương?”

Tưởng Ngạn Chiêu và Vân Phong nhìn nhau một cái , hai người đồng thời kịp phản ứng “Em không phải gả cho Sở Khinh Dương?!”

Tưởng Hàm không đáp hồi lại “Bất luận là Sở Khinh Dương hay những người khác trong Sở Gia , không phải đều giống nhau sao?”

“Chị...”

Tưởng Hàm mỉm cười “Yên tâm đi , nếu chị gả cũng sẽ chọn một người tốt nhất”

Vân Phong gật đầu “Không sai , người tốt nhất Sở Gia chính là Sở Khinh Dương , chị làm như vậy là lấy lui làm tiền.”

Khoẻ miệng Tưởng Hàm khẽ nhếch lên “Không hổ là Vân Phong , đủ thông minh , cậu nói xem , người bạn tốt của cậu trước đây giờ sẽ tới Tưởng Gia không?”

Vân Phong nhìn đồng hồ “Em cảm thấy sáu rưỡi sẽ thấy hẳn”

Vân Phong vừa dứt lời , chuông cửa liền vang lên , tầm mắt mọi người đều nhìn về một phía.

Vân Phong đi đến bên cạnh Mặc Mặc “Không ngờ hẳn còn đến sớm hơn cả thời gian anh dự đoán trước.”

Tưởng Hàm tự mình đi tới mở cửa , trên mặt của cô mang theo nụ cười thản nhiên vô cùng tự tin , nghênh đón người tới.

Là Sở Khinh Dương .

Sở Khinh Dương liếc mắt nhìn Tưởng Hàm , cảm thấy nụ cười trên mặt cô thực chọi mắt , nhưng không có cách nào khác ,anh đi vào bên trong , nhìn quanh một vòng , sau đó trao đổi một ánh mắt với Vân Phong , cuối cùng đi đến trước mặt Tưởng Lực Hành .

“Bác trai , hôm nay con tới để cầu hôn . Ba ngày sau cha con sẽ đích thân tới thăm hỏi.”

Hôn sự của Sở Khinh Dương và Tưởng Hàm cứ như vậy mà định , lúc Sở Khinh Dương đi Tưởng Hàm còn ra ngoài tiễn hẳn , những người khác trong phòng đối với chuyện này vẫn còn khó có thể tin .

“Phong , vì sao Sở Khinh Dương lại quyết định nhanh như vậy ?”

“Tôi nghĩ chắc là tối hôm Tưởng Hàm đi tìm hẳn , sau đó không nói chuyện ổn thoả , cô đành đi tìm mấy đứa em hẳn , Tưởng Hàm nói rất đúng , gả vào Sở Gia không nhất định chỉ có một lựa chọn là Sở Khinh Dương , nhưng hẳn là lựa chọn tốt nhất , cô ấy đương nhiên sẽ không bỏ qua . Cho nên ... Có lẽ cô ấy nói với Sở Khinh Dương như vậy : anh muốn tôi trở thành vợ của anh hay là em dâu của anh ?”

Tưởng Ngạn Chiêu nở nụ cười “Đây đúng là giống với phong cách làm việc của Tưởng Hàm . Người làm anh tôi đây có thể khẳng định nó nhất định là nói như vậy .”

Tướng Ngạn Chiêu nhìn Mặc Mặc “Mặc Mặc , giữ chân một người đàn ông có rất nhiều cách.”

Tướng Mặc thăm cả kinh.

48. Chương 48

48 | Lời thề

Nhờ thờ lớn Milan , là nhà thờ có phong thái nhất thế giới .

Nó bắt đầu được dựng lên năm 1386 , chính thức xây xong vào năm 1897 , kiến trúc của giáo đường trải qua 5 thế kỷ . Là công trình Gothic lớn nhất Italy , thiết kế và trang trí gần như tinh tế , cực kỳ đặc sắc.

Ngày hôm nay ở trong nhà thờ này , Sở Khinh Dương và Tướng Hàm chính là nhân vật chính.

Đức cha trang nghiêm hỏi “Sở Khinh Dương tiên sinh , anh có bằng lòng cưới Tướng Hàm tiểu thư làm vợ không ? Dù nghèo khổ , giàu sang , ốm đau , bệnh tật hay không vẫn một lòng một dạ yêu thương cả đời .”

Sở Khinh Dương không suy nghĩ nhiều , không có chút do dự nói “Tôi đồng ý.”

Đức cha gật đầu mỉm cười , nhìn về phía Tướng Hàm “Tướng Hàm tiểu thư , cô có bằng lòng gả cho Sở Khinh Dương tiên sinh không ? Dù nghèo khổ , giàu sang , ốm đau , bệnh tật hay không vẫn một lòng một dạ yêu thương cả đời .”

“Tôi đồng ý.”

Đợi khi lời thề của hai người được giáo đường thiên liêng này cho phép , vận mệnh của Sở Gia và Tướng Gia cùng buộc lại với nhau .

Mặc Mặc đứng cùng Vân Phong , xúc động rất nhiều.

Cô nhìn Tướng Hàm xinh đẹp , khoé miệng của chị đang cười , nhưng chị ấy thực sự hạnh phúc sao? Mặc Mặc nhẹ giọng hỏi Vân Phong “Chị sẽ hạnh phúc , đúng không?”

Vân Phong không biết trả lời thế nào , bọn họ đều rõ đằng sau cuộc hôn nhân này có mục đích phức tạp như thế nào , Vân Phong đành phải nói như vậy “Thông minh như Tướng Hàm , sáng suốt như Sở Khinh Dương , bọn họ đều biết mình đang làm gì , chúng ta chỉ có thể chúc phúc.”

Mặc Mặc ngược mắt nhìn vào đáy mắt Vân Phong “Lúc chúng ta kết hôn tâm tình của anh như thế nào?”

Biểu tình của Vân Phong cứng đờ “Mặc Mặc...”

“Em không phải trách anh , chỉ là muốn biết lúc anh đang đứng nói “tôi đồng ý” , có một chút chân thành nào hay không ?”

Vân Phong nhắm mắt lại “Anh cũng không biết , anh chỉ cảm thấy cả đời này của anh , đều sẽ nâng em ở trong lòng bàn tay , từ khoảng khắc đấy trở đi , em chính là người thân cận nhất trong sinh mệnh của anh .”

Mặc Mặc cười nhạt “Thật tốt . Cho dù không phải người yêu nhất , cũng là người thân cận nhất , không tồi .”

Ý cười trên môi cô khiến Vân Phong áy náy , ánh mắt của anh bình tĩnh “Hiện tại , em đã là như vậy rồi.”

Mặc Mặc không nói tiếp , cô biết anh nói gì , cô cúi đầu , hai má lại không tự giác đỏ ửng lên .

Chờ đến khi đại lễ kết thúc , Tướng Hàm đã đi tới , cô đi đến trước mặt Mặc Mặc , tâm tình của hai chị em rất khác biệt .

Mặc Mặc kéo tay Tưởng Hàm “Chị , đáp ứng em , chị phải hạnh phúc!”

Tưởng Hàm kiên định gật đầu “Chị sẽ vậy . Chị không chỉ biết làm ình hạnh phúc , còn có thể làm ỏi người trong tưởng Gia vui vẻ.”

Nước mắt của Mặc Mặc ào ào chảy xuống , Tưởng Hàm nhẹ nhàng lau cho cô “Đứa ngốc , đừng để người khác chê cười...”

Sau đó Tưởng Hàm quay lại , khoác cánh tay Sở Khinh Dương , hai người giống như do trời đất tạo nên cho nhau.

Một hôn lễ , dẫn dắt hồi ức của Vân Phong và Mặc Mặc cùng lo lắng đối với tương lai , dường như sự tình càng lúc càng phức tạp , càng lúc càng khó quay đầu lại.

49. Chương 49

49 | Chân thật

Lại thêm một bữa tiệc của người nổi tiếng .

Bữa tiệc này được tổ chức không lâu sau hôn lễ của Sở Khinh Dương và Tưởng Hàm , Tưởng Gia cùng Sở Gia đồng tổ chức . Vì là lần đầu công khai quan hệ thông gia của bọn họ .

Mặc Mặc và Vân Phong tất nhiên cũng phải tham gia.

Mặc Mặc đứng trước gương , đưa tay cài vòng cổ , nhưng làm thế nào cũng không cài được ở phía sau , cô có phần không biết phải làm sao “Sao em luôn không làm tốt việc này chứ?”

Vân Phong nhẹ nhàng đi tới “Để anh giúp em nhé?”

“Cũng được.”

Anh cầm lấy vòng cổ ngọc bích , gạt mái tóc phía sai cổ cô , ngón tay thon dài nhạ nhàng cài lên cho cô , sau khi xác định đã khoá kỹ , anh ôn nhu giúp cô bó lại tóc dài , để mái tóc dài hiền thực đen nhánh của cô rủ trên vai.

“Hôm nay em khôg búi tóc lên đi.” Hơi thở ấm áp theo tiếng nói nhỏ của anh phả lên da tai cô.

“Em lập tức liền búi lên “ Cô vội vàng búi tóc lên , cảm giác bên tai dường như bị hơi nóng.

“Thả cũng nhìn đẹp mà.” Anh đề nghị.

“Không được , để thả nhìn rất tùy tiện , hôm nay là ngày rất quan trọng.”

Anh xoay người lại , đi đến trước mặt cô , đánh giá đôi mắt đen thâm thúy giống như đang nói của cô anh thích dáng vẻ cô thả tóc xuống vai hơn .

Mặc Mặc cúi đầu xuống , hai má ửng đỏ.

Tới hiện trường bữa tiệc , Sở Khinh Dương và Tưởng Hàm làm chủ , đã tới từ lâu.

Mặc Mặc gặp Tưởng Hàm thì rất vui vẻ “Chị”

“Ừm , các em đã tới , mau vào trước đi.”

“Được , chúng em đi vào trước , có thời gian thì nói chuyện tiếp.”

Vân Phong liếc mắt nhìn Sở Dương khinh “Lát nữa gặp”

“Ừm .” Sở Khanh Dương hình như cũng có chuyện muốn nói với anh .

Vân Phong và Mặc Mặc đi vào bữa tiệc , Vân Phong nhìn đồng hồ “Mặc Mặc , thời gian còn sớm , chúng ta ăn trước một chút gì đi?”

“Được.”

“Em ngồi xuống đi , anh đi lấy đồ ăn cho em.”

“Ừm”

Mặc Mặc nhìn bóng lưng của anh , đi qua sau sân khấu , anh cẩn thận chọn đồ ăn cho cô , khoe miệng cô bất giác mỉm cười.

Từ trước tới giờ , Vân Phong đều đối đãi cô như vậy , rất ôn nhu , rất săn sóc , chỉ là mấy ngày nay , cô cảm thấy anh không giống như trước kia , đây là yêu sao?

Vân Phong bưng đồ ăn đến trước mặt cô , thúc giục “Mặc Mặc , nhanh ăn đi , ở đây còn có canh bí đỏ em thích nhất nữa”

Tưởng Mặc gật đầu , cầm thìa lên , múc một thìa canh bí đỏ nóng hổi , cảm thấy trái tim cũng ngọt ngào ấm áp giống như thìa canh bí đỏ này.

Ánh mắt của anh quá mạnh mẽ , Mặc Mặc nghi hoặc ngẩng đầu “Anh nhìn em xong chưa? Anh không ăn một chút gì sao?”

Vân Phong xấu hổ “Anh nhìn em ăn là được rồi”

Mặc Mặc cười khẽ , lúm đồng tiền như hoa “Đừng ngốc vậy , em không thích Vân Phong đàn như thế.”

“Vậy em thích anh như thế nào?” Vân Phong buột miệng hỏi .

Vừa dứt lời ,anh ý thức được sự thẳng thắn của mình , sợ hãi nhìn Mặc Mặc , nhưng anh thật không ngờ , Mặc Mặc lại nhìn anh cười một tiếng “Em thích Vân Phong chân thật.”

50. Chương 50

50 | Đồng tâm

Mặc Mặc nhìn thấy hai má Vân Phong ửng đỏ , cảm thấy buồn cười “Anh có biết sắc mặt anh bây giờ thế nào không?”

“Sao?”

“Thật giống như lần đầu tiên em nhìn thấy anh vậy , thực ngốc.”

Vân Phong nhớ lại lúc trước “Khi đó thật sự anh rất ngốc , nhưng mà ... đó chỉ là giả vờ.”

Chính anh cũng có chút xấu hổ khi thừa nhận .

“Em biết . Nhưng bây giờ anh không phải , đúng không?”

Ánh mắt của anh rất thành khẩn “Đương nhiên.”

Mặc Mặc nhìn anh mỉm cười “Như vậy là đủ rồi...”

Vân Phong ngẩn ra , ý của Mặc Mặc là gì ? Cô tha thứ cho anh sao?

“Mặc Mặc , chờ chuyện phiền phức trong nhà qua đi , chúng ta lại đi du lịch được không?”

Mặc Mặc dùng tay đỡ cằm , nghĩ một chút ‘Ừm , được.’

Chỉ là không biết nguy có mối nguy này của Tưởng Gia khi nào mới có thể vượt qua , bọn họ cùng nhìn về phía Tưởng Hàm và Sở Khinh Dương đang tiếp đón khách quý , cuộc hôn nhân này thật sự có thể cứu Tưởng Gia sao ? Cho dù thật sự có thể ,cuộc hôn nhân này có thể hạnh phúc sao?

Sở Khinh Dương cuối cùng cũng có chút rỗi rãi ngồi một chỗ tâm sự cùng Vân Phong..

Vân Phong nhìn ra được vẻ uể oải trên mặt Sở Khinh Dương , rất thân thiết nói “Khinh Dương , gần đây cậu rất mệt đi ? Phải chú ý sức khỏe.”

“Thật sự mệt chết đi!”

Vân Phong cho hắn một ánh mắt bất đắc dĩ “Là người mình lựa chọn , ho vọng cậu sẽ không nói ra lời hối hận.”

“Mình không có thời gian để hối hận được chưa? Cậu nói rất đúng , mình xứng đáng , tự chuốc lấy .”

Khoẻ miệng Vân Phong lộ ra nụ cười bốn cợt , “Thế nào ? Đại tiểu thư Tưởng Gia thật sự có mị lực như vậy?”

Mày Sở Khinh Dương nhướn lên “Có mị lực hay không mình không biết , mình chỉ biết đêm tân hôn cô ấy gói mình như cái bánh tét , sau đó lấy ra một tờ chi phiếu , bảo tôi tìm người phụ nữ khác , cô gái này đầu óc có phải bị ngâm nước không vậy?”

Vân Phong buồn cười không nhịn được “Vậy cậu có đi tìm người phụ nữ khác không?”

Sở Khinh Dương cho Vân Phong một cái ánh mắt xem thường “Đi chết đi , cậu đứng có mà cười trên nỗi đau của người khác . Có điều ... con gái Tưởng Gia có phải đều rất lợi hại hay không , tại sao người nào gặp mấy chị em đây đều thảm vô cùng vậy ! Cậu thấy đấy , hai người chúng ta đều như vậy .”

Vân Phong nhún vai “Tình huống của cậu không giống với mình.”

“Đúng là tình huống của cậu gay hơn so với tôi?”

“Mới không phải . Mình cảm thấy mình còn có hi vọng .” Vừa rồi Mặc Mặc không phải vẫn còn rất dịu dàng cười với anh sao?

Sở Khinh Dương nhìn về mặt của Vân Phong , cũng có mấy phần ghen tị “Tốt rồi , cậu từ từ nỗ lực đi , muốn tu thành chính quả phải dựa vào chính mình . Nhưng mà , chuyện Tưởng gia chúng ta chúng ta cùng nhau cố gắng.”

Đề tài thay đổi , về mặt của Vân Phong và Sở Khinh Dương cũng bắt đầu trở nên nghiêm túc “Khinh Dương , Sở Gia có thể xuất ra bao nhiêu tài chính để trợ giúp?”

“Quan hệ của Sở Gia và Tưởng Gia là vấn đề đã đóng thuyền , tài chính không là vấn đề. Mấu chốt là danh dự của Tưởng Gia , tài liệu kia chính là một quả bom , không biết khi nào sẽ nổ mạnh , nếu chuyện buôn bán ngầm của Tưởng Gia bị lộ , đến lúc đó tài chính có lớn mấy cũng chẳng thấm vào đâu , cho nên , hiện tại chỉ là kế hoãn binh.”

Vân Phong suy nghĩ một chút “Đúng vậy , bây giờ là kế hoãn binh , thái bình được ngày nào hay ngày đấy , nhưng sự việc đã qua mấy ngày , cho dù người lấy đi tài liệu muốn hoàn toàn huỷ diệt Tưởng Gia , cũng nên hành động rồi , tại sao vẫn chưa có động tĩnh gì?”

Sở Khinh Dương cũng không có cách nào lý giải nổi “Mình cũng nghĩ không thông , hiện tại Sở Gia và Tưởng Gia cột vào nhau , nếu như là đối thủ kinh doanh ra tay , bây giờ là thời cơ tốt nhất mới đúng.”

Sở Khinh Dương vừa nói xong lập tức Vân Phong loé lên một ý nghĩa “Cậu nói đối thủ kinh doanh.”

“Đúng vậy”

“Như vậy , nếu không phải đối thủ kinh doanh thì sẽ là ai?”

51. Chương 51

51 | Hoài nghi

Một cảm giác bất an không rõ nảy lên trong lòng Vân Phong và Sở Khinh Dương, Vân Phong cực kỳ không tình nguyện từ từ nói ra suy đoán của anh “Nếu không phải đối thủ kinh doanh, đáng nghi nhất có thể chính là – cảnh sát”

Sở Khinh Dương gật đầu “Nếu như là cảnh sát, bọn họ hiểu rất rõ hậu quả của chuyện này, thương giới chân động thậm chí là cả xã hội cũng không yên, giả như một khi Tưởng Gia phá sản, thì sẽ dẫn đến phản ứng liên tiếp, một số lượng lớn công nhân thất nghiệp là vấn đề hàng đầu.”

“Cho nên, sau khi cậu và Tưởng Hàm kết hôn, đồng nghĩa với việc Tưởng Gia có thêm một lớp bảo hộ, phía cảnh sát trước khi có được căn cứ chính xác và biện pháp giảm bớt căng thẳng, chắc sẽ không hành động.”

Sở Khinh Dương hơi vuốt cằm “Vân Phong, cậu nói thật với mình, trước đây cậu thật sự không biết nội tình đen tối đằng sau Tưởng Gia?”

Vân Phong cười khổ “Mình còn đi gạt cậu sao?”

Sở Khinh Dương thở dài nhẹ nhõm một hơi “Vây thì tốt rồi, ngộ nhờ, mình nói là ngộ nhờ, Tưởng Gia thật sự không thể cứu được, cậu còn có thể bảo vệ lấy mình. Nếu cậu thật sự yêu Tưởng Mặc, cậu phải tìm đường lui cho cậu và cô ấy.”

“Mình hiểu.”

Vân Phong cùng Sở Khinh Dương khẽ chạm cốc, bỗng nhiên nghe thấy tiếng hỗn độn cách đó không xa, hai người đồng thời quay đầu lại – là Tần Quyển

Tần Quyển đứng là ở đâu cũng khiến người khác chú ý.

Sở Khinh Dương lắc đầu “Cô ta thật là một người phiền phức.”

Vân Phong cũng nheo mắt lại, nhìn thấy một đám người ái mộ vây xung quanh cô. “Chinh phục cô gái như vậy có lẽ chính là giấc mộng của mỗi người đàn ông!”

“Chinh phục? Ý của cậu là cậu đối với cô ấy chính là có dự vọng chinh phục?”

Vân Phong gật đầu “Cô ấy là loại phụ nữ vừa lạnh vừa nóng, có lực hấp dẫn không thể tưởng tượng nổi, nhưng khi tôi tiếp cận cô ấy, tôi mới phát hiện tôi không thích loại cảm giác này, thứ tôi yêu là một loại khắc cốt ghi tâm, quyến luyến không vì lý do gì.”

Nói xong, ánh mắt Vân Phong vờn về hướng xa xa, thân ảnh gầy yếu của Tưởng Mặc chiếu vào mi mắt, khoe miệng của anh nổi lên một nụ cười nhạt.

Sở Khinh Dương thấy bạn tốt đã hiểu rõ trái tim của mình rồi. Hắn nhẹ nhàng cảm thán “Xem ra người đàn bà phiền toái như thế kia sẽ không còn mang đến hoang mang cho cậu nữa...”

Vân Phong quay đầu đi, nhìn thoáng qua Tần Quyển, lại nhìn qua Sở Khinh Dương, anh chau mày, giống như đang sâu sắc suy tư “Khinh Dương, cậu nói phiền toái.”

“Đúng vậy.”

Vân Phong hạ thấp giọng “Từ sau khi Tần Quyển xuất hiện, cô ta liền mang đến rất nhiều phiền toái... Ý mình là cô ta có thể nào là nội gián tiến vào Tưởng Gia hay không?”

Sở Khinh Dương cả kinh “Cô ta chính là con gái của Tưởng Lực Hành?! Cô ta cũng là người họ Tưởng, cô ta làm như vậy không có lợi gì.”

“Không nhất định. Vây... Nếu cô ta là cảnh sát nằm vùng?”

“Con gái Tưởng gia chính là cảnh sát nằm vùng ?”

“Đừng quên , cô ta không phải được sinh ra ở Tưởng Gia . Quá khứ của cô ta có lẽ không có ai biết.”

Sở Khanh Dương dường như cũng hiểu rõ đôi chút , nhưng chuyện này không phải là nhỏ “Nếu cô ta không phải con gái của Tưởng Lực Hành , cô ta làm thế nào để tiến vào Tưởng Gia được ? Mình không cho rằng Tưởng Lực Hành một đời lầy lùm lại có thể dễ dàng phạm sai lầm như vậy !”

Vân Phong cắn môi “ Biện pháp có tính khoa học nhất đương nhiên là DNA”

52. Chương 52

52 | Hiểu lầm

Vân Phong nhìn Sở Khanh Dương một cái , sau đó trao đổi ánh mắt , anh đứng dậy cầm chén rượu đi từng bước một về hướng Tần Quyên.

Đối với việc Vân Phong chủ động mời rượu , Tần Quyên có phần cảm thấy bất ngờ , cô cười một tiếng “Đây , xem như xoá bỏ hiềm khích trước kia sao?”

Vân Phong nhú mày “Tôi không cho rằng trước kia chúng ta có hiềm khích gì ! Còn cần phải xoá bỏ sao?”

Tần Quyên cười duyên “Nói rất đúng ! Cạn ly !”

Tiếng thuỷ tinh chạm nhau vang trong không trung , hai người một hơi uống cạn .

Vân Phong lịch sự nhận lấy chén không của Tần Quyên , cầm cả của mình giao cho phục vụ đi qua bên cạnh .

Vân Phong cười nhạt , sau đó xoay người nhìn về phía Sở Khanh Dương , ý anh muốn bảo Sở Khanh Dương có thể đi lấy cái chén cô vừa sử dụng qua đi kiểm tra.

Nhưng mà... Vân Phong vừa quay người , lại nhìn thấy ánh mắt bi thương của Mặc Mặc .

Khoé miệng Tưởng Mặc cố gắng mỉm cười , sắc mặt tái nhợt , trong ánh mắt lộ ra vẻ thất vọng thậm chí còn là tuyệt vọng .

Vân Phong trong lòng cả kinh , Mặc Mặc hiểu lầm rồi.

Anh bước nhanh về phía cô , muốn giải thích tất cả , nhưng Mặc Mặc lại không cho anh cơ hội , cô xoay người rất nhanh , không quan tâm chạy đi , biến mất trong đám đông ...

Xa xa Sở Khanh Dương thấy Vân Phong không bình thường , bước nhanh tới “Vân Phong làm sao vậy ?”

Vân Phong cảm thấy sắp hỏng việc ‘Mặc Mặc thấy mình đi tìm Tần Quyên , cô ấy hiểu lầm rồi!’

Sở Khanh Dương vỗ vỗ bờ vai của anh “Sau này mình giúp cậu giải thích với cô ấy , bây giờ chúng ta có chuyện quan trọng hơn phải làm .

Vân Phong được hấn nhắc nhở , lấy lại tâm trạng “Chúng ta đi lấy cái chén.”

Tưởng Mặc lảo đảo ở đầu đường , nước mắt của cô đã sớm tràn ra.

Cô thì thào tự nói “Mình thật ngốc , sao mình có thể dễ dàng tin tưởng anh ấy sẽ quay đầu nhanh như vậy , anh ấy không yêu mình , cho dù ở ngay bên cạnh nhưng mình vẫn không thể nào chiếm giữ được trái tim kia , vậy thì có ích gì chứ? Trước kia mình thật sự quá ngây thơ rồi ...”

Bước chân của cô vô định đi về phía trước , đi tới bến sông , đó là nơi Vân Phong đã từng dẫn cô đi , ở nơi này cô cảm nhận một lần đi thuyền , cảm nhận anh làm cho tâm linh của cô rung động , chỉ là...

Cô giống như mặt hồ bình thản , không có gợn sóng , cô không phải Tần Quyển như mệnh mông gợn sóng , có thể kích thích hàng nghìn hàng vạn cuộn sóng trong lòng anh .

Vừa rồi , cô tận mắt nhìn anh mỉm cười và săn sóc với Tần Quyển , cô sao lại ngây ngốc tin tưởng lời nói mấy ngày này của anh , cô còn cho là anh thật sự yêu cô?!

Tưởng Mặc giơ tay lên , che ngực “Điều này thật sự rất thống khổ , thật sự đau ... Một người có thể có bao nhiêu bất lực , mình nhìn không ra lòng ở nơi nào , hai trái tim không hiểu nhau sẽ bức tình yêu của chúng ta đến trống trải , phải rơi bao nhiêu nước mắt mới có thể thoát ra , cho dù mình đã tập thành thói quen cô độc , đã học cách không lén khóc lóc , nhưng không có thể nắm chắc có thể nào thua tiếp hay không , cho nên...”

Thật lâu sau , cô ngược mắt nhìn bầu trời , khấn cầu “Mối nguy của Tưởng Gia giải quyết nhanh chóng đi , đến lúc đó , tất cả đều chấm dứt...”

53. Chương 53

53 | Kiểm tra

Sở Khinh Dương chậm rãi đi đến trước mặt vợ mới cưới Tưởng Hàm , kề sát tai cô , thấp giọng nói “Hàm , anh có việc muốn nói với em.”

Tưởng Hàm đối với việc hân thân mật vô cùng không quen , gương mặt vẫn lạnh lùng “Tôi đã nói rồi , không được gọi tôi như vậy.”

Sở Khinh Dương kiên trì “Hàm , chuyện này rất quan trọng .”

Tưởng Hàm ý thức được anh đang nghiêm túc , đôi mi thanh tú nhíu lại , nhếch lên một nụ cười xinh đẹp “Chúng ta khiêu vũ chứ?”

Sở Khinh Dương mỉm cười , đưa tay dắt tay cô đi vào sàn nhảy , đôi vợ chồng mới cưới cùng nhau khiêu vũ cũng là bình thường , nhưng loại cử chỉ thân mật mới là khu vực bí mật nhất để bọn họ nói chuyện .

Sở Khinh Dương kề sát tai cô “Anh và Vân Phong hoài nghi Tần Quyển không phải con của cha , cô ta có thể là nội ứng tiến vào chiếm giữ Tưởng Gia.”

Thân thể của Tưởng Hàm khẽ run lên , bàn tay to lớn chắc chắn của Sở Khinh Dương giữ chặt em cô , hơi dùng sức , chống đỡ dao động thoáng qua của cô.

Tưởng Hàm nhẹ nhàng hỏi “Anh có chứng cứ sao?”

“Chỉ có một nửa . Một nửa khác cần trợ giúp của em.”

Tưởng Hàm nhíu mày “Tôi phải làm thế nào?”

“Rất đơn giản , đi lấy chén của cha , chúng ta phải đi giám định DNA”

“Tôi hiểu rồi.” Tưởng Hàm làm bộ muốn đẩy hân ra , chấm dứt điệu nhảy này.

Nhưng Sở Khinh Dương lại không buông tha cho cô “Vợ chồng mới cưới chỉ nhảy nửa khúc , thật là kỳ quái.”

Tưởng Hàm cười duyên “Anh nghĩ tôi và anh không biết anh đang có cái chủ ý gì à?”

Sở Khinh Dương hôn nhẹ “Anh giúp em nhiều như vậy , chỉ đổi được một điệu nhảy , yêu cầu không được coi là quá đáng đi ?”

Đôi mắt Tưởng Hàm loé lên “Được rồi , coi như tôi cảm ơn anh.”

Một điệu xong , Tưởng Hàm nhẹ nhàng rời đi .

Còn Sở Khinh Dương lại yên lặng nhìn theo bóng lưng cô , khoé miệng mỉm cười “Quả là một đoá hoa tuyệt thế!”

Vân Phong đi tới , nhìn nụ cười trên mặt bạn tốt , cảm thấy chói mắt “Tại sao là cùng một việc , tôi và cậu lại gặp cảnh khác biệt như vậy ?”

Anh nhận được sự hiểu lầm của Mặc Mặc , Sở Khinh Dương lại nhận được cái ôm của giai nhân ?!

Sở Khinh Dương nhún vai “Tái ông mất ngựa , đâu biết là phúc hay không ? Kiên nhẫn một chút đi ?

Nửa giờ sau , Tưởng Hàm đã trở lại .

Sở Khinh Dương vội vàng hỏi cô “Thế nào ? Lấy được không ?”

Tưởng Hàm mang theo nụ cười tự tin , phe phẩy cái khăn tay tơ tằm “Đây không phải lấy được sao”

Cô kẻ sát vào bên tai Sở Khinh Dương “Vì sao nhất định phải lấy chén chứ? Khăn tay không phải dễ dàng hơn sao ?”

Vân Phong bên cạnh nhú mồm , bất đắc dĩ lắc đầu , Tưởng Hàm đúng là Tưởng Hàm!

Bọn họ một hàng ba người tìm lúc thích hợp nhất rời khỏi bữa tiệc , đi tới một bệnh viện tư của Sở gia.

Không cần thủ tục gì , Sở Khinh Dương nhờ nhân viên phòng xét nghiệm giám định kiểm tra DNA của Tưởng Lực Hành và Tần Quyển .

Thời gian chờ kết quả chắc chắn là khó chịu nhất , ba người bọn họ đều là người lý trí bình tĩnh còn không thể tránh khỏi lo lắng vì kết quả này

“Ngộ nhỡ , chúng ta thật sự đoán đúng , nên làm gì bây giờ?”

“Trực tiếp nói cho cha sao ?”

“Vô nghĩ . Ý tôi là , đến lúc đó Tần Quyển có thể ngọc đá cùng nảy hay không ? Đồng thời vạch trần bí mật của Tưởng Gia ? Như vậy thì nguy!”

54. Chương 54

54 | Kết quả

Vân Phong cùng Sở Khinh Dương , Tưởng Hàm cùng nhau nhìn kết quả giám định DNA ,đồng loạt thở dài đối với kết quả này .

“Tần Quyển thật sự không phải con gái của cha!”

Tưởng Hàm nhún vai “Bên trên viết vô cùng rõ ràng . Vậy cô ta là ai ?”

Vân Phong và Sở Khinh Dương đều lắc đầu.

“Sự xuất hiện của cô ta rất kỳ quái , mà tôi càng hiểu kỳ hơn chính là cha không có khả năng sẽ dễ dàng tin tưởng cô ta , nhưng mà cô ta lại thuận lợi khiến cha thừa nhận mình ,rốt cuộc là có chuyện gì ?”

Sở Khinh Dương tỏ vẻ khó hiểu , khi Tần Quyển xuất hiện , hấn và Tưởng Gia vẫn là người đứng.

Còn Vân Phong thì nhắc nhở bọn họ “Chúng ta đi hỏi cha . Chắc chắn sẽ có đáp án.”

Ba người cùng nhất trí , nhanh chóng rời khỏi bệnh viện.

Trên đường quay về Tưởng Gia , mấy lần Vân Phong muốm lấy điện thoại di động gọi cho Mặc Mặc , nhưng đến cuối cùng vẫn không có dũng khí , anh nghĩ giải thích qua điện thoại vẫn là rất qua loa , anh hiểu rõ sự quật cường của Mặc Mặc , nhưng anh thật sự rất lo lắng để cô một mình chạy đi nơi nào.

Vân Phong không yên lòng , nhìn Tưởng Hàm , cô lấy di động của mình ra gọi cho Mặc Mặc : “Mặc Mặc ... Em ở đâu vậy ? Ừm , trở về là tốt rồi , chờ một chút chúng ta cũng về đến nhà ... được . chị cúp điện thoại đây”

Tưởng Hàm cúp điện thoại , nhìn về phía Vân Phong .

Vân Phong mỉm cười “Cám ơn”

Không khí trong Tưởng Gia ngưng đọng . Xì gà trong tay Tưởng Lực Hành cháy gần hết , sau một hồi trầm tư cuối cùng ông cũng mở miệng “Ta thật sự nghĩ Tần Quyển là con gái của ra , lúc ta nhận thức nó cũng đã lấy máu xét nghiệm , không ngờ được bản báo cáo kia bị người khác động tay chân , nó thật sự không đơn giản.”

Khoẻ miệng Tưởng Ngạn Chiêu vẽ lên “Nói như vậy cô ta không phải em gái của con sao?”

“Đúng , nó không phải . Nhưng trên thế giới này đúng là còn tồn tại một người khác , đó mới là con gái của ta ...” Tưởng Lực Hành hơi ngừng lại “Nhưng mà , Tần Quyển làm sao biết chuyện này ?”

Tất cả mọi người đều không rõ , Tưởng Ngạn Chiêu nói ra mẩu chốt ‘Mặc kệ cô ta làm sao biết được , chúng ta bây giờ có hai việc cần làm , thứ nhất , tra ra thân phận thực sự của Tần Quyển và mục đích của cô ta , thứ hai , tìm được người con gái thật sự của Tưởng Gia.”

Vân Phong gật đầu đồng ý “Tôi và Khinh Đường đã nói qua , cô ta không phải đối thủ trên thương trường , nhưng cô ta là người có khả năng trộm đi tài liệu của Tưởng Gia nhất , hôm tài liệu bị mất , vừa đúng ngày tôi mời ký giả đến , toàn bộ người trong công ty đều ở hội trường , chắc hẳn là cô ta nhân cơ hội lúc đó . Rồi dau đó , tỉnh bơ , tiếp tục ở lại Tưởng gia”

Tưởng Mặc cũng nhớ lại một chút hút đầu mối “Đúng vậy , con còn nhớ khi chị đi đến Sở gia , cô ta cũng từng tìm con bảo con khuyên can cuộc hôn nhân này của chị , khi đó con nghĩ cô ta thật sự thương chị ... không cần qua loa chuyện chung thân hạnh phúc của mình.”

Tưởng Hàm lộ ra nụ cười thần nhiên ‘Cô ta muốn cho Mặc Mặc khuyên can con , đừng để Tưởng gia tìm được cây đại thụ mà dựa vào , cô ta hiểu rất rõ thực lực của Sở gia , một khi liên hôn nhất định hai nhà chúng ta sẽ cột vào nhau , kế hoạch của cô ta sẽ bị lệch đi!”

Sự phân tích của Tưởng Hàm khiến tất cả mọi thứ đều sáng tỏ , bọn họ cùng nhìn nhau một cái , như vậy do ai đi điều tra thân phận thật của Tần Quyển đây ?

55. Chương 55

55 | Tách ra

Trong lúc mọi người đang thương thảo , điện thoại nội bộ trên bàn Tưởng Lực Hành vang lên , ông nhắc điện thoại lên , một lúc sau , sắc mặt khê biến .

Đối với biểu tình của Tưởng Lực Hành , mọi người đang ngồi đã có đoán được ra , hơn nữa đều là không đoán sai.

Đối mặt với ánh mắt ngờ vực của mọi người , Tướng Lực Hành đành phải mở miệng “Người của liêm chính công sở muốn can dự vào chuyện của Tướng gia , chỉ cần chứng cứ xác thực , liêm chính công sở và cảnh sát sẽ liên hợp khởi tố.”

Tướng Hàm hừ lạnh một tiếng “Hành động của Tần Quyển đúng là mau ! Nói vậy cô ta đã đoán được thân phận của mình bị bại lộ.”

Tướng Mặc cắn môi , nhìn về phía Vân Phong , anh cho cô một ánh mắt an tâm , đây là lần đầu tiên bọn họ hai mắt giao tiếp từ sau hiểu lầm , ít nhất hiện tại bọn họ hoạn nạn có nhau .

Tướng Lực Hành đứng lên , bảo tất cả “Các con tất cả đi theo ta .”

Đây là một thư phòng nằm dưới tầng hầm , Tướng Lực Hành chậm rãi gỡ xuống bức tranh quý ở trên vách tường , phía sau đó là một két sắt bí mật .

Tướng Lực Hành bấm mật mã , két sắt vang lên mở ra.

Bên trong là mấy chồng tiền mặt , còn có rất nhiều châu báu . Số lượng nhiều đến mức khiến cả đám người Tướng Ngạn Chiêu đều mở to mắt.

Tướng Lực Hành lấy ra một xấp tiền mặt , đưa đến trước mặt Vân Phong và Tướng Mặc “Các con cầm số tiền này , chuẩn bị khi cần đến.”

Tướng Mặc lắc đầu , cảnh tượng này hết sức thê lương “Không , cha ...”

Tướng Lực Hành nhìn về phía Vân Phong , lời nói thành khẩn “Vân Phong , lúc ta đem Mặc Mặc gả cho con , đã biết chắc chắn con sẽ cho nó được một đời hạnh phúc . Đồng ý với ta , sau này bất kể như thế nào , không được để ta thất vọng .”

Vân Phong vô cùng kiên định “Con đồng ý với cha . Nhưng mà số tiền này chúng con không thể nhận .”

Tướng Lực Hành ha ha cười “Đừng quá hiếu thắng , hiện tại Tướng Gia không thể so với trước đây , mỗi lần lấy ra một phần tiền từ tài khoản của chúng ta , đều không có ai biết , coi như là vì Mặc Mặc , cầm đi.”

Tướng Ngạn Chiêu nhìn về hướng Vân Phong bảo , khuyên anh nhận lấy.

Vân Phong đành phải bất đắc dĩ gật đầu , anh nhận lấy tiền , sau đó nắm tay Mặc Mặc , nắm thật chặt .

Tiếp theo Tướng Lực Hành đi đến trước Sở Khinh Dương và Tướng Hàm “Tướng Hàm , châu báu trong két bảo hiểm con lấy hết đi , con muốn giữ thì giữ , không muốn thì lấy đi đấu giá , ta biết con làm Sở gia thiếu phu nhân sẽ không thiếu chút tiền này , nhưng hiện tại ta không muốn thiên vị , con cũng không được cự tuyệt.”

Tướng Hàm yên lặng gật đầu . Cô hiểu được ý tứ của cha.

Cuối cùng , Tướng Lực Hành cầm rất nhiều tập tài liệu , đưa cho Tướng Ngạn Chiêu “Đây là công ty bên ngoài ta lấy tên của con đăng ký , hoạt động trước giờ đều rất sạch sẽ , ta hi vọng nó sẽ trở thành cái nôi chấn hưng tướng gia . Vốn không nhiều lắm s, đương nhiên không thể so với tập đoàn tài chính Tướng gia , nhưng dầu gì cũng là con đường rút quân , sau này nó có thể phát triển đến mức nào , thì phải xem chính con .”

Tướng Ngạn Chiêu nhận lấy tài liệu , cúi đầu đứng.

Vài đời Tướng gia , nhìn cảnh đêm thê lương , trong lòng bọn họ đều biết , ngày Tướng gia sụp đổ không còn xa.

56. Chương 56

56 | Tra hỏi

Phòng thẩm vấn bí mật của Liêm chính công sở .

Tướng Lực Hành ngồi trước bàn , tuy không còn vẻ hăng hái như trước , nhưng vẫn có một khí thế uy nghiêm , ông sẽ không khuất phục.

Nhân viên tra hỏi của liên chính công sở bắt đầu thẩm vấn “Tướng tiên sinh, trong tay tôi có một tài liệu , là hồ sơ về việc tập đoàn tài chính Tướng Gia rất nhiều năm qua liên quan đến việc rửa tiền , không biết ông có giải thích đối với điều này đây ?”

Tướng Lực Hành đương nhiên không chịu thừa nhận “Đối với việc này tôi không có gì đáng để giải thích . Nếu các người có chứng cứ xác thực có thể khởi tố tôi . Nếu như không có đầy đủ bằng chứng , thứ cho tôi không thể phối hợp “

Nhân viên tra hỏi sớm đã biết kết quả như vậy “Tướng tiên sinh không cần lo lắng , liên chính công sở lần này hợp tác cùng cảnh sát , bởi vì Tướng gia không chỉ liên quan đến việc rửa tiền , còn bị tình nghi buôn lậu thuốc phiện , chúng tôi sẽ liên kết điều tra . Chờ chút nữa ,cảnh sát sẽ phái người đến chuyện trò vài câu cùng Tướng tiên sinh.”

Tướng Lực Hành khinh thường gật đầu.

Cùng với tiếng gõ cửa nổi theo là tiếng bước chân từ xa đi đến gần . Một bóng người đi từ sau lưng Tướng Lực Hành đi đến , sau đó dừng chân lại .

Tướng Lực Hành ngẩng đầu , có phần trong dự liệu cũng có chút ngoài ý muốn “Thật sự là cô?!”

Không sai , người đến là Tần Quyển . Tuy rằng cô vẫn mặc thường phục , nhưng cũng khó có thể che dấu thân phận thật sự của cô.

Tần Quyển ngồi vào phía đối diện ông “Tướng tiên sinh , hi vọng ông có thể phối hợp”

Tướng Lực Hành cũng cẩn thận nhìn chằm chằm cô “Trước khi nói chuyện không phải nên giới thiệu về mình một chút sao?”

Tần Quyển mỉm cười , đưa tay về phía ông “Giám sát cao cấp của cảnh sát quốc tế khu vực châu Á , Tần Quyển . Đây thực sự là tên thật của tôi.”

Tướng Lực Hành cười khở “Không ngờ tôi thông minh cả đời lại đi công rắn cắn gà nhà.”

Tần Quyển cũng cười khở với ông , nội tâm cũng hỗn độn trăm vị “Mỗi người đều có nhược điểm . Cho nên , cũng không phải tôi inh , lại càng không phải ông phạm sai lầm.”

Tướng Lực Hành thở ra một hơi thật dài “Đứa con gái thứ ba của tôi , chính là nhược điểm . Việc tôi thiếu nợ nó chính là cơ hội để cô lừa gạt . Tôi chỉ là không hiểu , làm sao cô biết đến sự tồn tại của nó . Thậm chí đến cả tôi cũng chưa từng gặp qua nó.”

Ánh mắt Tần Quyển âm trầm “Cô ấy tên Dao Dao , là Phạm nhân của tôi.”

‘Cô nói cái gì?’

“Dao Dao là phạm nhân của tôi . Cô ấy vì hút thuốc phiện , còn buôn lậu thuốc phiện mà vào tù , cô ấy rất đơn thuần , lại đi lên con đường không thể quay đầu , bởi vì cô ấy từ nhỏ mất cha mẹ , mất đi tình thân , từng bước một sa đoạ . Một thời gian dài ở trong tù cô ấy rất yên lặng , có một buổi tối , cô ấy kể cho tôi một câu chuyện rất dài , về thân thể của mình . Tôi thật sự không thể tin được , cô ấy không ngờ lại là con gái của Tướng Lực Hành đại danh鼎鼎 , cho dù là con gái bên ngoài , cô ấy cũng không nên có vận mệnh như thế , nhưng Dao Dao nói cô ấy chưa từng nghĩ tới việc đến nhận ông , cô ấy có sự quật cường của mình...”

Hồ hấp của Tướng Lực Hành nhanh hơn “Sau đó thì sao ? Nó đang ở đâu?”

“Sau đó ... cô ấy tự sát . Cô ấy nói đó là một cách giải thoát . Tôi giữ lại một chút máu của Dao Dao , chính là dùng để kiểm tra DNA , để ông tin tưởng tôi là con gái của mình.”

57. Chương 57

57 | Cứu vãn

Tướng Lực Hành nghe xong lời Tần Quyên nói , cười đến thê lương .

Ông thở một hơi dài cảm thán ‘Đây đều là vận mệnh an bài.’

Tần Quyên hạ mắt xuống , có phần đồng tình , có phần lại thấy nhạt nhẽo .

Sau đó , Tần Quyên làm theo công việc hỏi Tướng Lực Hành mấy vấn đề , tuy rằng Tướng Lực Hành không chịu chính miệng thừa nhận , nhưng ông biết Tướng Gia không thể chống đỡ được bao lâu nữa rồi.

Tướng Lực Hành bị Liêm chính công sở và cảnh sát tra hỏi , Tướng Gia từ trên xuống dưới đã ném đủ loại cảm xúc

Tướng Lực Hành nắm chặt tay Vân Phong , chỉ co như vậy cô mới cảm thấy một tia ấm áp.

“Cha sẽ không có việc gì ?” Tướng Mặc dựa vào anh , thấp giọng hỏi.

Vân Phong ôn nhu vuốt ve mái tóc của cô “Đừng lo lắng , tạm thời không có việc gì “ Nhưng , chỉ là tạm thời.

Vân Phong thấy rất rõ ràng , Tướng gia bây giờ là toà cao ốc sắp đổ , cho dù là ai cũng không thể xoay chuyển.

Sở Khanh Dương ngồi ở một bên , nhìn thấy Tướng Hàm vẫn bình tĩnh , hần trầm tư một chút , chậm rãi mở miệng “Anh phải nói một chút chuyện thực tế , tập đoàn tài chính Tướng gia hiện tại cần sửa sang lại ngay lập tức , chúng ta phải cố hết sức bảo trụ một số thứ.”

Tướng Hàm quay lại nhìn hần ‘Anh nói rất đúng , bây giờ đã hết cách xoay chuyển , nhưng cũng phải cứu chữa” Cô quay đầu nhìn Tướng Ngạn Chiêu “Anh , anh cứ nói đi?”

Tướng Ngạn Chiêu nheo mắt lại , nặng nề hạ quyết tâm “Chúng ta lập tức bắt đầu hành động . Cứu vãn lại được bao nhiêu tiền đều có thể là vốn để Tướng gia đồng sơn tái khởi.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau , thế đã bắt buộc . Con cái Tướng gia bắt đầu hành động , vì bảo vệ một tia hi vọng cuối cùng này của bọn họ .

Tướng Mặc không biết chuyện của công ty , cô không xen tay vào được , nhưng cô tận mắt nhìn Vân Phong cùng anh chị vất vả ra sao , Vân Phong còn bận rộn hơn so với trước đây , nhưng trong lúc cấp bách anh vẫn còn muốn chăm nom để cảm nhận của cô , khiến Tướng Mặc vô cùng cảm động .

Vân Phong lại kéo một thân mỗi một về nhà , anh nằm trên ghế salon , ngón tay ấn lên huyệt thái dương.

“Phong ? Có phải anh rất mệt hay không ? Em giúp anh mát xa , được chứ?”

Vân Phong gật đầu “Cũng tốt”

Lực đạo của ngón tay Tướng Mặc vừa phải , cũng có lẽ là sự ôn nhu của cô , làm cho Vân Phong cảm thấy mệt mỏi của mình rất nhanh tản đi , trong lòng anh thoáng chốc đã tràn ngập cảm động , anh nắm tay cô “Mặc Mặc ..”

“Hừ?”

“Gần đây anh nhiều việc bề bộn , có đôi khi trở về vô cùng muộn , em không cần chờ anh , có thể ngủ trước ... Đúng để mệt mỏi.”

“Em không thấy phiền . Em thực vô dụng , không giúp được anh cái gì . Nhưng mà ... Ít nhất cũng làm được bữa ăn khuya cho anh , mát xa cho anh , như vậy em mới cảm thấy mình có một ít giá trị .”

“Mặc Mặc , em lại tiếp tục coi thường bản thân rồi , em có tác dụng rất lớn , biết không ? Em là tất cả động lực của anh , anh biết em không muốn nhìn thấy Tưởng gia nguy nan , anh là vì em mới có thể kiên trì.”

“Phong ... cảm ơn anh .”

“Đứa ngốc , nói cảm ơn với em làm gì . Vả lại...”

“Vả lại cái gì?”

“Vả lại , người nói cảm ơn phải là anh mới đúng . Trước kia anh làm anh đau lòng , sau này sẽ không như thế nữa . Cảm ơn em đã cho anh cơ hội .”

Ngón tay đang mát xa của Tưởng Mặc dừng lại , “Hôm ở bữa tiệc em thấy anh tìm Tần Quyên ... Thật xin lỗi , em hiểu lầm anh ...”

“Em không cần nói xin lỗi . là anh trước đây làm chuyện không tốt , khiến em không có cảm giác an toàn và tin tưởng , cho nên em mới hiểu lầm như vậy . Nhưng mà , mặt khác , Mặc Mặc , biết không , em còn ghen như vậy anh còn vui vẻ.”

“hả?”

“Như vậy là nói em vẫn còn rất để ý đến anh.”

Mặc Mặc hạ mắt “... Em luôn rất để ý.”

Vân Phong ngồi dậy , cầm tay cô , kéo cô đến gần mình hơn , môi mỏng chậm rãi kề sát , thân thể của anh run rẩy , lâu rồi anh chưa hôn cô , mấy ngày nay bọn họ đều trải qua cuộc sống tương kính như băng , tuy rằng đêm nào cũng ngủ cùng nhau , nhưng bọn họ chưa từng thân mật , xa lạ không giống như cặp vợ chồng đã bên nhau bốn năm .

Vân Phong khàn khàn nói nhỏ bên môi cô , sau đó hôn lên đấy.

Mặc mặc khần trương đến ngừng thở , mở to mắt nhìn anh , toàn thân cứng nhắc như đá không biết phải làm sao .

“Nhắm mắt lại”Sau khi triển miên hôn một hồi , cuối cùng anh không nhịn nổi ra lệnh cho cô nhắm lại đôi mắt to giống như chuông đồng kia.

Anh một tay ôm lấy cô , quay trở về phòng ngủ thuộc về bọn họ .

Thanh âm của anh biến mất trong môi cô , lửa nóng đã bao phủ lấy hai bọn họ ở trong nháy mắt , lập tức trong phòng không còn ai mở miệng nói chuyện nổi nữa.

58. Chương 58

58 | Thoả mãn

Ánh nắng rực rỡ chiếu vào bên trong phòng , Vân Phong tỉnh dậy đầu tiên , Tưởng Mặc vẫn không nhúc nhích , dùng tư thế ngủ say rúc trong lòng anh . Nhìn khuôn mặt ngủ say của cô , khoé miệng Vân Phong không kìm được lộ ra một nụ cười thoả mãn ,anh đã làm cô chết mệt rồi sao?

Một buổi tối làm vài lần hình như quá nhiều , nhưng anh thật sự không kìm được dục vọng muốn cô , dù sao thì đã lâu rồi bọn họ chưa chạm nhau.

Vân Phong quyến luyến hô hấp rất nhỏ của cô , cứ như vậy ôm cô , lặng lẽ đợi cô tỉnh lại .

Một lúc lâu sau , Tưởng Mặc cuối cùng cũng mở mắt , đập vào mắt chính là đôi ngực trần trụi của anh , mặt cô đỏ ửng lên .

Vân Phong phát hiện ra động tác của cô , nhẹ giọng hỏi “Mặc Mặc , em tỉnh rồi , mệt không?”

Tưởng Mặc lại chôn đầu xuống “Vẫn ổn...”

Sự thẹn thùng của cô làm cho tâm tình Vân Phong tốt hơn , anh ôn nhu vươn tay , nâng cằm của cô lên , để cô nhìn anh “Mặc Mặc , em cảm thấy hạnh phúc không?”

Cô gật đầu “ừm . Từ rất lâu trước kia em đã mơ một ngày tỉnh dậy , có thể nhìn thấy anh còn nằm bên cạnh em , em chờ hơn bốn năm , cuối cùng cũng thành hiện thực rồi...”

Trong ánh mắt của Vân Phong lộ ra kinh ngạc “Mặc Mặc , vì sao em không sớm nói cho anh biết , em trước tiếp nói cho anh , anh ...”

“Như vậy sẽ không có ý nghĩa , em biết anh chiều em , thương em , chỉ cần em mở miệng , anh sẽ làm . Nhưng mà , đây không phải điều em muốn , anh hiểu không?”

Vân Phong nhắm mắt lại , cố gắng chịu đựng sự chua xót “Mặc Mặc ... Anh làm thế nào để đền bù cho em đây , anh cảm thấy cho dù mình có làm gì đi nữa cũng không thể bù đắp lại tất cả được.”

Tưởng Mặc đưa tay xoa gương mặt của anh “Em muốn anh dùng một đời một thế bồi thường . Anh đồng ý không?”

Vân Phong mở mắt “Không”

Ngón tay của Tưởng Mặc cứng đờ , tâm cũng run lên .

“Anh dùng đời đời kiếp kiếp”

Dứt lời , Vân Phong kéo người cô ôm thật chặt vào lòng “Sau này mỗi buổi sáng , anh phải để em nhìn anh

“Ừm”

Nước mắt của Mặc Mặc chảy dài trên vai anh , ủ ấm lẫn nhau

Tình yêu của Vân Phong và Mặc Mặc cuối cùng cũng nở hoa , còn mây mù trong Tưởng gia ngày càng trầm trọng .

Sáng sớm , Tưởng Ngạn Chiêu triệu tập tất cả người nhà . Tuyên bố một tin xấu.

“Liên chính công sở và cảnh sát đã liên hợp khởi tố . Nói cách khác , tập đoàn tài chính Tưởng gia đã xong rồi.”

Thân thể Tưởng Mặc cứng đờ , thanh âm của cô cũng có chút run rẩy “Anh ... Cha sẽ thế nào đây?”

“Bây giờ còn rất khó nói . Anh tìm luật sư tốt nhất , nhưng mà chúng ta đều phải chuẩn bị tư tưởng.”

Tưởng Mặc nắm chặt tay Vân Phong , hấp thụ sức mạnh lớn duy trì tâm tình của mình .

Biểu cảm của Tưởng Hàm trở nên nghiêm túc “Anh , cha để lại công ty cho anh mà ? Anh tính làm thế nào?”

“Hiện tại nhất định không thể hoạt động tốt . Anh xem tình hình , đây đều là công ty điện tử , khoa học kỹ thuật , cần tiến cử nhân tài mới , nhưng hiện tại không có quản lý , trong thời gian ngắn không thể đi vào quỹ đạo được.”

“Anh đã thương lượng cùng ông nội chưa?”

“Đã thương lượng qua . Ông nội muốn chúng ta mau chóng xử lý chuyện bên này , sau đó qua nước ngoài.”

59. Chương 59

59 | Châu Âu

Tướng Gia vượt qua rối loạn hai tháng , tập đoàn tài chính Tướng gia phá sản giải tán , Tướng Lực Hành bị bắt , chờ phán xét cuối cùng.

Truyền thông ngang ngược bữa bãi , đồng loạt đưa tin Tướng gia sụp đổ , trong lúc nhất thời mọi quang vinh trước kia biến thành trốn tránh e sợ .

“Mặc Mặc , hôm nay anh và anh trai đã thương lượng rồi , anh ấy ở lại bên này xử lý giải quyết hết hậu quả , để anh tới châu Âu , công ty quản lý bên kia đang cần nhân công gấp , em cảm thấy thế nào?”

“Đi châu Âu?”

“Ừ”

“Đi bao lâu?”

“Hiện tại rất khó nói , anh nghĩ , chỉ bằng em cùng đi với anh , chúng ta ở bên kia , cũng để anh không phải lo lắng em một mình ở nhà.”

“Nhưng mà ... cha mẹ thì thế nào?”

“Anh biết em lo lắng cho bọn họ , nhưng hiện tại chúng ta phải suy nghĩ thực tế , anh cả ở lại giải quyết thủ tục pháp luật , anh muốn sau này chúng ta ở châu Âu bắt đầu lại cuộc sống một lần nữa.”

Tướng Mặc gật đầu ‘Em biết tình hình lúc này , em chỉ là không nỡ xa bọn họ .’

Vân Phong ôm cô vào trong ngực “Đừng khóc , ai cũng không muốn chứng kiến tình huống như vậy ... nhưng mà ... đây là một ngày tất phải có.”

“Em hiểu , cho dù lúc này đây không phải Tàn Quyển , sau này cũng sẽ có người khác tới tổ gia tộc Tướng gia , em không biết cha tại sao phải đi trên con đường này.”

“Đừng nói là em , chính anh cũng nghĩ không thông . Có thể đây là cái bắt buộc dĩ của nhà giàu đi.”

“Phong , anh đồng ý với em , sau này cho dù chúng ta vất vả thế nào đi nữa , em cũng muốn anh giữ vững nguyên tắc , tuyệt đối không dúng vào chuyện trái pháp luật.”

“Đương nhiên . Chỉ có điều , anh làm sao nỡ để em chịu khổ đây ? Anh sẽ để em giống như trước đây , áo cơm không lo.”

Tướng Mặc ngẩng đầu nhìn anh “ Em không cần cuộc sống quá xa xỉ , em chỉ cần cuộc sống thật bình an”

“Ừ . Anh biết rồi , tới châu Âu , chúng ta bắt đầu lại một lần nữa.”

Máy bay cấp cánh .

Tướng Mặc tựa vào bả vai của Vân Phong “Em có một cảm giác khác lạ . Từ nhỏ đến lớn , em luôn mong muốn rời khỏi nhà , nhưng không biết lúc thật sự rời đi lại là vì cục diện này . Giấc mơ và sự thật luôn không giống nhau như vậy .”

“Giấc mơ của em là gì ? Có một bạch mã hoàng tử?”

“Đúng a . E muốn có một bạch mã hoàng tử , dẫn em chạy trên vùng quê , rời xa tất cả phiền não và ưu sầu . Còn nhớ lúc trước em đã nói gì với anh không , em lấy được từ Tướng gia nhiều hơn là mất đi không ?”

“Lúc ở Prague?”

“Đúng . Lúc đó hình như anh không hiểu ý của em.”

Vân Phong thở dài thật sâu “Ý của em là bởi vì em sinh ở Tướng gia , mới có thể gả cho anh.”

“Ừm”

“Mặc Mặc , anh cũng rất may mắn , bởi vì chúng ta không biến thành loại người chỉ mong kiếm lợi , anh đã từng rất nguy hiểm , là em cứu vớt anh , dùng sự thiện lương của em . Chuyện lần này của cha làm cho anh tin chắc một điều , anh cưới được em , là hạnh phúc suốt đời.

60. Chương 60

60 | Bảo bối

Nửa năm sau .

“Phong , anh đã về , hôm nay có mặt không ?” Tướng Mặc đứng ở cửa chào đón Vân Phong về nhà.

Vân Phong mỉm cười lắc đầu “Không mặt . Ngược lại là em đấy , vì sao lại không nghe lời , anh không phải đã nói em không cần ra cửa đón anh sao?”

Tướng Mặc lè lưỡi “Thói quen của em thôi!”

Nhìn thấy cô làm nũng , Vân Phong ôm cô trở lại sofa “Trước kia còn có thể , còn bây giờ không được , em quên bây giờ em có cục cưng sao?”

Tướng Mặc đem bàn tay nhỏ bé phủ lên cái bụng gồ lên “Nhưng mà , cục cưng cũng rất nhớ anh nha , nó nhất định cũng thích em làm như vậy.”

“Em lại kiếm cố . Thế nào , hôm nay cục cưng nghe lời không?”

“Nghe lời” Mặc Mặc dựa sát vào trong lòng Vân Phong , vẽ mặt thảo mãn.

Bọn họ đến châu Âu đã được nửa năm , ngày qua ngày vô cùng bình an , Vân Phong ở công ty xử lý công việc cơ bản cũng đã ổn định , qua mấy tháng nữa bọn họ sắp chào đón một sinh mạng nhỏ .

“Phong , anh em có gọi điện thoại cho anh không?”

“Có . Anh ấy nói tuần này sẽ qua đây . Sau khi anh ấy qua đây , công việc của anh sẽ thoải mái hơn , anh sẽ có nhiều thời gian ở nhà với em.”

“Hay quá , em muốn đi mua đồ mừng cho trẻ con , anh đi theo giúp em được không ?”

“Đương nhiên là được . Ngày mai là cuối tuần , ngày mai chúng ta đi , anh sắp tới , chúng ta cũng phải chuẩn bị vài thứ .”

“Ừ”

“Phong , anh xem , cái giày này xinh không?”

Vân Phong nhìn đôi giày trẻ con trong tay Mặc Mặc “Thật đáng yêu , nhưng mà có phải quá nhỏ hay không?”

“Cực cưng cũng rất nhỏ a , chúng ta không thể dùng ánh mắt nhìn người lớn để xem được . Em cảm thấy rất thích hợp”

“Ừm , em thích thì quyết định đi.”

Tưởng Mặc cười ngọt ngào , nhưng ngay lập tức lại có chút do dự . “Nhưng mà ... hơi đắt nha.”

Cô làm bộ muốn cất bỏ giày xuống , lại bị Vân Phong ngăn lại “Mặc Mặc , anh đã nói rất nhiều lần rồi , em không cần tiết kiệm”

“Em biết chúng ta vẫn có rất nhiều tiền , ngày hôm que em có nhận được hoá đơn ngân hàng của anh , cái đó ... cổ phiếu anh đầu tư tăng không ít . Nhưng mà , em không muốn anh vất vả , chúng ta có thể tiết kiệm một chút ...”

Vân Phong kéo tay cô , bao phủ ở trên gương mặt mình “Anh không thấy vất vả , em sờ sờ xem , anh cũng không có gầy đúng hay không?”

Mặc Mặc lấy tay sờ sờ gương mặt của anh “Ừ”

Mặc Mặc thu lại vẻ lo lắng , nhưng Vân Phong lại giống như có chút lo lắng.

“Mặc Mặc .. Anh có việc muốn nói với em , nhưng mà , sau khi em nghe xong không được tức giận , cũng không được quá kích động .”

“Chuyện gì?”

“Anh vừa mua một căn biệt thự , ở đó môi trường rất tốt , anh nghĩ thích hợp với em ... còn cho cả cực cưng nữa...”

Thanh âm của Vân Phong càng lúc càng nhỏ , sắc mặt của Mặc Mặc càng lúc càng trầm trầm.

“Phong , chúng ta tới đây nửa năm , anh đã đổi nhà ba lần.”

“Anh là muốn em ở thoải mái hơn một chút”

Đối với sự thâm tình của anh , cô thật sự là không biết làm gì hơn “Được rồi ! Sau này không được tái phạm !”

Vân Phong ừ một tiếng , lúc trước anh cũng đáp ứng như vậy , nhưng mà , anh biết Mặc Mặc chưa bao giờ trách cứ anh .

61. Chương 61

61 | Gặp lại

“Anh !” Tưởng Mặc lập tức nhào vào trong lòng Tưởng Ngạn Chiêu , cảm xúc có phần kích động .

“Mặc Mặc ... em sắp làm mẹ rồi , cần phải chăm chút.”

“Ừ , em biết . Chỉ là em nhớ anh ...”

“anh cũng nhớ em , hơn nữa còn nhớ cháu ngoại nhỏ của anh nữa...”

Trên mặt Mặc Mặc nổi lên sắc đỏ “Anh!”

Vân Phong thấy cô thẹn thùng , nhanh chóng ôm sát Mặc Mặc “Đừng ngại , anh trai chỉ chọc em vui thôi”

“Ừ”

“Anh , chuyện nhà bên kia đã xử lý tốt rồi chứ?”

“Không sai biệt lắm . Cho nên anh mới có thể qua đây ... nhà Tưởng gia đều bán đi , anh bảo hai mẹ cùng đến châu Âu , nhưng hai người không chịu , nói là muốn thường xuyên thăm cha.”

Mặc Mặc nghe xong lời của anh , lòng có chút chua xót . Thời gian Tưởng Lực Hành bị phán xét cũng là lúc tuyên bố sự xuống dốc của Tưởng Gia

Vân Phong nắm chặt tay cô “Mặc Mặc , đừng buồn , chờ con sinh ra , anh dẫn em trở về thăm họ được không?”

“Được”

“Đúng rồi , chị thế nào ? Mấy hôm trước em gọi điện cho chị ấy , chị nói chị bận rộn nhiều việc , anh có thường xuyên gặp chị không?”

Tưởng Ngạn Chiêu gật đầu “Nó đang bận ly hôn với Sở Khinh Dương .”

“Cái gì ? Ly hôn ?”

Mặc Mặc kinh ngạc , còn Vân Phong nhìn vẻ mặt tự tại của Tưởng Ngạn Chiêu , đoán ra được phần nào “Không phải cô ấy muốn là có thể , Khinh Dương có lẽ sẽ không dễ dàng buông tay”

Tưởng Ngạn Chiêu tán thưởng nhìn Vân Phong “Quả nhiên thông minh”

Vân Phong cười khẽ , anh còn không hiểu Sở Khinh Dương sao? Lúc này đây , chỉ sợ Tưởng Hàm cũng phải nhận thua

“Phong , em muốn kẹo hồ lô” Tưởng Mặc bụng đã to dùng nói ra yêu cầu tùy hứng của mình , nhưng đây không phải cô cố ý , mà là phụ nữ mang thai bất ngờ muốn ăn , cô muốn ngăn cũng không ngăn được.

“Cái gì ? Kẹo hồ lô?” Vân Phong lần này thật sự là bó tay “Mặc Mặc , à ừm ... châu Âu hình như không có thứ này.”

“A...” Mặc Mặc dùng sức nuốt nước miếng nhìn xuống mong muốn của mình.

“Mặc Mặc , trừ thứ này , em còn muốn ăn gì ? Anh mua cho em.”

Tưởng Mặc lắc đầu , cô chỉ muốn ăn kẹo hồ lô.

Vân Phong gần như sắp điên lên , đag buồn bực thì tiếng chuông cửa lại vang lên , anh thấp giọng nguyên rửa chạy tới mở cửa , sau đó sửng sốt “Chị?” Cô ấy lại không nói tiếng nào chạy sang đây ?!

Tưởng Hàm hình như đang không vui đi tới , không để ý đến anh “Mặc Mặc đâu?”

‘Ồ trong phòng...”

Tưởng Hàm đi vào phòng tìm Mặc Mặc . Còn Vân Phong thì phụ trách khuôn vác hành lý của Tưởng Hàm.

“Chị ...Chị nói cái gì ? Chị có ? Chuyện này từ khi nào vậy?”

“Hừ ! Nói nhỏ chút , chị cảnh cáo em , không thể nói ra.”

“Vì sao?”

“Dù sao cũng không thể . Bây giờ không thể để cho Sở Khinh Dương biết.”

Mặc Mặc trừng to mắt “Không lẽ có con rồi chị còn muốn ly hôn?”

“Không phải.”

“Vậy là tốt rồi . Vậy .. chị tính toán khi nào thì nói cho anh ta biết?”

Tưởng Hàm buồn rầu “Vậy phải để xem biểu hiện của hắn , khi nào thì tới tìm chị.”

Mặc Mặc trộm nở nụ cười , Tưởng Hàm lại vì tình yêu mà phiền não sao?!

62. Chương 62

62 | Úc Mặc

Mấy tháng sau , Vân Úc Mặc ra đời.

Tên này Vân Phong suy nghĩ rất lâu mới quyết định .

Vân , là họ của anh .

Úc , đại biểu cho ký ức sâu đậm , tình yêu sâu đậm .

Mặc , là đồng âm với Mặc Mặc.

Đó là một đứa bé trai da thịt trắng nõn , đôi mắt vừa to vừa tròn , bộ dạng vô cùng đáng yêu , nó có phần sợ người lạ , ánh mắt tròn vo tràn ngập tò mò , trốn trong lòng mẹ trộm nhìn thế giới xa lạ này.

Mặc Mặc ôm đứa bé mềm mại , khoé miệng luôn giữ nụ cười ôn nhu.

Vân Phong cũng muốn ôm nó , nhưng anh chỉ cần hơi đến gần , đứa bé liền lộ ra vẻ mặt muốn khóc , hại anh chỉ có thể kích động nhìn vào nó đầy ham muốn.

Vân Phong cuối cùng không thể không ôn nhu tự giới thiệu mình với nó “ Là ba ba .. Ngoan , đừng sợ nha ... Để cho ba ôm một chút được không?”

Ngữ điệu của Vân Phong rất ôn hoà , đứa bé dường như cũng bị cuốn hút , Vân Phong được như ý nguyện ôm tiểu bảo bối của anh và Mặc Mặc .

Vân Phong nhìn Mặc Mặc “Mặc Mặc , con hình như đặc biệt thích bám em .”

“Đương nhiên a, em là ẹm , sao nào , anh ghen tị à?”

“Anh không phải ghen tị điều này , là anh sợ nó cướp em đi.”

Mặc Mặc cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười , không ngờ anh lại vậy mà ghen .

“Phong , anh có cảm thấy tên của cục cưng có phần rất khoa trương không?”

“Sao vậy ? Em không thích ?”

“Không phải , chỉ là có điểm quá rõ ràng ...”

Vân Phong không cho là đúng “Rõ ràng chút mới tốt , sau này chỉ cần kêu tên nó , là có thể biết tâm ý của anh đối với em .”

Má Mặc Mặc hơi đỏ , trong lòng lại tràn ngập cảm động

“Mặc Mặc , hôm nay anh đã nói yêu em chưa?”

“Một giờ trước.”

“Anh không ngại nói lại lần nữa đâu , anh yêu em.” Đáy mắt anh đầy dục vọng.

“Em cũng yêu anh” Kéo đầu của anh xuống , Mặc Mặc hôn lên một mặt tình yêu của anh .

Ngọt ngào nhu tình tiếp tục , hạnh phúc lan tràn cuộn cuộn không dứt , đây là hình ảnh của một gia đình mỹ mãn , cuộc đời theo đuổi không phải chỉ là điều tốt đẹp này sao?

Bình bình đạm đạm mới là thật , bình an mới là phúc.

Hạnh phúc ngập đầy căn phòng , ôm lên người mình yêu thương nhất , nhân sinh cũng chính là như thế thôi...

Tưởng Mặc dựa vào bả vai Vân Phong , hình ảnh một nhà ba người là hài hoà như thế...

63. Chương 63 End

63 | Kết cục

Ba năm sau .

Vân Ưc Mặc trốn ở trong bụi rosemary (cây hương thảo) thân hình nhỏ bé bị đám cây xanh che mắt.

Vân Ưc Mặc rất thích tường cây thấp này , là nơi trốn tìm tốt nhất , nhưng mà ngày hôm nay cậu không có hứng chơi đùa , cậu nhú chặt mày , khuôn mặt nhỏ nhỏ mang theo vẻ bối rối .

Cậu thở cũng không dám thở mạnh , chỉ sợ bị người khác phát hiện .

Nhưng mà – thành linh phía sau truyền đến tiếng nói trề thấp , cậu sợ tới mức ngã ngồi ở trên cỏ.

“Ưc Mặc , con tính trốn ở đó bao lâu ? Bánh sinh nhật con thích nhất sắp bị Đĩnh Đĩnh ăn hết rồi.” Vân Phong mỉm cười nhìn con trai .

“Nó vẫn còn ở chỗ bàn ăn sao?” Khuôn mặt nhỏ nhỏ mang theo vẻ mơ hồ , trộm ló đầu nhỏ ra nhìn về phía xa , oa , thật là đầu số gây hoạ a!

Một đứa bé gái độ hơn hai tuổi , bởi vì thấy Ưc Mặc mà hưng phấn hét lên chói tai , trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo là ngũ quan xinh đẹp , cực kỳ giống Tưởng Hàm . Cô bé đứng đưa giấy khỏi lòng Sở Khinh Dương , mang theo tâm tình hưng phấn , chân nọ đá chân kia chạy tới.

“Đĩnh Đĩnh , đừng tới đây a!” Ưc Mặc vội vàng lui về phía sau , cậu rất sợ cô em này nha , với vì cô bé thích nhất là chu môi hôn mặt cậu .

Trước kia lúc còn nhỏ hơn nữa cậu đã rất chán ghét việc này , em gái luôn vẩy nước miếng lên mặt cậu ! Bây giờ còn đáng sợ hơn chính là , giờ phút này trên mồn cô bé còn dính đầy bánh bơ ngọt.

Có điều ... Vân Ưc Mặc lại nản rồi ! Đĩnh Đĩnh ỷ vào tuổi còn nhỏ , căn bản là không để ý tới sự chống cự của anh trai , hai tay ôm lấy đầu cậu , cố gắng cong môi đầy mơ cùng nước miếng , dùng sức thơm cậu một cái , cũng thuận tiện đem bơ dính lau lên quần áo mới của cậu .

“Oa , dừng tay ! Không , là dừng mồm , dừng mồm !” Ưc Mặc giãy dụa , tránh khỏi thế công cuồng nhiệt của em gái.

Tưởng Mặc từ sân bên kia đi tới , nụ cười hạnh phúc treo trên khuôn mặt cô , thân hình cao ráo mặc quần áo màu tím nhạt , người khác khó có thể dời tầm mắt

“Sao còn chơi ở chỗ này?” Cô hỏi , thấy hai đứa bé đang cùng nhau chơi đùa . Cô đưa tay cầm lấy tay Vân Phong , tùy ý để anh ôm mình vào trong lòng .

“Anh em nó thật là thân thiết.” Sở khinh Dương ôm Tưởng Hàm cũng đã đi tới.

Tưởng hàm nhìn thấy con gái ‘ỷ thế hiếp người’ gật đầu mỉm cười “Cá tính của Đinh Đình rất ạnh , có điểm giống em , nhưng mà em thực nữ hơn .”

Lời của cô làm mọi người bật cười.

Vân Phong kề sát bên tai cô , thản nhiên nói “Mặc Mặc ... Anh rất hạnh phúc , có em , có Ưc Mặc ... Hai người là hạnh phúc lớn nhất đời này của anh !”

~~Toàn Văn Hoàn

~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-mon-lanh-the>